

Giới thiệu Hương Vị Cuộc Sống

Truyện Hương Vị Cuộc Sống của tác giả Tenoh Akira là tựa truyện teen hay kể về mỗi con người đều có một số phận, chấp nhận hay thay đổi nó là do họ quyết định. Cùng đọc truyện để xem Băng Linh sẽ làm gì với số phận của mình.

Một tai nạn... Một cuộc sống mới... Điều gì đang chờ cô phía trước? Liệu cô có vượt qua? Cuối cùng, Băng Linh sẽ nắm tay ai cùng đi đến bến đỗ hạnh phúc.

Câu chuyện hứa hẹn mang cho bạn đọc những trải nghiệm thú vị về tình yêu, tình bạn và thù hận của các perfect couple...

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới Thiệu Nhân Vật

Nhân vật chính

Mạc Băng Linh(cô) hiện tại 25 tuổi nhưng vô tình vượt thời gian trở về lúc 16 tuổi. Trong mắt mọi người cô nhút nhát yếu đuối, lần này được sống lại cô chắc chắn sẽ dành cho mọi người món quà lớn.

Vương Thần Phong(cậu) 16 tuổi chung lớp với cô cậu rất lạnh lùng ít nói. Mọi người thường nói cậu có dính líu đến thế giới ngầm nên tránh xa cậu nhưng trong lòng cậu muốn được công nhận.

Dịch Thiên Minh(hắn) nhị thiếu gia tập đoàn xây dựng lớn, kiêu ngạo có khối fan hùng hậu ở trường tìm mọi cách theo đuổi cô.

Mạc Tử Quân(anh) là anh họ của cô luôn ghét cô vì cho rằng chính cô dẫn đến cái chết cha mình nhưng sau này...

Vương Tuyết Nghi(chị) là chị song sinh của cậu, quan tâm lo lắng cho cậu hơn hết, mong ai đó có thể làm cậu mở lòng.

Mạc Băng Nhi là em gái cô thương chị nhất nhà.

Hạ Thanh Vân(nhỏ) bạn thân mới quen của cô, nhỏ bênh vực cô trong mọi hoàn cảnh, yêu thầm anh.

Còn vài nhân vật nữa mình sẽ giới thiệu sau. Từ giờ cứ gọi mình là Au, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Mở Đầu

Tại ngoại ô thành phố

o00o_o00o

"Ừm...ừm..." Cô khẽ rên nhẹ, cảm thấy toàn thân mình đau nhức, tựa mình định đứng dậy cô mới phát hiện tay và chân đều bị trói, cổ tay đỏ ửng do cọ xát với dây thừng, đôi chỗ còn rớm máu. Cô đảo mắt lướt nhìn xung quanh xem mình đang ở đâu, mọi thứ trông tối tăm, bụi bặm, trần nhà dính đầy mạng nhện giăng, có lẽ đã lâu nơi này không ai sống, nhìn ra ngoài cửa sổ trời vẫn chưa sáng mà trong phòng tối đen làm cho cô cảm thấy ghê rợn thêm sợ hãi. Mải nhìn, con đầu đột nhiên truyền tới khiến cô nhăn mặt, cố gắng nói lỏng dây trói nhưng không thể, nó xiết chặt vào tay cô "Mình phải tìm cách thoát khỏi tình trạng này và ra ngoài nhưng bằng cách nào?", cô nghĩ. Càng cử động càng đau, làm cô không còn tâm trạng suy nghĩ được điều gì. Tự nhủ mình tập trung tìm cách cô chợt nhớ lí do bị nhốt ở đây.

o00o_o00o_o00o Hồi tưởng

Trên con đường trung tâm thành phố tấp nập người qua lại, bóng dáng cô độc lủi thủi đi lặng lẽ như người mất hồn, đó là cô. Trời đã sang xuân nhưng vẫn mang hơi lạnh của mùa đông giá rét, khoác trên mình bộ cánh mỏng manh không ngăn được cái lạnh cô cũng không quan tâm, thậm chí gió có thổi

mạnh hay những tia nắng yếu ớt chiếu qua da thịt, cô cũng không cảm nhận được bởi lúc này trái tim cô nó đã đóng băng, những cái lạnh kia có là gì. Tâm trạng cô không được ổn định sau cuộc nói chuyện với cha về quyền thừa kế, bây giờ cô còn không nhớ rõ cha đã từng nói mặc dù nó chỉ xảy ra cách đây ít phút.

Hai tiếng trước.

Cô đang ngồi nghiêm chỉnh trong phòng làm việc của cha, áp lực và căng thẳng khiến cho cô thêm bối rối, đôi mắt nhìn chăm chăm vào hai tay đan chặt vào nhau để trên đôi chân để ngay ngắn của mình

- Băng Linh! Ông lên tiếng kêu gọi sự chú ý, cô ngẩng đầu đôi mắt sợ sệt nhìn người cha đầy uy nghiêm, khẽ đáp:

- Vâng, con nghe! Cô đang rất lo lắng, bình thường rất hiếm khi ông gọi cô đến nói chuyện trong phòng riêng trừ có điều quan trọng nhưng hôm nay đột ngột cha cô muốn nói chuyện cô.

- Con khiến ta thất vọng, ta sẽ trao lại quyền thừa kế cho em gái con! Thờ dài ông nói cho cô biết quyết định của mình. Cô im lặng không nói gì, chỉ cúi sầm mặt nhìn xuống sàn.

- Con hiểu thừa cha! Băng Nhi em ấy mới đủ tư cách và năng lực điều khiển tập đoàn. Cô áp úng trả lời, biết mình sắp khóc nhưng cô vẫn cố kìm nén để cho những giọt nước mắt không rơi xuống, trước mặt cha cô không muốn khiến mình càng trở nên yếu đuối ít ra là ngay lúc này. Lời nói của ông như mũi dao đâm vào tim cô gây tổn thương, đau nhói. Nhận thấy cô không thể chịu đựng thêm để tiếp tục cuộc nói chuyện ông lên tiếng:

- Con có thể ra ngoài!

- Con..xin...phép! Giọng cô run run, xoay người mở cửa bước thật nhanh ra ngoài, mặc kệ ánh mắt người giúp việc dòm ngó, bàn tán, cô chạy vào phòng ngủ gục đầu vào thành giường khóc nức nở. Bỗng cánh cửa mở, một người phụ nữ bước đến bên cô nhẹ an ủi:

- Cháu có sao không? Ông ấy đã nói gì? Cô chỉ khẽ lắc đầu

- Cháu ổn, bà đừng lo! Tuy miệng nói ổn nhưng lòng cô đang rất rối bời, nước mắt cứ rơi liên tục chẳng thể ngừng lại.

- Thôi nào, chúng ta xuống ăn cơm tối nhé, chắc cháu đói bụng lắm rồi!- Vâng! Cô đáp

Hai người cùng nhau đến phòng bếp, tất cả đều nhìn vào cô, ánh mắt chứa sự coi thường. Từ đâu Băng Nhi chạy ra ôm lấy cô hỏi han đủ điều:

- Chị có sao không? Cha đã...?

Rất nhiều câu hỏi cô bỏ qua chưa lắng nghe hết.- Được rồi, Nhi Nhi(tên gọi Băng Nhi ở nhà) em mau ăn cơm đi, chị muốn ra ngoài một lát!

- Chị à ....! Chưa để nói hết câu cô ngăn lại, cố mỉm cười thật tươi cho em ấy thấy mình không sao, cô ghét bản thân phải để Nhi Nhi lo lắng.

- Chị sẽ về sớm, hứa đấy!

Cô bước nhanh ra khỏi nhà, trở lại con người thật của mình yếu đuối, vô dụng.

Cứ như vậy bước đi trong khi đầu óc suy nghĩ mà cô chẳng biết rằng có một đám người lén lút theo dõi. Phút chốc thấy cô lơ đãng không để ý một tên dùng khăn thấm thuốc gây mê cô, đưa lên xe chở đi. Chồng cự cũng vô ích, cô quá mệt mỏi rồi đành mặc số phận vậy.

o00o_o00o_o00o Kết thúc hồi tưởng.

Bây giờ chắc chắn cô đã bị bắt cóc nhưng bọn chúng cần cô để làm gì. Tìm kiếm xung quanh xem có mảnh vỡ nào cắt đứt dây trời, cô loáng thoáng nghe tiếng bước chân ngày càng gần cùng giọng nói cũng rõ hơn. Tiếng nói ồm ồm phát ra nhưng kính nể bề trên:

- Đại ca, món hàng lần này chúng ta lời to, nó là con gái tập đoàn Mạc thị, chúng ta uy hiếp chắc chắn nửa đời còn lại không phải lo nghĩ.

- Mày đã kiểm tra thông tin chính xác. Tao thấy đứa yếu đuối như nó chẳng giống đại tiểu thư gì cả.

- Vâng, chính xác, em thấy con nhỏ đó xinh ra phết hay ta....Lời nói phía sau bị bỏ dở nhưng đủ làm tên kia hiểu được. Một tràng cười ghê rợn vang lên. Lòng cô thấp thỏm lo sợ không yên cố kiểm mảnh vỡ. Có rồi, rất nhanh cô dùng nó cắt dây, khẽ nhủ mày để làm đứt dây còn khó hơn cô nghĩ. Sợi dây cứng với sức cô yếu thật không dễ dàng. Cẩn trọng chịu đựng bắt đầu cửa từng chút. Lúc sau, nghe tiếng mở cửa cô hoảng hốt, thêm chút nữa dây sẽ đứt, tiếng bước chân ngày càng rõ. Tuyệt, cô vui mừng coi trời cho mình, nhìn quanh không nghĩ nhiều cô trốn ra bằng đường cửa sổ. Cùng lúc đó, bọn người kia mở cửa thấy con mồi biến mất liền chia nhau tìm. Chạy được một quãng khá xa cô dừng lại thở gấp, tưởng mình đã thoát nhưng không bọn chúng rượt phía sau, bám sát cô. Từ nhỏ cô vốn chạy không nhanh, chưa bao giờ cô cảm thấy ghét bản thân mình như lúc này, dù trước đây có bất cứ chuyện gì xảy ra cô đều can đảm chịu đựng không hề oán than hay tự làm chính mình bị thương, cô yêu bản thân. Bây giờ cô mới nhận thức bản thân vô dụng đến nhường nào, ngay cả việc chạy thoát thân cũng làm không tốt. Nhưng cô không bỏ cuộc, cô đang dùng hết sức để chạy nếu dừng lại cô sẽ chết. Cứ thế cô chạy thục mạng đến khi phía trước có hai lối rẽ cô không còn thời gian suy tính xem nên đi bên nào, phải chọn thật nhanh, cô đành thử vận may của mình dù phía trước có là gì đang chờ đợi cô. Nhắm mắt rẽ sang trái cầu mong lựa chọn chính xác. Nhưng không trái tim cô như ngừng đập khi thấy phía trước là ngõ cụt, dừng lại không may cho cô trước mắt là vực thẳm, đảo mắt để tìm một lối thoát thay thế nhưng mọi thứ chỉ là vô vọng, quay đầu lại nhìn bọn chúng đang tiến đến rất gần. Nhận thấy mình đã ở thế đường cùng, bọn chúng lừ lừ tiến đến, cô thụt chân lùi lại cho đến khi chơi

vội mà chỉ cần một nữa cô sẽ rơi xuống. Đưa mắt nhìn đằng xa rồi quay sang bọn chúng, sợ hãi bị xâm chiếm, những suy nghĩ về cuộc sống, những việc làm mà cô từng trải qua tất cả như một cuộn phim quay chậm trong tâm trí cô, nước mắt cô rơi khi chìm vào những hồi ức không vui. Nhận lúc cô không để ý một tên lại gần nắm lấy cổ tay cô trong lúc hoảng loạn cô vùng vẫy, giằng co với tên đó và điều gì đến cũng sẽ xảy ra, cô cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng như được nhắc bổng lên không trung. Cô nghĩ mình sắp chết, nếu có cơ hội làm lại từ đầu, chắc chắn cô sẽ sống khác, nở một nụ cười trên môi, cô chìm vào bóng tối.

- Chết tiệt, bọn chúng rủa thầm nhìn xuống vách núi rất sâu và độc, rơi xuống đó sẽ chết. Chúng rút khỏi đó trước khi có người nhìn thấy, hòa vào màn đêm tĩnh lặng như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cuộc Sống Mới

"Băng Linh". Một giọng nói vang lên đầy yêu thương, là ai vậy?

"Băng Linh". Tiếng nói này, thật quen thuộc với cô, rốt cuộc là ai?

"Băng Linh, mau tỉnh lại đi". Giọng nói này, có khi nào....là mẹ?

Bật dậy, cô đảo mắt nhìn xung quanh, mong kiếm được hình ảnh của người mẹ thân yêu, dù chỉ thoáng qua. Nhưng chẳng có ai, bốn bề một mảng trắng xóa, mọi thứ ở đây đều không tồn tại, duy nhất chỉ mình cô ngồi đây, cô đơn và lạc lõng. Nỗi sợ hãi trong cô lớn dần, bao trùm cả tâm trí, cô muốn thoát ra khỏi nơi này. Đứng dậy, cất bước đi vô định, cô cũng chẳng biết mình đang đi đâu. Lơ đễnh nhìn xung quanh, cô bắt gặp thứ gì đó tỏa ánh sáng, lấp lánh rất đẹp. Tiến lại gần thứ đó để xem kỹ hơn, đó là một sợi dây chuyền, có mặt đá tím, nó đang sáng lên, cô định cầm lấy nhưng chưa kịp chạm vào, nó tỏa ra ánh sáng mạnh hơn màu hồng nhạt khiến cô chói mắt, theo bản năng cô giơ hai tay che mắt mình lại, cảm nhận ánh sáng không còn tỏa, cô mới từ từ mở mắt nhìn, đôi mắt mờ to vì ngạc nhiên, người đứng trước mặt cô tay cầm dây chuyền, trên môi nở nụ cười hiền. Không ai khác chính là mẹ cô, thấy mẹ, nước mắt cô trào ra, vội vàng lao đến ôm chầm lấy bà, cô như đứa trẻ tham lam hưởng thụ sự yêu thương của mẹ. Bà âu yếm nhìn con gái mình, cất giọng hiền từ.

- Băng Linh, sao con lại ở đây?

- Con....! Cô đáp ứng, lưỡng lự có nên trả lời, cô không muốn mẹ phải lo lắng, cũng không thể nói dối mẹ. Cô ghét việc lừa dối người khác, nhất là người cô yêu thương. Từ nhỏ, chưa bao giờ cô gạt ai, dù có nói dối nhưng tài nói của cô rất kém, luôn bị mọi người phát hiện. Thấy cô lúng túng, bà bật cười

- Ta biết vì sao con ở đây, không cần nói đâu.

- Sao mẹ lại... Chưa nói hết câu, cô chợt nghĩ ra điều gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng hốt - Mẹ, con đã chết đúng không?

- Ngốc, bà mỉm cười, con chưa có chết, nơi này là ranh giới giữa sự sống và cái chết, bước qua ranh giới này rồi, con mới không còn sống nữa.

- Nhưng sao mẹ.... Cô muốn hỏi mẹ tại sao lại ở đây, thì xa bỗng xuất hiện một bà cụ tóc bạc, lưng thẳng chống gậy tiến gần chỗ hai người. Mẹ cô vội đến cúi chào bà cụ, trong khi cô còn bất ngờ vì cách bà xuất hiện, cô càng nhìn, càng trông quen, như gặp đâu đó rồi. Còn bà cụ thấy cô gái nhìn mình, đoán cô đã quên chuyện hôm bữa.

- Cháu còn nhớ bà già này không, chính ta nhờ cháu dìu qua đường đấy. Nghe bà nhắc, cô liền nhớ ra, cúi đầu xấu hổ, hai má đỏ bừng.

- Linh Nhi, mau cảm ơn bà, người cứu con là bà đó - Cháu cảm ơn bà.

- Đừng khách sáo, khi cháu gặp nạn, ta nghe được nguyện vọng cháu muốn thực hiện, ta có thể giúp cháu.

- Bà làm điều đó bằng cách nào

- Ta là thần thời gian, khả năng của ta điều khiển thời gian, tuy không thể thay đổi số phận đã định sẵn nhưng ta sẽ đưa cháu trở về quá khứ, bắt đầu lại tất cả và thay đổi số phận.

Nghe lời bà nói cô vui mừng ôm lấy bà, tự nhủ phải sống thật tốt, không để bản thân hối hận. Mẹ cô thấy cô vui như vậy, cũng vui theo, thực ra mẹ cô gọi bà tiên đến, để cầu xin tìm cách cứu cô, kéo dài sự sống cho cô, trên thế gian có người mẹ nào nở đành lòng nhìn con gặp nạn, bà cũng vậy bởi bà cũng là mẹ.

- Con gái, mẹ tặng con sợi dây chuyền này, một lúc nào đó con sẽ cần đến nó, bà đưa tay đeo cho cô, nhẹ nhàng ôm cô lần cuối, rồi dần dần tan biến hòa vào không gian rộng lớn. Cô cô với nhưng chẳng còn gì, đau đớn cô khụy xuống đất, cô không khóc, cô hứa với mẹ từ giờ không rơi giọt nước mắt nào, bởi vì mẹ luôn bên cô, dõi theo và tiếp thêm sức mạnh, cô không cho phép mình yêu đuối, phụ lòng tin của mẹ.

Bỗng bà lão đặt tay lên vai cô, tay còn lại hiện ra một quả cầu - Cháu sẵn sàng chưa, nghe vậy cô ngược nhìn bà, chân chùng trong giấy lát, nhưng khi đã quyết định thì bất luận thế nào, cô cũng không hối hận- Vâng cô đáp

- Được, ta sẽ bắt đầu, bà dứt lời quả cầu tỏa ánh bảy sắc, cô có cảm giác mình lạc vào chốn lạ, không tài nào tìm cách thoát ra, một lần nữa cô lại chìm vào giấc ngủ sâu.

.

.

.

.

o00o_o00o_o00o

Trong cơn mê man, cô loáng thoáng nghe tiếng ai đó nói chuyện, từ từ khẽ mở mắt, chớp chớp vài lần, thứ đầu tiên ập vào mũi cô là mùi thuốc sát trùng nồng nặc, nó khiến cô nhăn mày khó chịu, bỗng có tiếng ai vui mừng

- Băng Linh, con tỉnh rồi, thật may quá, cô quay nhìn chủ nhân của tiếng nói, thì ra là bà Trần-quản gia nhà cô, trông bà trẻ hơn trước nhiều, phải cô vượt thời gian trở về quá khứ mà, cất giọng thều thào cô hỏi

- Cháu đang ở đâu vậy - Đây là bệnh viện, hồi chiều có người gọi điện thông báo nên ta mới biết cháu bị người ta tông ngã, thật là thanh niên thời nay chạy xe nguy hiểm quá, lần sau cháu đi nhớ cẩn thận. Bà dịu dàng nhắc nhở cô như con gái của mình, bà thương cô mẹ mất sớm, mọi người lại khinh thường nên luôn cố gắng bù đắp tình cảm cho cô, cô thật sự rất biết ơn bà

- Cháu nhớ mà, cô mỉm cười, ừm, cha cháu biết chuyện này không ạ. Lòng bà trùng xuống khi nghe câu này - Ông chủ bận công việc, nhưng cháu đừng buồn, Băng Nhi lo cho cháu lắm đấy, con bé đi học lúc về, sẽ vào thăm cháu. Mặc dù đã đoán được, cô vẫn không khỏi trạnh lòng

- Cháu muốn xuất viện, cháu cảm thấy khỏe nhiều rồi, và lại cháu ghét bệnh viện, ở đây cháu càng bị nặng hơn thôi, bà cho cháu ra viện nhé - Thôi cô nương, đợi ta làm thủ tục đã.

Đợi bà đi khỏi cửa nụ cười trên môi cô vụt tắt, nhẹ thở dài cô hướng mắt ra ngoài cửa sổ, nơi bầu trời xanh thẳm, những đám mây bông bồng trôi, nó thật giống với người đó, mỗi tình đầu của cô, lúc mạnh đầu xua tan kí ức trước kia cô không muốn nhớ lại, chỉ càng thêm đau khổ, cô bây giờ sẽ sống cho bản thân, sẽ không ngu ngốc giống như trước, luôn hi sinh vì người khác, hay nhút nhát và yếu đuối, chắc chắn vậy rồi, từ giờ cô trở thành con người mới, chắc chắn dành cho mọi người bất ngờ lớn đấy.

****Ta là dài phân cách****

Sau khi bắt taxi về nhà, đợi bà Trần mở cửa, không thềm nghe những lời bàn tán, xì xào của những kẻ lắm chuyện, cô chẳng quan tâm mà đi thẳng lên lầu và vào phòng, tiếng "RẦM" đóng cửa vang lên cắt đứt cuộc tám chuyện rôm rả của người hầu, một môi cô ngã phịch xuống giường, cả ngày hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện mà cô không nghĩ tới, đôi mắt vô tình lướt qua tờ lịch rồi dừng lại, dòng chữ kia là cô viết "ngày...tháng...năm...", hôm nay mình sẽ nhập học tại trường K&H", lầm nhảm tính, cô vội mở điện thoại xem ngày, thầm nghĩ "Theo năm này mình 17 tuổi, học lớp 11, lạ thật rõ ràng quá khứ vẫn học trường cũ, sao bây giờ lại", nở một nụ cười thích thú trên môi, thay đổi càng tốt, cô cũng chẳng muốn học ở đó, xem ra cô phải chuẩn bị thật tốt cho ngày mai, cô đứng dậy vào phòng tắm VSCN, xong xuôi leo lên giường, nhìn bầu trời đêm đầy sao, mong chờ ngày mai mọi thứ đều suôn sẻ, tắt đèn cô chìm sâu vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thay Đổi - Gặp Gỡ (Phần 1)

Màn đêm dần phai nhòa nhường chỗ cho ánh bình minh của ngày mới. Trong căn phòng kia người nào đó vẫn ngủ say sưa chẳng màng đến thời gian. "Reng.....reng...." không gian tĩnh lặng vang lên tiếng chuông đồng hồ báo thức đánh thức chủ nhân của nó dậy. Cô bừng tỉnh sau một giấc ngủ dài, bực bội với tay tắt kẻ phá giấc mộng đẹp, khẽ vươn vai uể oải vận động cái cơ thể rã rời rồi bước xuống giường vào phòng tắm VSCN, xong xuôi cô đến bên cửa sổ, mở cánh cửa ra để tận hưởng không khí trong lành mát mẻ của buổi sớm, ánh nắng tràn vào khắp phòng chiếu trên khuôn mặt thanh tú. Bây giờ cô cảm thấy cơ thể đầy sức sống sẵn sàng cho một ngày mới."Ọt.." tiếng kêu phát ra từ cái bụng đang biểu tình, cô xoa xoa, cũng phải thôi hôm qua đến giờ cô còn chưa ăn gì, không là là may, đến đây cô bật cười xoay người rời khỏi phòng tiến thẳng tới nhà bếp.

Xuống tới nơi cô thấy mọi người đều đông đủ cả chỉ chờ mỗi mình cô

- Chào mọi người, chúc buổi sáng tốt lành. Cha, Nhi Nhi và.....cô ngạc nhiên nhìn người ngồi trước mặt đang thản nhiên uống trà chẳng thèm quan tâm đến sự hiện diện của cô

- ANH QUÂN, cô lớn tiếng nói (hét thì đúng hơn) khiến mọi người giật mình quay lại hướng ánh mắt có chút khó hiểu về phía cô, cô bị mọi người nhìn chằm chằm cảm thấy ngượng ngùng, lúng túng, bất giác cô cũng nhìn lại mình từ đầu đến cuối xem có thay đổi chỗ nào, nhưng mọi thứ bình thường cô vẫn như mọi khi, cô bỗng sực nhớ vừa nãy hình như mình có hơi...đưa tay xoa đầu cô cười ngượng, trong lòng thầm nghĩ muốn xóa tan bầu không khí này, cô đành lên tiếng mở lời nhưng một giọng nói trầm thấp vang lên trước cô

- Lâu rồi không gặp, EM HỌ. Vẫn khỏe chứ?

Ngữ điệu bình thản nhưng ẩn sâu trong lời nói là sự chán ghét, chẳng có chút tình anh em nào. Anh có tình nhân mạnh hai tiếng "em họ" nhằm để cảnh cáo cô nên biết thân biết phận của mình. Hiểu được hàm ý mà anh nói, cô đâu phải ngốc tới nỗi không biết điều đó, trái lại cô không hề sợ hãi mà nhìn thẳng vào đôi mắt xanh dương lạnh lẽo ấy làm anh thoáng ngạc nhiên, bởi cô chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào anh như vậy, chỉ trong phút chốc anh khôi phục lại vỏ bọc hoàn hảo của mình. Cô đến gần bàn ăn kéo ghế ngồi xuống thuận miệng hỏi

- Anh về nước khi nào vậy, không phải bên Mĩ có dự án cần giải quyết sao?

Anh im lặng, không trả lời, đơn giản là anh không muốn cô xen vào cuộc sống riêng, anh càng không muốn nói chuyện với cô. Thấy tình hình trở nên căng thẳng, ông Mạc đành lên tiếng nói giúp anh

- Con sắp trở thành người thừa kế tập đoàn nhưng con còn thiếu kinh nghiệm, nên ta đã cho gọi Quân về đây là để cho con học hỏi thêm, nhân tiện ta thông báo từ nay Quân sẽ ở nhà chúng ta một thời gian, phải rồi Bằng Linh trường con chuyên đến anh con cũng đang theo học đây, ông quay sang anh - Cháu nhớ giúp đỡ con bé nhé, đừng để cho nó gây chuyện gì rắc rối, coi chừng nó hộ bác

- Vâng, cháu sẽ chiều cô em ấy, bác đừng lo lắng quá, anh lễ phép đáp -Nếu không còn chuyện gì nữa cháu xin phép lên phòng đây, nhận được cái gật đầu từ ông anh bước lên lầu. Cô cũng nhanh chóng xử lý bữa sáng rồi vội vàng vào phòng chuẩn bị mọi thứ để đi học. Thay bộ đồng phục mới, ngắm nhìn bản thân mình trong gương cô thầm nghĩ "không tệ lắm", áo sơ mi trắng, váy sọc caro đỏ thêm chiếc nơ đỏ xinh xắn tôn lên vẻ đẹp của cô, cảm cặp cô mau chóng ra khỏi phòng bước xuống phòng khách, vừa lúc đó anh cũng mở cửa bước ra, trông anh trong bộ đồng phục thật đẹp trai, áo sơ mi trắng quần tây đen, cà vạt đỏ, áo khoác ngoài xanh giống đôi mắt của anh, khuôn mặt hoàn hảo khiến anh trở thành một nam thần trong mắt mọi cô gái, anh cũng nhìn cô lòng thầm đánh giá, dù không muốn thừa nhận nhưng phải nói bộ đồng phục may ra như để dành riêng cho cô, cô không đánh phấn bôi son mà để mặt mộc tôn lên vẻ đẹp tự nhiên của cô, không giống những cô gái anh từng gặp

- Chúng ta mau đi thôi, kẻo trễ mất, vừa nói cô vừa quay người bước đi. Ra cổng tài xế đã chờ sẵn, hai người ngồi trên chiếc xe đắt tiền dành cho giới thượng lưu, chiếc xe từ từ lăn bánh. Qua cửa kính cô ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, bỗng chiếc xe dừng lại đột ngột khiến cô xuyt thì bị đập đầu, chưa kịp định thần lại cô nghe thấy giọng nói của anh

-Cô mau xuống xe, bác Tư đưa cho cô ta bản đồ, cô nhận lấy bản đồ từ bác tài, nhìn anh đầy thắc mắc, biết cô không hiểu anh lên tiếng giải thích

- Theo bản đồ cô có thể đến trường, nó cũng cách đây cũng không xa, nhớ kĩ trong trường đừng có cho ai biết tôi và cô là anh em, đây là bí mật, nếu có gì quan trọng cô được gặp tôi, còn không có gặp phải tỏ ra chúng ta không quen biết, cô rõ chưa.

- Em biết rồi, cô mở cửa bước xuống xe, nhìn chiếc xe đã đi xa cô thở dài, dở bản đồ cô bắt đầu mò đường tới trường, thấy thời gian còn nhiều cô thông thả thư giãn một chút, đến ngã ba phía trước, một con mèo từ đâu phi sang đường bên kia khi mà có chiếc xe tải đang tới, không ngần ngại cô lao ra ôm lấy con mèo, nhanh chóng sang đường, may mắn cô không bị gì cả, còn con mèo nhảy ra khỏi tay cô chạy đi mất, "thật xui xẻo" cô nghĩ, nhìn đồng hồ đeo tay cô biết mình phải nhanh lên nếu không sẽ muộn học, tiếp tục thở dài cô bắt đầu chạy dẫu rất ghét việc chạy bộ

****Cùng lúc đó****

Tại một căn hộ chung cư. Tiếng chuông báo thức vang lên ینگ ời, cậu dù cố chồm chần nhưng vẫn không thể nào ngưng được cái âm thanh ấy ngừng lọt vào tai, bật dậy cậu đưa tay tắt chuông, đôi mắt hoảng hốt nhìn con số hiện trên màn hình điện thoại, cậu nhanh chóng bước vào phòng tắm VSCN, đi ra lấy cặp rồi chạy thẳng tới trường, như mọi khi cậu không ăn sáng ở nhà mà sẽ ăn ở căng tin của trường, cậu trông bây giờ thật lười biếng, áo chưa đóng hết cúc, cà vạt còn chưa thắt, giày chưa buộc dây, cậu nhiu mày nhìn lại mình, vừa đi vừa sửa sang, không lâu sau ngời trường dần hiện ra trước mắt cậu.

*****

Trường K&H là nơi cậu học, cũng là nơi cô đến nhập học. Thật trùng hợp nhỉ?

*****

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thay Đổi - Gặp Gỡ (Phần 2)

Cánh cổng trường dần hiện ra trước mắt, nó đang dần khép lại, dù cô cố chạy hết sức nhưng 1...2...3 "két" cổng đã đóng, cô dừng chân hai tay chống

lên đầu gối thở dốc, ổn định nhịp tim của mình, cô ngừng đầu nhìn phòng bảo vệ bên cạnh cổng trường rồi cắn môi suy nghĩ, cô rất phân vân và khó xử, hôm nay là ngày đầu tiên đi học ở đây mà cô đến trễ thế này thì còn đâu thể diện, cô cũng chưa tới nỗi mặt dày xin bác bảo vệ cho vào, cô vẫn cứ đứng đó chẳng hề di chuyển, bỗng từ xa một bóng người xuất hiện, sợ bị phát giác cô luống cuống đi men theo con đường dẫn ra đằng sau trường, ngó qua ngó lại thấy xung quanh không có ai cô mới yên tâm, nhìn đằng trước là bức tường cao khoảng hơn 2m, dù làm cách nào thì cô chẳng thể trèo nổi với thể lực vốn yếu ớt, hiện giờ đang là truy bài nếu cô vào được may ra còn kịp vào nhận lớp, nhưng tình hình này cô có lẽ phải về nhà và đợi đến ngày mai, nghĩ vậy cô vò tung mái tóc mình giống như con cóc, miệng lầm nhảm tự hỏi hôm nay là ngày gì sao đen đui thế. Từ nãy tới giờ cô không hề nhận ra sự hiện diện của cậu sau lưng. Lúc cậu đến thấy cổng trường đã đóng, theo thói quen cậu đi ra phía sau để vào lớp, một năm có 365 ngày thì chẳng ngày nào là cậu đi học đúng giờ, cho nên dù hay bị thầy cô phê bình cậu vẫn thản nhiên không thèm quan tâm, vừa rảo bước tới cậu liền nhận ra bản thân không phải là người duy nhất trễ học, hơn nữa người đó lại là con gái, nhìn tướng mạo cậu đoán học sinh mới vào bởi trước giờ chưa bao giờ gặp trong trường, khẽ nhếch môi cậu nán lại xem tiếp theo cô định làm gì vượt qua bức tường ấy, tuy gặp lần đầu nhưng cô gọi cho cậu sự thích thú kì lạ. Thấy cô cứ lóng ngóng mãi cậu nghĩ cô không biết trèo tường, thân hình cô lại mềm yếu mảnh khảnh như cây liễu trông chẳng biết tí võ nào khiến cậu càng chắc chắn, chợt nhớ mình đang đứng ở ngoài và cần phải vào lớp cậu thôi không để ý đến cô, bằng vài động tác nhanh gọn cậu đã leo lên ngói trên thành tường, chuẩn bị nhảy sang bên kia. Cô đang mãi suy nghĩ bị tiếng động làm cho giật mình, ngược nhìn cậu con trai lạ hoắc, vô tình cậu cũng nhìn vào đôi mắt cô, bốn con mắt nhìn nhau, mọi thứ như ngừng hoạt động chỉ còn riêng hai người. Cậu thoát khỏi cái nhìn trước đảo mắt về phía khác tránh ánh mắt cô, vội vàng cúi đầu không dám nhìn cậu, tự nhiên đi nhìn người khác đắm đuối thật xấu hổ quá đi cô thầm trách, phần cậu biết mình không nên ở đây liền chuẩn bị một cú tiếp đất an toàn, nhưng cậu phải dừng giữa chừng vì tiếng nói của cô

- Này, cậu gì ơi, t.ô..i cô lắp bắp, ngại nói ra chuyện này, còn cậu bị lời nói bắt ngờ tí nữa suýt ngã, quay nhìn cô khó chịu. - Chuyện gì? Với tông giọng đều đều cậu hỏi.

- Tôi.....ừm....thấy cô ập ứng mãi không nói, cậu ngán ngẩm định nhảy lần nữa thì bị cô cắt ngang - Cậu có thể giúp tôi sang với được không?- Gì cơ? Cậu hỏi lại dù biết rõ câu trả lời - Giúp tôi sang với! Cô hét to khiến cậu hoảng hốt - Bé cái mồm thôi người ta phát hiện đấy, cô nghe lời cậu liền im lặng, bình thường cậu không phải tuýp người hay giúp đỡ người khác thậm chí từ chối, hôm nay không hiểu sao mà xui quý khiến thế nào cậu lại đưa bàn tay mình ra ý nói cô nắm lấy. Nhìn bàn tay cậu cô ngại ngần đặt tay vào, chưa kịp định thần cô cảm thấy một lực mạnh kéo lên, tiếp đó cô nhìn gương mặt cậu phóng đại bên cạnh, khoảng cách giữa hai người rất gần, cô có thể nhìn thấy ngũ quan tinh tế, đôi mắt nâu, sống mũi thẳng, gò má cao, làn da trắng. Tay hai người nắm chặt, cô cảm nhận được hơi ấm tay cậu truyền sang thật ấm áp. Cậu nhìn cô nhưng lập tức quay đi khi biết mình công khai nhìn cô một cách lộ liễu. Mất đà cậu cùng cô rơi xuống đất, vì là người học võ nên cậu tiếp đất dễ dàng, còn cô thì không, cậu đứng nhìn cô lồm cồm bò dậy, phủ bụi trên quần áo, rồi đeo cặp. Cô ngại ngần cúi đầu nói giọng li nhí

- Cảm ơn nhiều- Không cần. Tôi đi trước. Cậu vừa cất bước thì dừng lại quay nhìn cô gái sau lưng. Cô đang níu lấy cánh tay cậu, cậu thờ dãi

- Có chuyện gì nữa?"Thật là một cô gái rắc rối" cậu thầm nghĩ

- Cậu có thể cho tôi hỏi phòng hiệu trưởng ở đâu không?

- Đi thẳng đến lầu bốn dãy nhà thứ nhất, rẽ phải - Cảm ơn cậu, cô nở một nụ cười tỏa nắng làm cậu ngỡ ngàng trong giây lát, không phí thêm thời gian cô chạy đi.

- Chờ chút. Lần này là cậu lên tiếng - Sao vậy, cô khó hiểu. "Không phải hướng đó, bên này mới đúng", vừa nói cậu vừa lắc đầu, cô nghe xong nhận ra mình nhầm đường, thật bẽ mặt cô cúi nhìn xuống cây cỏ. Một lúc cô ngừng lên nhìn thì cậu bước đi, tưởng cậu tốt bụng dẫn đến tận nơi cô liền leo đèo theo sau, đột nhiên cậu rẽ nhanh vào một góc khuất, còn cô không hiểu chuyện gì xảy ra vẫn cứ ngỡ ngác đứng yên tại chỗ, bỗng giọng nói đầy uy nghiêm vang lên khiến cô giật mình.

- Này em kia đứng đây làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Nhập Học

Cô nhìn chủ nhân của giọng nói, là một người đàn ông tầm khoảng 30 tuổi, trên trán có vết sẹo không to lắm nhưng đủ để cho ai cũng nhìn thấy. Ánh mắt người đó soi cô từ trên xuống dưới, đôi mày hơi nhíu lại. Trong góc tối cậu nhìn thấy thảm kinh hoàng, người này cậu lạ gì, chính là thầy giám thị hay bắt tội cậu đi học muộn, nổi tiếng ác nhất trường, học sinh còn phong tặng cho danh hiệu "Ông thầy sát thủ", hôm nay cô may mắn được gặp chắc chắn không xong rồi, cậu đưa tay gác trán suy nghĩ. Thầy giám thị vẫn nhìn chăm chăm vào cô khiến cô muốn phản sợ hãi, không dám ngẩng đầu.

- Tên em là gì, học sinh lớp nào.

- Thưa thầy em là học sinh mới. Em đang tìm đường đến phòng hiệu trưởng. Cô bối rối tay rịn ra mồ hôi.

- Vậy mà em không nói sớm. Lần đầu tiên vào trường đi lạc cũng phải, để thầy dẫn em đi. Thầy nở nụ cười khi thấy học sinh sắp bị mình dọa sợ rồi quay người đi trước dẫn đường. Như gặp được cứu tinh cô vui mừng theo sau.

Nhìn hai người đi khuất, cậu cảm thấy nhẹ nhõm, thầm cảm ơn cô, cậu cũng nhanh chóng vào lớp.

o00o_o00o_o00o

Cô đang ngồi trong phòng hiệu trưởng với tâm trạng thoải mái, miệng hát vài câu vu vơ, chợt cánh cửa mở ra một người phụ nữ trung niên bước vào trông khá trẻ. Bà ngồi trên ghế làm việc, lật lật vài trang giấy xem hồ sơ của cô.

- Em là Mạc Băng Linh - Vâng, cô lễ phép đáp. "Ừm, em sẽ học lớp 11S, chờ cô một chút". Bà nhắc máy gọi điện cho ai đó, nói vài câu. Chưa đầy 5 phút, cánh cửa lần nữa mở nhưng đi vào là một người con trai, nhìn thấy người đó cô liền nhận ra ngay, vội chuyển ánh mắt về phía khác. Anh cúi chào hiệu trưởng, đôi mắt lạnh lùng liếc cô. Hiệu trưởng thấy anh thì vui vẻ giới thiệu.

- Đây là hội trưởng hội học sinh, có gì không hiểu em cứ hỏi cậu ta. Còn em ấy là học sinh mới, học chung lớp với em, phiền em dẫn bạn đến nhận lớp dùm cô, bây giờ cô bận việc, cô đi trước. Các em làm quen với nhau nha.

- Tôi là Mạc Từ Quân, xin chào. Anh đưa tay tỏ ý muốn bắt tay, coi cô như người xa lạ.

- Rất vui được gặp, tôi là Mạc Băng Linh. Cô đáp lễ cho phải phép - Chúng ta về lớp thôi, sắp vào học rồi, cô gật đầu, cả hai cùng bước đi trong im lặng.

o00o_o00o_o00o Tại lớp học

Bây giờ là tiết tự học, không có thầy cô giáo quản nên lớp ồn ào và nhốn nháo. Mọi người làm quen, tùm ba tùm bầy hào hứng nói về kì nghỉ hè của mình. 5 phút trôi qua một ông thầy bước vào, cả lớp hướng sự tập trung lên chỗ thầy.

- Chào các em, thầy là giáo viên chủ nhiệm lớp 11S này.

- Vâng, chúng em chào thầy, cả lớp đồng thanh.

- Rồi, trước tiên....

Thầy đang nói dở phải dừng lại vì anh đột nhiên xuất hiện, thầy cũng không lạ gì anh khi mà anh là hội trưởng hội học sinh, cả hai đã từng gặp nhau trong cuộc họp đầu năm học gần đây. Anh đến chỗ thầy đứng, thì thào to nhỏ khiến lớp tò mò. Nghe xong thầy gật đầu, bảo anh về chỗ. "Trật tự" ho khan vài cái, lấy lại sự chú ý, thầy thông báo chuyện anh vừa nói.

- Lớp ta hôm nay sẽ chào đón học sinh mới, nào em mau vào đi.

- Chào các bạn mình là Mạc Băng Linh, mong mọi người giúp đỡ. Nở nụ cười tỏa nắng cô tự tin giới thiệu về bản thân.

- Em có thể về chỗ, cô nhìn xuống lớp ai cũng đã ngồi vào chỗ, chỉ còn hai chỗ trống, một bàn cuối dãy hai nơi chàng trai với mái tóc xanh đen đang ngồi, bàn còn lại là bàn cuối dãy một, cậu bạn tóc nâu gục đầu xuống bàn như đang ngủ, mái tóc đó nhắc cô nhớ tới ân nhân giúp mình sáng nay.

- Hãy ngồi cạnh Thiên Minh, vừa nói thầy vừa chỉ tay về bàn nơi cô sẽ ngồi. Theo hướng tay thầy, cô ngồi cùng chàng trai mái tóc xanh đen. Bước xuống, rất nhiều ánh mắt đang nhìn cô, đa phần xuất phát từ đám con gái trong lớp, có ghen tị, tiếc nuối và cả tức giận. Nhẹ nhàng cô cất tiếng

- Chào, tôi ngồi đây được không?

Hắn im lặng bởi không nhận ra sự hiện diện của cô, ban nãy hắn chẳng nghe những lời thầy giáo cũng như cô nói mà chỉ nhìn phía cửa sổ.

- Tôi ngồi đây được chứ, cô nói lần nữa hay đúng hơn là gắt lên, điều này đã thành công kéo hắn về thực tại, hắn nhìn cô âm thầm đánh giá "chẳng có gì nổi bật", dù không thích nhưng hắn vẫn xê mỏng để cho cô ngồi vào.

- Cảm ơn, cô nói.

o00o_o00o_o00o

Suốt buổi học, cô tập trung vào bài giảng, không để ý rằng có một ánh mắt luôn nhìn cô. Bất chợt cô quay sang nhìn hắn

- Có chuyện gì sao? Cô hỏi hắn khi thấy hắn nhìn mình chằm chằm.

- Không có gì, hắn trả lời rồi quay mặt tiếp tục nhìn ra cửa sổ.

"Thật kì lạ".

Thời gian lặng lẽ trôi, kết thúc ngày đầu tiên vào năm học. Cô bước ra khỏi lớp và trở về nhà sau một ngày dài.

o00o_o00o_o00o

Vậy còn điều gì đang chờ đón cô? Liệu cô có chứng minh cho mọi người thấy là cô không vô dụng?

Chương 7: Rắc Rối Và Bạn Mới

Ngày hôm sau, tại trường

Lớp 11S, thầy giáo bước vào lớp với bảng thông báo mới của trường, cả lớp lại ồn ào, thảo luận về nó, thầy giáo yêu cầu cả lớp im lặng:

- Lớp trưởng, phát cho mọi người
- Vâng, thưa thầy

Anh bước lên nhận lấy, phát xong một lượt rồi quay lại chỗ ngồi.

"THÔNG BÁO"

Bắt đầu từ năm học này, để thuận tiện cho việc tham gia các CLB buổi chiều, nhà trường đã xây thêm một khu kí túc xá, vì số lượng học sinh năm nay đông hơn năm ngoái nên mỗi phòng sẽ có hai học sinh. Tất cả các em đều phải ở kí túc xá để nhà trường dễ dàng quản lí, ngoài ra còn phải tuân thủ một số quy định nhất định.

Sau đây là nội dung của nội quy

- Trước 9 giờ tối phải có mặt trong phòng, nhà trường sẽ cử người giám sát.
- Không gây ồn ào ảnh hưởng đến các phòng xung quanh.
- Không thay đổi vị trí trang thiết bị đã sắp xếp trong phòng ở.
- Đi vắng kí túc xá quá 3 ngày phải thông báo với nhà trường.
- Ngày nghỉ cuối tuần các em có thể về thăm gia đình.
- Hội trưởng hội học sinh có quyền ra vào kí túc xá và kiểm tra những học sinh khác.

Việc nhận phòng và chìa khóa sẽ do ban giám sát khu kí túc xá quản lí.

Hi vọng các em sẽ thực hiện tốt và không vi phạm nội quy. Hình thức xử phạt sẽ do giáo viên chủ nhiệm đưa ra.

Hiệu trưởng đã kí tên.

- Được rồi các em, không ồn ào, ngày mai hãy mang hành lí đến nhận phòng. Còn CLB thì giáo viên bộ môn sẽ thông báo, hướng dẫn cụ thể cho các trò.

Thầy mỉm cười

- Thôi chào cả lớp, thầy đi đây, học vui vẻ nhé.

*****

Hết giờ ra chơi 5 phút. Tiết tiếp theo là môn toán, một cô giáo trẻ bước vào

- Chào các em, năm nay cô sẽ là giáo viên dạy toán của lớp, bây giờ chúng ta bắt đầu tiết học đầu tiên, mở trang 7 ra.

Cả lớp mở sách, cô giáo viết gì đó lên bảng, là một bài toán, viết xong cô quay ra nói

- Em nào có thể giải bài toán này?

Sau một hồi không có cánh tay nào giơ lên, cô giáo lắc đầu nói với cả lớp

- Nào các em, ai có thể giải bài toán ba điểm miêng sắp tới cô miễn cho người đó.

- ÔI, TUYỆT QUÁ

Lớp reo lên, cô giáo mỉm cười hỏi lại

- Vậy ai là người có đáp án

- Đợi một lát cô ơi!

Vì không tập trung nên chưa ai nghĩ sẽ giải nó, giờ thì ngược lại ai cũng cầm cúi tìm cách giải, trừ ai đó.

- Nhanh nào, là ai?

- Thừa cô, đáp án là 1

- Băng Linh! Tiếng cô giáo gọi làm mọi người dừng lại và nhìn lên.

- Em hãy lên bảng trình bày.

Anh nhếch môi cười thầm nghĩ "chắc chắn cô ta sẽ từ chối cho mà xem", anh khẳng định như vậy bởi có một thời gian anh từng học chung với cô, đó là khi họ học cấp 1, suốt 5 năm học cô chưa bao giờ giơ tay xung phong lên bảng hay những lần bị thầy cô gọi lên hỏi bài cô đều trả lời lấp bắp khiến họ hiểu lầm cô không học bài, nhưng anh đâu biết rằng con người yếu đuối trước kia đã là quá khứ, cô hiện tại là một con người mới.

- Vâng.

Cô đứng dậy đi lên bảng, hành động của cô khiến anh hoàn toàn bất ngờ, nụ cười hiện hữu trên môi anh "hào hã cho tôi xem cô có thể làm gì".

-.....và kết quả bằng 1

- Rất tốt, em có thể về chỗ.

Cô trở lại chỗ ngồi, những tiếng xì xào bàn tán vang lên, đại loại như

- Sao cô ta giỏi quá vậy

- Đúng đó còn vượt mặt cả Vân Lam nữa

- Kì này lớp phó học tập có đối thủ rồi

"....."

Những lời nói đó cô đều bỏ ngoài tai, tiếp tục tập trung vào bài học, trong lòng thầm suy nghĩ "mọi chuyện mới chỉ là khởi đầu thôi, vẫn còn nhiều bất ngờ hơn nữa".

.....

Tiết học đã kết thúc, đến giờ nghỉ trưa, cô ngồi trong lớp nghịch điện thoại, lên facebook trò chuyện với người bạn mới quen, đó là một cô bạn khá hài hước, suốt cuộc nói chuyện cô cười tùm tùm, hình như nhận ra có ai đang nhìn mình cô quay qua, hần cũng đang nhìn cô.

- Mặt tôi dính bản sao?

Hần giật mình khi nghe cô hỏi.

- Không có.

- Vậy sao cậu nhìn tôi, thật kì lạ.

- Ai nói tôi nhìn cô.

Hần chột cũ, "chết tiệt sao mình nhìn cô ta chứ, phải nói gì đây". Hần đang loay hoay không biết nói gì, bỗng có tiếng nói vang lên xen ngang câu chuyện, một học sinh nam chạy vào.

- Nè Thiên Minh đi đá bóng cùng tụi này không.

- Được, tôi đi.

Hần thầm cảm ơn người đã giải thoát cho mình, đứng dậy bước ra ngoài, bỏ lại cô với khuôn mặt ngơ ngác.

*****

Tại nơi khác.

Trên hành lang, hai cô gái đang trò chuyện.

- Vân Lam em sao thế, buồn chuyện gì à?
- Em không có.
- Đừng nói dối chị, nhìn mặt là chị biết, mau nói
- Đúng là tức chết mà, hôm nay có con nhò trong lớp dám vượt mặt em
- Sao nữa.
- Cũng là do em chậm hơn cô ta nhưng mà.....
- Thôi, chuyện có vậy mà giận dỗi, kéo nếp nhăn đầy mặt đấy. Chị bận việc, đi trước đây.

Vân Lam thấy chị mình thờ ơ, chẳng quan tâm trong lòng càng tức giận dậm mạnh chân, bực bội về lớp.

*****

Ngồi một hồi cô cảm thấy đói bụng, quyết định đi xuống căng tin mua đồ ăn. Sau khi mua xong, cô cảm thấy ăn vui vẻ ra vườn sau lớp học. Đến chỗ rẽ, một bóng người lao nhanh về phía cô, không kịp tránh, cả hai đâm vào nhau khiến cô bị ngã, thức ăn đổ hết. Người đó thấy cô nhưng không xin lỗi, ngoài nhìn đằng sau rồi chạy thục mạng. Dù ngã cô vẫn nhìn ra người đó chính là hắn, đứng dậy phui bụi trên quần áo, cô rủa thầm "cậu chết với tôi", rồi cô nhặt thức ăn vứt vào thùng rác, xong xuôi cô nhìn trước mặt một đám fangirl chạy theo hướng hắn vừa đi, đoán hắn bị đám fan đuổi. Lắc đầu, cô nhanh chóng trở lại lớp.

Vừa bước vào, hắn đã ngồi trong lớp, tay cầm điện thoại, tai nghe nhạc, thấy cảnh này cô tự dưng tức điên không chịu được khi nhớ đến cảnh xảy ra cách đây ít phút.

- Cậu không biết xin lỗi sao?
- Chuyện gì?
- Cậu làm tôi ngã mà không thèm xin lỗi.
- Là do cô không nhìn đường nên mới ngã, đâu phải lỗi tại tôi.
- Gì, cậu
- Tôi làm sao, hắn chặn lời cô
- Đáng ghét tôi.....

Cô chưa kịp nói, tiếng trống vang lên báo vào học.

- Tôi tha cho cậu đó.

Cô tức giận nói, thấy cô vậy hắn thầm cười. Hai người ngồi im lặng không nói tiếng nào cho đến cuối giờ. Buổi học tan, hắn có ý định muốn gặp cô để nói chuyện nhưng cô đã nhanh chóng rời khỏi lớp.

o00o_o00o_o00o

Cô đang trên đường về nhà, đột nhiên xuất hiện đám người, đúng hơn là ba cô gái chặn đường cô.

- Này con nhò kia, cô gái tóc đỏ gọi cô
- Gặp bọn này một lát

Nói rồi cô gái nắm tay cô lôi vào con hẻm vắng, bị bất ngờ vì hành động không kịp phản ứng, mãi khi đến nơi, cô cố gắng bỏ tay ra khỏi cô gái.

- Các người muốn gì.
- Mà nên biết điều chút đi, đừng gây chú ý với Thiên Minh nữa.

Một cô gái dùng tay định nắm tóc cô nhưng đâu dễ, cô đã dùng tay đẩy ra. Lúc này cô mới nhận ra nguyên nhân là vì tên xấu xa đó.

- Tôi không biết các người nói gì.
- Còn chổi, hôm nay mày dám ăn nói vô lễ với Thiên Minh, mục đích của mày là gì.

Nghe cô ta nói cô cảm thấy khó chịu

- Vì tên khốn đó nên các người mới làm vậy
- Mày muốn chết sao, cô gái giờ tay định tát cô nhưng một giọng nói vang lên khiến ả dừng lại
- Mấy người đang làm cái trò gì vậy hả.

Còn tiếp....

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Không Phải Chương Mới

Một số nhân vật phụ

Trần Phương Ngọc-ả là con gái lớn của phó hiệu trưởng nhà trường, kiêu căng, hống hách luôn cậy quyền cha mình bắt nạt người khác. Ngoài ra còn có thân thể bí ẩn trong thế giới ngầm.

Trần Văn Lam là em gái ả bề ngoài tỏ vẻ hiền lành tốt bụng nhưng bên trong không khác gì chị mình. Rất yêu hấn sẵn sàng làm nhiều chuyện ác để hãm hại cô

Triệu Thu Yến là bạn thân của Văn Lam đồng thời cũng là bạn mới của cô. Luôn bị ve của Lam đánh lừa nhưng thật lòng lo cho cô

Dịch Thiên Dương là anh trai hấn luôn quan tâm lo lắng cho em trai một cách thầm lặng. Là người lãnh đạo lạnh lùng thường giải quyết mọi việc chu toàn.

Tổng Dực Phàm : bạn thân của hấn, là người vui vẻ hòa đồng đôi khi hơi ngốc nghếch, cũng là người đã khuyên cậu rời khỏi thế giới ngầm, người duy nhất mà cậu chịu mở lòng. Rất yêu yêu....Văn Lam

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Không Phải Chương Mới

Một số nhân vật phụ

Trần Phương Ngọc-ả là con gái lớn của phó hiệu trưởng nhà trường, kiêu căng, hống hách luôn cậy quyền cha mình bắt nạt người khác. Ngoài ra còn có thân thể bí ẩn trong thế giới ngầm.

Trần Văn Lam là em gái ả bề ngoài tỏ vẻ hiền lành tốt bụng nhưng bên trong không khác gì chị mình. Rất yêu hấn sẵn sàng làm nhiều chuyện ác để hãm hại cô

Triệu Thu Yến là bạn thân của Văn Lam đồng thời cũng là bạn mới của cô. Luôn bị ve của Lam đánh lừa nhưng thật lòng lo cho cô

Dịch Thiên Dương là anh trai hấn luôn quan tâm lo lắng cho em trai một cách thầm lặng. Là người lãnh đạo lạnh lùng thường giải quyết mọi việc chu toàn.

Tổng Dực Phàm : bạn thân của hấn, là người vui vẻ hòa đồng đôi khi hơi ngốc nghếch, cũng là người đã khuyên cậu rời khỏi thế giới ngầm, người duy nhất mà cậu chịu mở lòng. Rất yêu yêu....Văn Lam

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Quyết Định Bất Ngờ

Tiếp theo của chương 6

Giọng nói phát ra từ cô gái trẻ tuổi cô, có mái tóc hạt dẻ được buộc cao, đôi mắt nghiêm nghị nhìn thẳng vào người định tát cô, nhưng ả cũng dẫu vừa, đáp trả bằng ánh mắt sắc lẹm, giận dữ nói.

- Mày là ai? Không liên quan thì đừng có xía mũi vào chuyện người khác.

Sự xuất hiện của cô gái lạ khiến ả khó chịu, ả muốn dạy cho một bài học nhớ đời. Người bên cạnh thấy ả định làm gì liền lên tiếng ngăn ả lại.

- Con nhỏ đó là thành viên CLB Karate, năm ngoái đạt chức quán quân toàn thành phố đấy.

- Người này không dễ đối phó đâu, em nghĩ chúng ta nên rút thì hơn.

Sau khi suy nghĩ thiệt hơn, ả cùng đàn em bỏ đi, lúc đi ngang qua cô, ả thì thầm vài câu để chỉ mình cô nghe được.

- Mày gặp may đấy, mọi chuyện chưa xong đâu.

Nghe họ nói vậy, một cảm giác lạnh lạnh chạy dọc sống lưng cô. Nhỏ nhìn cô cứ đứng thẩn người ra, lo lắng đến hỏi

- Cậu không sao chứ?

- Ừm, mình không sao.

Cô trả lời, tay vuốt lại mái tóc rồi bụ, quay ra nhìn nhỏ mỉm cười, cô trông nhỏ quen quen hình như đã gặp ở đâu rồi.

- Không sao thì tốt, mình là Thanh Vân, còn bạn là Băng Linh đúng không, rất vui được gặp.

Cô ngạc nhiên - Sao cậu biết tên mình.

- Tổ là học sinh lớp 11S, cậu là học sinh mới tổ còn lạ gì nữa. Tổ ngồi trước cậu ba bàn đấy.

"Trước ba bàn?" Cô thầm nghĩ - Bạn là người ngồi cạnh anh Qu....à lớp trưởng, thảo nào nhìn quen quá.

- Ừ, mà công nhận cậu gan thật - Gì cơ, cô hỏi lại.

- Cậu dám cãi tay đôi với tên họ Dịch còn gì, từ lâu tổ đã không ưa tên đó, hấn rất kiêu căng và ngạo mạn, nhưng cậu nên cẩn thận chút đi, kéo đám fangirl gây rắc rối cho cậu đấy.

Nhỏ quan tâm nhắc nhở cô

- Mình biết rồi, cảm ơn cậu.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, dường như cô và nhỏ rất hợp ý nhau. Đến ngã ba, hai người tạm biệt nhau đi về hai hướng.

*****

Tối hôm đó, sau khi ăn cơm xong.

Cô đứng bên cửa sổ phòng ngắm trăng, hưởng thụ từng cơn gió mát thổi vào mặt, cô trầm tư suy nghĩ điều gì đó với ánh mắt kiên định. Như biết mình cần phải làm gì cô rời khỏi phòng tiến đến phòng cha mình.

Đứng trước phòng ông cô chần chờ hồi lâu, lấy hết can đảm cô đưa tay định đẩy cửa nhưng cánh cửa bỗng bật mở, anh từ trong bước ra khiến cô bất ngờ.

- Anh Quân, anh đang...

Anh cắt ngang lời cô nói - Cô không nên tò mò, tôi về phòng đây.

Cô thờ dãi nhìn bóng lưng anh, đưa tay lên gõ cửa "Cộc....cộc...cộc"

- Ai vậy.

- Là con Băng Linh.

- Mau vào đi.

Được sự cho phép cô bước vào, ông đang ngồi trên sofa uống trà.

- Con có ngồi thừa cha.

Chưa chờ câu trả lời cô tiến lại gần chiếc ghế ngồi xuống, một chút im lặng ông cất tiếng.

- Bây giờ khuya rồi con chưa ngủ sao, có chuyện gì không?

Giọng nói thường ngày của ông làm cô có chút lo sợ, lấy lại bình tĩnh cô lên tiếng.

- Thừa cha, con muốn sống cuộc sống riêng mình, sống với ước mơ của bản thân.

Ông nhìn con gái, đôi mày nhăn lại rồi nhanh chóng giãn ra.

- Con sẽ làm gì?

- Con sẽ sống tự lập mà không cần sự trợ giúp từ cha hay bất cứ người nào trong gia đình.

- Con nghĩ mình làm được

Câu hỏi của ông khiến cô cảm thấy chút lo ngại, cô biết những lời cô nói với cha ông xem nó như một trò đùa, ngẩng đầu lên cô nhìn thẳng vào ông.

- Vâng, con tin mình làm được!

Sự im lặng diễn ra làm cho không khí trở nên căng thẳng, đôi mắt cha cô rất là đáng sợ, chưa bao giờ cô dám nhìn vào đôi mắt đó, nhưng hôm nay thì khác cô đang đấu tranh vì cuộc sống của chính mình, đôi mắt cô cho thấy sự quyết tâm. Sau một thời gian, ông thôi không nhìn cô. Cô mỉm cười cảm thấy nhẹ nhõm khi biết mình thắng

- Con cảm ơn cha, con xin phép ra ngoài, cha hãy nghỉ ngơi

- Được rồi, với nụ cười nhẹ "tự lập ư, con sẽ phải hối hận vì quyết định ngu ngốc đó nhưng con bé rất quyết tâm ta có thể nhìn thấy trong đôi mắt nó. Băng Linh, hãy chứng minh rằng ta đã sai."

Cả ông và cô đều không biết rằng suốt cuộc nói chuyện anh đã nghe thấy hết. Anh ngạc nhiên khi cô thay đổi nhiều trong thời gian anh không có ở đây, cô sẽ dọn ra ngoài sống, cô - một đại tiểu thư từ nhỏ đã quen với sự chăm sóc của người khác liệu có tự lập được, "tôi sẽ để ý đến cô".

*****

Với tâm trạng thoải mái và hạnh phúc khi nói chuyện với cha, cô thả người xuống giường và chìm vào giấc ngủ, ngày mai sẽ rất bận rộn đây.

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chuyên Xe Buýt Số 46

Sáng hôm sau.

Cô đang say giấc thì bỗng tiếng chuông báo thức reo lên, cô nhắm mắt tay mò tìm đồng hồ.

- Mới 6h sao, vẫn còn sớm

Cô định ngủ tiếp nhưng chợt nhớ ra ý định của mình, cô bật dậy khỏi giường vào nhà tắm VSCN, khoác lên mình bộ đồng phục, cô chuẩn bị hành lý, lấy đồ dùng cần thiết cho vào vali, hôm nay cô sẽ chuyển đến kí túc xá. Xong xuôi cô rời phòng xuống nhà bếp tìm cái gì đó ăn sáng rồi ra khỏi nhà. Vì cô ở khu vực biệt thự dành cho nhà giàu nên không có trạm xe buýt, cô phải đi bộ mất 15 phút mới đến được bến xe, đọc bảng hướng dẫn cô xác định số xe, sau 30 phút ngồi chờ chuyển xe 46, cô lên xe tìm cho mình một chỗ ngồi, cảm giác phấn khích khi lần đầu tiên cô đi học bằng xe buýt.

*****

Lúc này tại nhà cô, mọi người đã có mặt tại bàn ăn chuẩn bị cho ngày mới, nhận thấy sự vắng mặt của cô. Băng Nhi hỏi:

- Sao chị ấy vẫn chưa xuống, không thì mượn học mất.
- Thừa tiểu thư đã đi học từ sớm rồi.
- Sao cô ấy đi rồi, anh hỏi.
- Vâng, sáng nay lúc 6 rưỡi tiểu thư rời khỏi nhà, tôi có hỏi sao cô ấy đi sớm vậy, cô nói vì phải bắt xe buýt nên không muốn đến trường muộn.
- Chị ấy đến trường bằng xe buýt
- Vâng.

Anh thầm nghĩ "vậy là cô ấy không nói đùa".

*****

Chuyến xe buýt lần bánh, cô ngắm nhìn cảnh vật quen thuộc xung quanh, đi một lúc chiếc xe dừng lại, một đám người bước lên.

- Chàng trai à, làm ơn nhường chỗ cho bà già này nhé.

Một bà cụ hiền từ nói xin nhường chỗ nhưng bà hình như xin phải một tên du côn.

- Cái gì, không có chỗ ráng chịu biến mau.

Lời thanh niên thốt ra khiến mọi người trên xe buýt xì xầm. Cô nghe được những lời nói đó cô cảm thấy tức giận.

- Gì chứ, không nhường chỗ thì thôi sao dám quát bà ấy hả, đồ du côn. Bà ơi, cháu mời bà ngồi.

Nói xong cô đứng dậy cho bà cụ ngồi. Tên đó bị một cô gái chửi như vậy rất nhục, kéo cô lại quát.

- Con kia, mày láo hả, biết tao là ai không?

Nghe lời đe dọa, cô không hề sợ hãi mà điềm tĩnh trả lời.

- Tôi không cần biết anh là ai, thanh niên mà không biết nhường chỗ cho người già, lại còn hỗn láo với họ, anh có phải là đàn ông không? Nếu cha mẹ anh cũng bị một đám du côn khác quát mắng anh nghĩ sao?

Tên du côn nghe cô nói xong thì tức điên lên muốn cho cô cái tát, theo phản xạ cô định cho tên đó cú đá vào chân nhưng dừng lại khi tay hắn bị một cánh tay khác nắm giữ cùng giọng nói vang lên.

- Cô ấy nói đúng, không nên làm mất mặt đàn ông.

Một chàng trai tóc vàng nâu, lúc này cô mới để ý cậu chính là người giúp mình hôm nọ.

- Tao cho mày chết nè.

Tên du côn giờ nắm đầm thì cậu chặn cú đầm đó lại, sau đó bẻ quặt cánh tay hắn cho đến khi đầu hàng.

- Tôi đầu hàng, tôi đầu hàng.

Hắn thét lên trông có vẻ rất đau, cậu buông tay ra quay nhìn cô. Cô định lên tiếng cảm ơn nhưng ngay lập tức cậu về chỗ mình khi cô chưa kịp nói gì, khiến cô ngỡ ngàng. "Người đầu mà kì lạ, dù sao mình cũng đầu nhờ cậu ta giúp", nghĩ thế rồi cô quay sang bà cụ mỉm cười.

- Bà không sao chứ ạ?
- Bà không sao, cảm ơn cháu.

Cậu nhìn cô thầm nghĩ "cô ta, hừm một cô gái kì lạ thích lo chuyện bao đồng". Cô cũng không để ý đến cậu. Ngồi kế bên bà cụ, cô thấy hai tay bà xoa xoa vào chân của mình.

- Bà bị đau chân ạ?
- Ừm bà bị đau cũng lâu rồi
- Bà đã đến bệnh viện chưa?
- Rồi, nhưng không được.

- Vậy bà đến trung tâm y học cổ truyền xem sao, lúc trước cha cháu cũng bị đau nhưng giờ đã khỏi.
- Thế sao, bà không biết, nó ở đâu
- Đề cháu viết địa chỉ cho bà.

Cô viết địa chỉ vào mảnh giấy rồi đưa cho bà cụ, bà nhận lấy

- Cháu tốt quá, cháu học trường nào.
- Dạ trung học K&H
- Cháu tên gì.

Chưa kịp trả lời xe dừng lại, đã đến trường, cô chào bà cụ rồi xuống xe, cậu tóc nâu cùng xuống cả hai bước vào trường. Cậu nhìn theo hướng cô đi "không biết cô ta học lớp nào", cậu bước nhanh để xem thử nhưng thấy cô vào phòng vệ sinh nữ, cậu liền quay đi về lớp.

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Không Tên

Cô đi đến khu kí túc xá gặp người quản lí để nhận phòng, tranh thủ thời gian khi chưa vào tiết học. Sau khi lấy chìa khóa, cô mang theo hành lí đến phòng của mình, nhưng không may phòng cô đã bị một cô gái khác dành lấy, cô gái với mái tóc đỏ và đeo kính, không ai khác chính là ả, người chặn đường cô lúc tan học hôm qua.

- Xin lỗi, đây là phòng của tôi.

Cô nói khi thấy ả mang đồ vào phòng mình.

- Phòng nào? Tôi đến đây trước. ả đáp lại
- Nhưng tôi được xếp phòng này. Cô phân bua
- Vậy sao, đến muộn mất phòng ráng chịu. ả nói với giọng điệu cộc.

Đúng lúc này hấn đi ngang qua, ả nhanh chân chạy đến khoác tay hấn thân mật, vui vẻ nói.

- Rất vui được gặp cậu tôi là Phương Ngọc, từ giờ tôi sẽ ở phòng này, chúng ta là hàng xóm đấy, mong cậu giúp đỡ.

ả chỉ vào phòng cô đang đứng, hấn hất tay ả ra làm ả suýt bị ngã, tuy vẻ mặt hấn bề ngoài vẫn lạnh lùng không cảm xúc nhưng ít ai biết trong lòng hấn đang khó chịu khi bị người khác tự tiện chạm vào như vậy. Hấn quay qua nhìn cô, người đang cầm hành lí trên tay. Thấy vậy ả liền quát.

- Sao còn chưa đi?
- Đây là phòng của tôi. Cô tiếp tục phân bua.
- Đừng nhiều lời, tôi đã ở đây trước nên nó là phòng tôi. ả vênh mặt đầy thách thức.
- Cô....Không biết nói gì hơn cô đành im lặng.

Đúng lúc giáo viên đi tới hỏi.

- Có chuyện gì sao ồn ào quá vậy
- Cô ta dành phòng của em. Cô nhìn ả trả lời.
- Tôi đến trước. ả cũng không chịu lép vế nhìn cô.

Giáo viên không muốn đụng tới ả bởi ả là con gái của phó hiệu trưởng, luôn cậy quyền cha mà gây khó dễ cho người khác. Năm trước, khi hiệu trưởng lần cha ả đi công tác, ả đã đuổi thẳng một cô giáo vì dám lớn tiếng quát mắng, có người bức xúc gửi đơn nhưng cha nào con nấy, cha ả chỉ ngoảnh mặt làm ngơ không quan con gái để ả thích làm gì thì làm. Không muốn chuốc họa, giáo viên đành nhẹ nhàng yêu cầu.

- Cả hai em có thể ở chung mà.

À nghe vậy liền tức giận - Không đòi nào tôi ở với cô ta đâu.

Giáo viên quay sang nhìn cô, ánh mắt khó xử, cô hiểu ý không muốn chuyện thêm rắc rối chỉ đành nhin.

- Em sẽ đến phòng khác, cô miễn cưỡng lên tiếng.

À cười tự đắc, quay người đi về phòng. Chợt thầy nhớ ra điều quan trọng cần phải nói.

- Rất tiếc là đã hết phòng, tại năm nay số lượng học sinh đông hơn năm ngoái nên không còn phòng trống.

- Vậy em...cô lo lắng

- Đừng lo, để thầy hỏi người quản lí xem còn phòng cho em không.

Sau một hồi trao đổi, nghe họ nói vẫn còn phòng, điều này khiến cô thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy an tâm. Nhưng mặt cô lập tức biến sắc khi nghe hai từ "Tủ Quân", trong đầu cô thầm suy nghĩ "Mình sẽ ở chung với anh ấy sao?", "Không được, mình không thể",....

- Em sao thế, sắc mặt em không được tốt cho lắm. Tiếng thầy giáo vang lên kéo cô khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn. Cô nói mình không sao, cả hai cùng đi tới phòng anh.

- Tủ Quân, em có trong phòng không? Vừa nói thầy vừa đưa tay gõ cửa. Dứt lời, anh mở cửa bước ra.

- Có chuyện gì sao thầy. Anh hỏi khi thầy đột ngột tới nhưng ánh mắt anh lại nhìn về phía cô, người đang xách hành lí, "Cô ta sao lại ở đây, còn mang theo cả đồ nữa". Thấy anh nhìn cô, thầy nở nụ cười - À, tại năm nay số lượng học sinh đông nên hết phòng mà hiện tại phòng em đang trống, vậy em có thể cho em ấy ở chung được không?

- Thật xin lỗi thầy nhưng...Anh còn chưa nói xong đã bị nhỏ đang bước từ trong ra chen ngang lời anh.

- Băng Linh, là cậu có phải không? Cậu làm gì ở đây vậy?

- Thanh Vân, sao cậu lại ở đây? Cô ngạc nhiên nhìn nhỏ

- Hi hi, đây là phòng mình mà. Nhỏ cười khúc khích.

- Vậy là hai người chung phòng sao? Cô mỉm cười

Hai người vui vẻ nói chuyện không để ý anh đành bức bối khi bị người khác cướp lời.

- Cậu lần sau đừng có xen vào lời nói của người khác, như thế là bất lịch sự lắm đấy.

- Kệ tớ, miệng tớ thì tớ nói thôi, không cần cậu quản. Nhỏ cãi lại. Bây giờ nhỏ mới chú ý đến hành lí trên tay cô, liền hỏi - Cậu không có phòng sao? Phải làm sao đây.

Anh trầm ngâm suy nghĩ tìm cách giải quyết giúp cô, đột nhiên anh nhớ tới lời của tên gốc Dục Phàm, đôi mày khê nhăn lại.

- Không phải là không còn phòng, em biết phòng chỉ có một người ở

- Phòng nào vậy.

- Phòng 206 của Vương Thần Phong

- Tủ Quân cậu....Nhỏ định nói, bắt gặp ánh mắt cậu ra hiệu im lặng nên thôi.

- Không còn cách nào khác, em dọn đến phòng cậu ta nhé.

Đội hai người đi khuất, nhỏ tức giận hỏi anh, giọng chất vấn.

- Sao cậu lại làm thế chứ, cậu thừa biết cậu ta rất...đáng...sợ mà. Càng nói giọng nhỏ càng nhỏ dần tưởng như không nghe được.

- Không phải chuyện cậu cần quan tâm, mau chuẩn bị đi sắp vào học rồi đấy. Anh buông một câu lạnh lùng, quay người bỏ đi, khề nhếch môi "Cô chết chắc rồi".

Cô đang đứng trước phòng 206, cầm chìa khóa thầy vừa đưa mở cửa, đẩy cửa bước vào cô đặt hành lí xuống, nhìn một lượt khắp cả phòng "Quả là ngôi trường dành cho học sinh nhà giàu giới thượng lưu có khác, ngay cả phòng kí túc xá mà như một căn hộ chung cư vậy". Phòng gồm 2 phòng ngủ, 1 phòng tắm, 1 nhà bếp, mọi thứ đều đầy đủ và tiện nghi. Cô xách hành lí vào phòng, sắp xếp quần áo gọn gàng, cô cẩn thận đóng cửa, rồi quay về lớp.

Cô bước lên cầu thang, đột nhiên đầu óc choáng váng cô ngã cái "Rầm", khi nhìn lên cô thấy tên Thiên Minh, hắn đang chạy trốn gì đó, mãi chạy không để ý nên đâm phải cô, phía sau hắn một đám con gái đang đuổi theo, hắn không thèm đỡ cô dậy hay nói tiếng xin lỗi, ba chân bốn cẳng chạy thẳng.

- Tên khốn, cô rửa thềm đứng dậy chỉnh lại đồng phục.

"Reng....reng....". Tiếng chuông vang lên, cô đi vào lớp từ cửa dưới lớp, khi đi ngang qua người con trai đang úp mặt xuống bàn, cô dừng lại, có cảm giác ngờ ngợ "Tóc nâu", cô lắc đầu "Sao nhiều người màu tóc đó thế nhỉ?". Cô bước vào chỗ ngồi, bắt đầu buổi học mới.

*****

Giờ nghỉ trưa.

Cô đi đến một nơi ưa thích của mình trong trường, cô đã phát hiện ra nó khi treo tường để vào trong trường ngày đầu đi học. Ngồi dưới bóng cây xanh mát, thi thoảng có vài con gió thổi qua, cô ăn trưa một cách vui vẻ.

- Meo...meo...meo, tiếng mèo phát ra từ trong bụi cây, cô ngạc nhiên "Ồ đây mà cũng có mèo sao?", cô bế chú mèo ra ngoài, lấy thức ăn của mình chia sẻ cho nó, khẽ vuốt ve lông mèo vàng óng.

- Từ giờ chị sẽ gọi em là lily nhé chịu không? Cô nói chuyện với mèo, tâm sự như một người bạn.

- Mày biết không hôm nay chị xui lắm, bị một tên khó ưa đụng chúng nhưng không thèm nói lời xin lỗi.

Hắn đang ngồi trên cây chỗ cô ngồi, biết cô nói về mình hắn im lặng và lắng nghe cô nói chuyện với con mèo ngồi trên tay cô.

- Hắn rất khó chịu, được cái đẹp mã nhưng tính nết thì đáng ghét, chẳng biết sao đám con gái trong trường lại thích hắn thế không biết, chị mới bị người khác gây sự cũng tại hắn mà ra.

Cuộc nói chuyện diễn ra mặc dù cô chỉ nói chuyện với mèo, cô nói còn mèo kêu meo meo, nhưng với cô như thể là quá đủ, trước giờ cô vốn là người sống khép kín trong thế giới của bản thân. Cô cảm thấy nói chuyện cùng mèo cũng không quá tệ, sẽ không có những câu hỏi tại sao hay muốn biết lý do, điều mà cô nghĩ hay quan tâm. Nhưng hôm nay đúng là một ngày xui xẻo cho cô khi ở trên kia ai đó đã nghe thấy hết tâm sự của cô, nghe được cô nói xấu và chê trách hắn với con mèo. Cô chào tạm biệt rồi rời đi, lúc này hắn mới nhảy xuống "Cô ấy giống mình", hít một hơi hắn quay về lớp khi tiếng chuông vang lên.

Thời gian cứ thế trôi qua, từ tiết học này sang tiết học khác, cuối cùng khép lại một ngày dài.

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Trò Đùa Và Vụ Cá Cược

Ngày mới bắt đầu, cô đang chuẩn bị sách vở lên lớp, nhét sách vào trong cặp cô bước ra khỏi phòng. Nhìn phòng kế bên cô dừng lại, ánh mắt tò mò. "Không biết mặt mũi người ở chung với mình như thế nào nhỉ?" Tự hỏi, cô chỉ nghe mỗi cái tên "Vương Thần Phong" đoán là con trai, chứ cô chưa gặp cậu ta. Tối hôm qua, cô bỏ công nấu bữa tối cho cậu coi như để làm quen. Đợi mãi nhưng không thấy ai đó về, nhìn kim đồng hồ chỉ đúng 9 giờ, cô đành dậy thức ăn lại, đi về phòng học bài, sau đó ngủ quên luôn.

Cô đi đến phòng bếp, đồ ăn còn nguyên trên bàn, chưa động đến. "Chẳng lẽ cậu ta không ăn tối sao?", cô thầm nghĩ, lắc đầu cô nhanh chóng dọn đi. Chẳng mấy chốc đã xong, cô khóa cửa đi lên lớp.

Đến hành lang lớp học cô đi chậm lại và dừng hẳn. Phía trước cô một đám con gái đang bao vây hắn. Những tiếng hò hét, xô đẩy nhau của các cô gái làm mọi người xung quanh khó chịu, đặc biệt là cô. Hành lang tuy rộng nhưng vương đám fangirl khiến cô không thể đi tiếp, thoáng nhìn cô thở hắt một hơi, cố gắng chen qua đám đông để vào lớp.

- Thiên Minh có quà cho cậu hẹn hò với tớ đi.

- Không, hẹn hò với tớ.

- Các người mau tránh hết ra. Thiên Minh là của ta.

À từ đâu bước tới, đến chỗ hắn đứng khoát tay hắn. Hắn im lặng không nói gì nhưng mặt thì cau có khó chịu, gạt tay ả ra, hắn gắt lên với giọng lạnh lùng.

- Tôi không hẹn hò với mấy người, nhất là loại người như các cô. Thật phiền chết đi mà.

Cô nhìn hành động của hắn, trong lòng cảm thấy bức mình cho các cô gái bị hắn từ chối. Cô lẩm bầm với chính mình "Tên đó thật kiêu ngạo", dù sao cũng không phải chuyện mình cần bận tâm, cô tiếp tục chen qua đám fangirl. Ánh mắt hắn vô tình nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang cố gắng đi vào lớp. Trong đầu hắn một suy nghĩ bỗng lóe lên, hắn nhếch môi nở nụ cười, tuyên bố một tin động trời.

- Xin lỗi nhưng tôi đã có bạn gái.

- Là ai?

À hỏi với về tức giận, còn các cô gái thì hoảng hốt khi nghe hắn nói. Hắn không trả lời, quay sang nhìn cô, ý đó là câu trả lời. Mọi ánh mắt đều dồn vào cô, cô cũng giật mình khi nghe hắn tuyên bố, khuôn mặt cô hoảng hốt, quay nhìn sau lưng cô mong ai đó đứng sau lưng mình, không có ai, cô đưa tay chỉ vào mặt mình, miệng mở to ư ờ không nói lên lời.

- Tôi....

- Là cô ta sao.

- Không thể nào.

Mọi người nhìn nhau, lúc này hắn tiến đến gần cô.

- Chính là cô ấy.

- Không phải đâu. Cô xua tay.

- Chúng ta là một đôi mà phải không.

Hắn cắt ngang lời cô nói, tay vòng ra phía sau đặt lên vai cô kéo lại gần. Bất ngờ, cô dùng sức gạt cánh tay hắn ra khỏi vai, nhưng nào có dễ vậy, hắn mạnh tay kéo cô chặt hơn. Thấy cảnh này một số người tỏ ra thất vọng, còn lại là tức giận.

- Này buông tôi ra, cậu bị điên à. Cô nói nhỏ.

- Im lặng, chỉ một lát thôi, tôi sẽ không làm cô đau.

À nhìn cô với đôi mắt hình viên đạn "Đội đó, cô sẽ biết tay tôi". Hắn kéo cô rời khỏi đám đông, cô miễn cưỡng đi theo, mọi người tản ra khi hai người đã đi xa.

- Mau buông tôi ra.

- Tôi tưởng cô thích.

Hắn giữ chặt cô trong cánh tay, vẻ mặt khiêu khích. Lời hắn nói càng khiến cô điên lên, ngay lập tức cô đá mạnh vào chân hắn, lúc này hắn mới chịu buông tay, cô bỏ vào lớp để lại hắn hai tay ôm chân mình, tự rủa "Cô ta dám, ôi!, chân của tôi".

Cô bước vào lớp ngồi vào chỗ, trong lòng còn bức bối chuyện vừa nãy, nhỏ quay xuống bắt chuyện.

- Cậu bị sao vậy hả? Sao mặt mày cau có thế!

- Không có gì đâu. Cô cười nhẹ trả lời.

- Tổ đang tổ chức trò chơi, cậu tham gia đi.

Nhỏ kéo ghế xuống chỗ cô, giờ vẫn khá sớm chưa vào tiết nên lớp rất ít người. Nhỏ quay ra nói to.

- Các cậu tham gia trò chơi mới không.

- Có chứ, tất nhiên phải chơi rồi.

Một bóng người lao đến ngay khi nhỏ dứt lời. Nhìn thấy cô người đó thoáng ngạc nhiên nhưng nhanh chóng nở nụ cười tươi rói như ánh mặt trời.

- Bạn là Băng Linh học sinh mới đúng không? Xin tự giới thiệu mình là Dục Phàm, rất vui được làm quen.

- Có gì mong cậu giúp đỡ. Cô đáp lại, những người khác cũng lần lượt giới thiệu.

- Mình là Thu Yến, cậu có vấn đề gì về thời trang cứ hỏi mình. Cô bạn mái tóc vàng cười tươi nói.

- Ủm, tớ tên Vân Lam, phó học tập của lớp. Bài tập nào khó tớ sẽ chỉ giúp bạn. Cô bạn với khuôn mặt xinh xắn, cười tươi lộ ra hai núm đồng tiền.

Mọi người ngồi quanh một bàn chuẩn bị chơi trò chơi. Vừa lúc hắn bước vào lớp, Phàm đi đến khoác vai hắn.

- Cậu tham gia không? Vui lắm.

- Trò nhảm nhí, tôi không muốn chơi.

Tuy miệng nói vậy nhưng hắn lại kéo ghế ngồi xuống cạnh cô. Phàn quay ra chỗ cậu, người đang úp mặt xuống bàn.

- Phong, cậu muốn chơi không.

Nhỏ mĩa mai - Thôi, cậu mời cậu ta làm gì, tốn công vô ích.

- Ôi, vậy không biết lúc trước ai công khai tuyên bố thích Thần Phong nhỉ? Thu Yến cười khúc khích, mặc cho khuôn mặt ai kia biến sắc, nhỏ vội đưa tay che miệng Yến lại.

- Chúng ta bắt đầu chơi nào. Các cậu đều biết trò T or D chứ.

Tất cả gật đầu.

- Tốt, vậy tớ quay trước nha.

Nhỏ cầm cây bút quay vài vòng, cây bút quay chậm dần, chậm dần, cuối cùng nó dừng lại, đầu bút chỉ thẳng vào anh.

- T or D, nhỏ hỏi với ánh mắt mong đợi.

- T, anh điểm danh trả lời. Nhỏ nghe anh nói mà cười híp mắt.

- Cậu thích ai nhất trong lớp này? Ý tớ là con gái ấy.

- Chẳng ai cả.

Anh bình thản nói, giọng đều đều. Sau đó theo lượt ai cũng đều bị hỏi hay bị bắt làm những hành động ngớ ngẩn, mặc cười không chịu nổi. Chỉ có mỗi cô là chưa người nào quay trúng. Hết một vòng anh lại quay tiếp, đầu bút dừng lại chỗ cô đang ngồi.

- T or D, anh hỏi giọng lạnh như băng.

- Tôi chọn D, cô nói luôn mà không cần suy nghĩ.

Anh nở nụ cười gian xảo khi cô lựa chọn đúng với suy nghĩ của anh. Một kế hoạch được vạch sẵn trong đầu anh chỉ chờ cô sập bẫy.

- Tôi không yêu cầu cô làm bất cứ chuyện gì theo luật chơi. Đổi lại chúng ta sẽ có một vụ cá cược nho nhỏ. Cô chấp nhận chơi chứ?

- Được, cô tự tin nói.

Dù không biết anh có ý định gì nhưng cô có một linh cảm xấu. Mặc dù vậy cô không trốn tránh như mọi khi mà sẵn sàng tiếp nhận lời anh thách thức. Cô biết chẳng hay ho chút nào nhưng cô vẫn muốn chứng minh cho anh thấy cô không còn yếu đuối và nhọc.

- Nếu như cô bắt chuyện và khuyên được cậu ta đừng ngủ trong lớp nữa, tôi sẽ thực hiện 3 điều mà cô mong muốn.

Vừa nói anh vừa đánh mắt xuống phía cuối lớp, nơi chàng trai tóc nâu đang úp mặt xuống bàn để ngủ. Cô nhìn theo "Đánh thức và khuyên cậu ta không ngủ trong lớp, chuyện này rất dễ, anh Quân đâu có dỗi hơi chơi những trò này chứ, rốt cuộc anh muốn gì đây?". Hắn nhìn cô trong lòng thầm lo lắng, rồi lại quay sang anh đôi mắt nheo lại tỏ vẻ khó hiểu.

- Nếu tôi thua, cô hỏi lại.

- Cô thua thì làm ôsin cho tôi 1 tuần, thế nào?

- Tôi chấp thuận.

Hít một hơi thật sâu lấy tinh thần, cô bật dậy khỏi ghế xoay người bước xuống cuối lớp. Tất cả học sinh đã vào lớp, mọi người đều bị hành động của cô làm cho chú ý. Cô đang đứng bên cạnh bàn Phong, không ai biết cô định làm gì trừ những người trong cuộc.

- Này, dậy đi.

Cô lấy tay lắc nhẹ người cậu, nhưng không có động tĩnh. Riêng mọi người thì hoảng hốt, có người thích thú " Cô ta bị điên chắc, không ai dám đụng vào Thần Phong", Tuyệt Nghi thì nhìn cô như sinh vật lạ.

- Này, nghe thấy không, dậy đi.

Cô lắc mạnh hơn nhưng ai kia vẫn chẳng động đậy. Cô bắt đầu phát bực vì tên này, dù chỉ muốn nói chuyện thôi vậy mà nó không hề đơn giản như cô nghĩ. Lấy hết can đảm cô ghé sát vào tai cậu, hét lên một tiếng thật to.

- CHÁY NHÀ RỒI.....

Tất cả mọi người ai cũng nhìn cô với đôi mắt sợ hãi, họ đều biết điều gì sẽ xảy ra khi cậu nổi giận.

- Cô điên rồi hay sao.

Tuyết Nghi hét lên, là chị gái của cậu nên cô hiểu cậu là người như thế nào, không ai dám chọc giận cậu kể cả người chị này, nhưng cô vừa làm một hành động chọc giận đến cậu.

Sau khi nghe tiếng hét của cô, ngay lập tức cậu ngẩng mặt lên, quay qua đối mặt với cô.

- CÁI QUÁI GÌ VẬY, CÔ MUỐN CHẾT SAO!

Cô giật mình, tim đập mạnh, tóc sau gáy như dựng đứng, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

- Xin.....lỗi!

Cô nói lắp bắp, trong khoảnh khắc hai người nhìn nhau. Cả hai thầm nghĩ "Là cô ta, cô ta học cùng lớp/ Tóc nâu đỏ? Là cậu ta".

Hai người nhìn nhau một lúc, mọi người nhìn họ.

- Cô đang làm gì?

Dù không phải tiếng gắt nhưng giọng nói lạnh lùng cũng làm cho cô có chút sợ. Nuốt nước bọt, cô nhìn vào mắt cậu.

- Xin lỗi, tôi chỉ muốn gọi cậu dậy nhưng cậu không phản ứng nên tôi.....

- Đừng quan tâm chuyện người khác.

- Cậu ngủ trong lớp.

- Thì sao?

- Cậu có biết thành tích lớp sẽ đi xuống nếu cậu tiếp tục.

- Tôi không quan tâm.

- Gì chứ? Nhưng tôi quan tâm.

- Tại sao?

- Việc cậu ngủ trong lớp sẽ làm thành tích lớp đi xuống, nếu cậu muốn ngủ thì về nhà đừng có ở đây, lớp không phải chỗ ngủ của cậu.

Nở nụ cười lạnh cậu đe dọa - Tôi không cần biết, nếu cậu làm phiền tôi một lần nữa. TÔI SẼ GIẾT CẬU.

Không để cô kịp nói một lời nào, cậu lại úp mặt xuống bàn, mặc cô đang tức sôi máu, cả khuôn mặt chuyển sang màu đỏ.

- Tôi còn chưa nói xong.

Đúng lúc tiếng chuông reo lên, cô đành ngậm ngùi quay lại bàn của mình trong tâm trạng khó chịu "tức quá đi mất".

Giờ nghỉ trưa.

Cô đang ở phía sau trường thưởng thức bữa trưa cùng mèo nhỏ lily, hoàn toàn không để ý tới hán đang đến gần. Hán lên tiếng khi nhìn thấy cô.

- Này, hán gọi.

- Cậu muốn gì? Cô quay lại hỏi.

- Nói chuyện, hán ngang ngược đáp.

Cô còn đang bực mình chuyện lúc sáng, cộng thêm cục tức khi nói chuyện với cậu nên giọng cũng chẳng mấy dễ chịu.

- Tôi không có gì để nói với cậu.

Cô tuyên bố rồi bỏ đi nhưng cánh tay bị giữ lại.

- Đánh người xong định bỏ đi sao mà không thêm xin lỗi sao.

- Ai mới là người phải xin lỗi chứ.

Cô cắn môi đầy khó chịu, gạt tay hất ra, quay người đi.

- Này, làm bạn gái tôi đi. Hấn nói vẫn cái vẻ mặt lạnh lùng.

- Gì cơ? Đùa nhau sao? Cô ngạc nhiên.

Hấn nói tiếp khi cô quay lại nhìn mình.

- Tôi đã nói với họ cô là bạn gái của tôi.

- Đó là một lời nói dối, cô phân bua.

- Mọi người đều nghĩ cô là bạn gái tôi.

- Chẳng qua cậu muốn lợi dụng tôi để thoát khỏi đám fangirl của cậu đúng không.

Hấn thoáng ngạc nhiên "cô ta đã biết", hấn im lặng một lúc, sau khi đã suy nghĩ kỹ lưỡng hấn nói tiếp.

- Cô sẽ gặp rắc rối, nhưng nếu cô đồng ý thì chỉ là.....

- Nằm mơ đi tôi sẽ nói với họ sự thật không phải thế.

Cô đáp lại ngay khi hấn chưa nói xong. Thấy độ ngang bướng của cô hấn lên giọng mỉa mai.

- Ai tin, tất cả các cô gái đều nhìn cô với ánh mắt đầy tức giận.

- Tôi không quan tâm, cậu đúng là phiền phức, sớm muộn gì họ cũng biết thôi.

Nói xong cô rời khỏi đó, bỏ lại hấn đứng đấy một mình.

Tiết cuối - Giờ sinh hoạt

Thầy giáo bước vào lớp, sau khi lớp ổn định, thầy bắt đầu công bố thành tích đạt được, tiếp đó là thông báo các cá nhân vi phạm trong một tuần, gồm có:

- Dực Phàm: nói chuyện trong giờ, không học bài.

- Thần Phong: ngủ gục trong lớp.

- Tản Thiên: nói chuyện trong giờ.

- Hàn Vũ: không tập trung trong giờ học.

- Lâm Tuấn: ăn quà trong giờ.

Thầy giáo tiếp tục.

- Những bạn sau đây ngày mai có mặt tại trường để nhận hình phạt: Dực Phàm, Thần Phong, Tản Thiên, Hàn Vũ, Lâm Tuấn và còn một người người nữa.

- Ai vậy thầy, cả lớp nhao nhao.

- Người này sẽ làm công việc giám sát các bạn bị phạt, vậy ai là người tình nguyện đây.

Im lặng, cả lớp im lặng không một tiếng động phát ra, đơn giản vì họ không muốn hi sinh ngày nghỉ cuối tuần quý giá của mình để làm việc vô bổ này.

- Vậy được, thầy sẽ bốc thăm, hãy ghi tên lên giấy rồi bỏ vào hộp.

Mọi người làm theo, ai cũng hồi hộp nhìn tờ thăm mà thầy giáo bốc như muốn xuyên thủng nó.

- Băng Linh.

Bất ngờ thầy lên tiếng, nghe giọng thầy cô giật mình.

- Ngày mai em sẽ đến trường giám sát năm bạn này, được chứ.
- Vâng, cô thử dài.
- Vậy các em có thể về rồi.

Chỉ đợi có vậy, mọi người nhanh chóng ra về, để cô với tâm trạng mệt mỏi "sao mình dạo này gặp toàn chuyện xui xẻo vậy".

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Bạn Sao? Tôi Không Cần.

Sau khi xử lý xong bữa sáng, Băng Linh rời khỏi khu kí túc xá, chọn một ghế đá dưới bóng cây tận hưởng không khí trong lành. Hôm nay là thứ bảy, cô dự định sẽ tìm một căn hộ để ở và việc làm bán thời gian để có tiền chi trả cho sinh hoạt của mình. Xui thay, cô bị vướng vào việc giám sát mấy cậu kia chịu phạt, phải đợi đến mai thì cô mới có thể thực hiện kế hoạch. Trong trường bây giờ chỉ có mình cô, nhìn đồng hồ đã 8h nhưng cô không thấy ai khác đến, vốn không phải là người hay nản chí, cô quyết định đợi. 30 phút ...rồi một tiếng trôi qua, cô hướng mắt về phía cổng trường, nhưng không có bóng người nào cả.

- Đây em học sinh kia! Em học lớp nào vậy? Thầy giáo lớp em đâu?

Tiếng gọi của một ông thầy làm cô giật mình quay người lại. Cô đứng dậy lễ phép thưa.

- Em tên Băng Linh, học lớp 11S. Có gì sao thầy?
- Vậy sao, thầy đang tìm thầy em. À mà em đã biết hình phạt dành cho lớp mình chưa?
- Dạ chưa.
- Ừm, lớp em sẽ quét dọn lau chùi tất cả các lớp học khối 11, mà mọi người đâu hết rồi.
- Em không thấy các bạn đâu cả. Cô lắc đầu tỏ vẻ thất vọng.
- Em cứ bắt đầu hình phạt trước đi, thầy có việc đi đây, gặp thầy em thì nhắn thầy tìm.
- Nhưng em....

Cô vội xua tay định giải thích thì thầy ấy đã đi mất hút. Cô thở dài ngao ngán "Em chỉ là người giám sát thôi mà, chứ có bị phạt đâu". Đợi thêm 30 phút nữa, vẫn không có ai, không còn cách nào khác cô rời khỏi đó, lát sau cô quay ra, trên tay là một cái chổi, một xô nước và giẻ lau, cô bắt đầu công việc quét bụi bần.

Đã nhiều giờ trôi qua, cô vẫn miệt mài với công việc của mình, nhưng có vẻ nó khá khó khăn đối với cô. Khối 11 có rất nhiều lớp chứ chẳng ít, một mình thực hiện quả thật rất lâu. Cô dường như không để ý đến thời gian tiếp tục quét dọn.

___ Cùng lúc đó ___

Tại nhà Dục Phàm

Phàm đang vui vẻ xoi snack, món ăn ưa thích của mình trên ghế sofa. Đột nhiên điện thoại đổ chuông, đến tiếng thứ ba Phàm mới rời khỏi chiếc tivi, cảm thấy nhìn tên người gọi, mặt bỗng trở nên tái mét, tay run run bấm nghe.

- Em chào thầy.

Như biết được thầy muốn hỏi chuyện cậu không đến trường để chịu phạt, nuốt nước bọt Phàm cố gắng giữ bình tĩnh.

- Thầy gọi có gì không ạ.
- Thầy muốn em giúp một việc.
- Là chuyện gì?

Thở phào nhẹ nhõm nhưng Phạm thấy lạ khi thầy không hỏi chuyện có đến trường hay không, mà lại nhờ vả chuyện gì đó.

- Thầy biết các em không có mặt ở trường.

- Sao thầy biết? Phạm lo lắng.

- Thầy muốn em đến trường và gọi các bạn đến ngay lập tức.

- Tại sao, nhưng em...

- Băng Linh đang thực hiện hình phạt hộ các em, trong khi bạn ấy không có tội, còn em thì sao?

- Linh? Một mình bạn ấy sao? Thế nào mà cậu ấy?

- Em mau đến ngay đi.

- Vâng.

- Gặp lại em ở trường sau.

- Em chào thầy.

Cúp điện thoại, tay lấy áo khoác, Phạm nhanh chóng phóng con xe mình yêu thích đến nhà gặp những người khác thuyết phục họ.

*****

- Phù, cuối cùng quét xong.

Cô lấy tay lau mồ hôi còn đọng trên trán, việc quét dọn cô đã hoàn thành, giờ chỉ còn lau chùi nữa là xong việc. Cô ra bể lấy nước vào xô, đợi nước chảy đầy cô vịn vôi, chuẩn bị nâng lên nhưng bị một cánh tay khác ngăn lại, cô nhìn lên.

- Dục Phạm.

Cô nhạc nhiên thốt lên nhưng nhanh chóng chuyển sang tức giận. Cô mở miệng định nói gì đó nhưng khi nhìn thấy Thiên, Vũ, Tuấn và cả Phong đang đứng đó, trên tay mỗi người cầm xô nước và chổi lau nhà, cô im lặng không nói nữa. Phạm nở nụ cười hối lỗi.

- Xin lỗi cậu, bọn này đến muộn, cậu vất vả rồi, việc còn lại cứ để chúng tớ lo.

Mọi người gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Riêng cậu không nói gì chỉ lặng lẽ tiến đến chỗ vôi nước, bốn người chia nhau ra để lau chùi. Cô thần thờ nhìn hành động của những cậu con trai, con tức giận cũng bay đi đâu mất, tự hỏi "Chuyện gì thế này?". Cô tưởng mọi người sẽ không đến và phải làm nó một mình, rồi như chợt hiểu ra cô nở nụ cười "Được rồi, mình sẽ nghỉ ngơi".

Ngồi nghỉ trên chiếc ghế trong lớp mình, cô nghĩ là mình sẽ không phải động tay vào những việc còn lại nhưng cô không ngờ mấy cậu làm quá ầu. Cô lắc đầu đứng dậy cầm chiếc giẻ tiếp tục lau chùi. Cứ thế từ phòng này sang phòng khác, tất cả mọi người chia nhau để sớm hoàn thành. Lúc này trong lớp chỉ còn cô và cậu, cả hai vẫn chăm chỉ vào công việc. Không khí im lặng bị phá tan khi cả hai cộc đầu vào nhau lúc đang lau chùi cánh cửa sổ.

- A!

Cô kêu lên, hai người dừng lại nhìn nhau, cô nở nụ cười nói.

- Thật xin lỗi.

Cô đâu biết rằng nụ cười của mình vừa làm ai kia xao xuyến, cô lại tiếp tục vào công việc, cậu cũng không nói gì chỉ im lặng làm việc nhưng không quên nhìn cô. Cô cũng vậy, lâu lâu lại liếc trộm cậu, thầm nghĩ "Cậu ta không đáng sợ như mình vẫn nghĩ, tính tình y như anh Quân vậy, cậu ta chỉ đang cố giấu mình sau lớp vỏ bọc của bản thân. Tại sao chứ?"

Cuối cùng mọi thứ cũng đã hoàn thành, cả bọn nằm nghỉ tại bãi cỏ giữa sân trường chờ thầy giáo tới. Ai cũng mệt lả cả người nhưng tâm trạng lại rất vui vẻ.

- Ôi, sao thầy giáo lâu thế nhỉ? Phạm chán nản kêu lên.

- Lúc nào cũng viện đủ lí do nữa chứ. Thiên gật gù.

- Chào các em đang nói xấu gì thầy đấy.

- Vừa mới nhắc là xuất hiện liền. Vũ lẩm bẩm.

- Thầy đến muộn. Phạm gào lên

- Các em làm xong rồi chứ.

- Vâng, ba người kia đáp, riêng cậu và cô thì im lặng.

Bỗng từ đâu ông thầy dạy thể dục xuất hiện vỗ vai bạn mình.

- Cả buổi nay cậu ở đâu vậy, tôi tìm cậu mãi.

Nhìn bộ dạng nhem nhuốc, bụi bẩn dính đầy quần áo, trông ông thầy bây giờ thật thảm hại, làm cả bọn bật cười. Phạm không nhìn được hỏi.

- Thầy làm gì mà bẩn thế kia?

- Ha ha, tại mấy đứa quỷ sứ lớp thầy quậy phá quá nên bị phạt, hại thầy phải chịu phạt chung với tội nó theo quy định của nhà trường mà.

- Theo quy định nhà trường? Cả bọn đồng thanh.

- Ủ, những lớp nào có học sinh vi phạm thì giáo viên cũng phải chịu phạt chung.

- THẦY GIÁO, cô quảng cho thầy giáo yêu quý của mình ánh mắt hình viên đạn, giọng gần từng chữ.

- Thôi nào, thầy sẽ đãi các em bữa tối coi như trả công được chứ.

- Yes, ba người kia hét lớn, cậu và cô thì im lặng.

- Vậy các em muốn ăn gì?

- Thịt ạ. Phạm hớn hờ.

- Đây, ai cho cậu tự mình quyết định thế, Băng Linh là người vất vả nhất, để cậu ấy chọn đi.

- Đúng đấy, Thiên gật gù đồng ý.

- Vậy cậu muốn ăn gì? Phạm quay ra hỏi cô.

- Ăn gì cũng được, tùy các cậu.

Lúc này, cậu đứng dậy định đi về. Tuy cậu rất muốn ở lại đi cùng mọi người nhưng cậu lo ngại họ vì sợ cậu nên sẽ làm không khí mất vui, cậu nghĩ mình nên đi thì tốt hơn.

- Phong, cậu đi đâu vậy.

Phạm tinh ý nhận ra cậu định về nhà nên muốn giữ cậu lại.

- Đã xong, tôi có thể về, cậu lạnh lùng trả lời.

- Cậu ở lại với mọi người đi.

Phạm cố gắng thuyết phục nhưng cậu đã ra đến cổng trường. Bất ngờ cô lên tiếng rồi chạy theo cậu để lại mọi người với ánh mắt ngỡ ngàng.

- Mọi người cứ đi trước, tớ sẽ đuổi theo sau.

- Đây, Phong. Cô lên tiếng gọi khi bắt kịp cậu.

- Có chuyện gì?

Cậu không có ý định dừng lại mà vẫn tiếp tục đi. Chợt cậu dừng bước khi nhận ra cô đang nắm cánh tay mình. Một việc làm mà từ trước cho tới giờ chưa ai dám gần cậu nói chỉ là chạm vào cậu chứ.

- Mau buông ra. Cậu gạt tay cô.

- Cậu đi cùng với mọi người được không?

Ngạc nhiên trước lời nói của cô, cậu quay người lại nhìn sâu vào đôi mắt cô tìm kiếm sự giả dối trong đó nhưng thất bại, cái cậu nhận được sự chân thành qua ánh mắt cô. Cậu tự nghĩ "Cô ta không sợ mình sao?", không chỉ nghĩ mà cậu còn buột miệng nói ra. Khi nhận thức được trước cái nhìn khó hiểu của cô cậu mới biết mình lỡ lời.

- Đúng là sáng nay tôi rất sợ cậu.

Cô thú nhận, mặt cúi xuống đường. Cậu định nói gì đó nhưng đột nhiên cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào cậu khiến cậu khựng lại.

- Giờ thì tôi không sợ nữa. Tôi nhận ra cậu không đáng sợ như mọi người vẫn nghĩ. Chính vì thế...Cô đưa tay ra.

- Chúng ta làm bạn, có được không? Cô nhìn cậu, ánh mắt mong đợi cậu đồng ý.

Trong lòng cậu dường như cảm thấy ấm áp. Bạn? Lâu lắm rồi cậu mới nghe có người muốn làm bạn với mình. Họ sợ cậu, phải, vì quá khứ đen tối ấy mà cậu bị mọi người xa lánh, nhưng hôm nay cô lại đứng trước mặt cậu, đề nghị làm bạn với cậu khiến cậu cảm thấy vui trong lòng. Nhưng cậu không muốn vì mình mà ai gặp nguy hiểm, giống như mẹ cậu, bà ấy đã chết vì cậu. Tình bạn này cậu rất trân trọng nhưng cậu không thể nhận, chỉ đành từ chối cô.

- Bạn bè sao? Tôi cần bạn không cần bạn hay tình bạn gì cả. Đặc biệt....cậu cúi sát tai cô....tôi không thích làm bạn với cô.

Cậu lạnh lùng nói rồi bỏ đi. Nhìn bóng lưng cậu cô không khỏi cảm thấy buồn, cô có thể cảm nhận sự cô độc khi cậu một mình. Chợt cô cười tươi khi thấy cậu quay lại trường, tức là cậu đã đồng ý đi cùng mọi người. Cô vui vẻ đi sau cậu, việc làm bạn với cậu cô sẽ để sau, bây giờ đi ăn đã, cô cảm thấy đói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Học Sinh Mới

Lang thang trên những con đường thành phố tấp nập, cô quyết tâm thực hiện mong muốn của mình, tìm kiếm một việc làm bán thời gian để có tiền chi trả cho mọi sinh hoạt. Cô đã quyết định sống tự lập vì thế không thể phụ thuộc vào tiền của cha, lúc đầu cô tự nghĩ "Không được, mình không thể". Dù đi cả buổi sáng nhưng cô vẫn chưa tìm được công việc phù hợp với mình, cô cảm thấy rất mệt mỏi và đôi chân đang chống đỡ lại cô, một tiếng thở dài "Mình sẽ nghỉ một lát". Cô vào một nhà hàng để nghỉ ngơi, nhâm nhi tách trà trên tay, cô vui mừng khi nhìn thấy bảng thông báo ở phía cửa nhà hàng "THÔNG BÁO TUYỂN NHÂN VIÊN", cô gọi lớn:

- Phục vụ.

- Quý khách cần gì?

- Ở đây cần tuyển nhân viên ạ? _ Cô mỉm cười.

- Vâng, chúng tôi đang thiếu nhân viên phục vụ.

- Em muốn xin làm được không.

- Được, em có thể đến gặp quản lí.

- Vâng, cảm ơn anh.

Sau gần 20 phút nói chuyện, xác nhận các thông tin cá nhân, cô đã được nhận vào làm, công việc của cô là bồi bàn, cô sẽ bắt đầu công việc sau khi tan học, một khởi đầu tốt.

Một ngày nữa lại trôi qua, mặt trăng lười bóng nhường chỗ cho mặt trời, tiếng chim hót líu lo đón ánh nắng bình minh đầu tiên. Băng Linh chuẩn bị đi lên lớp, sẽ có bất ngờ gì dành cho cô đây.

o00o_o00o

Thầy giáo bước vào lớp theo sau là một cô gái tóc đỏ đeo kính.

- Chào các em, hôm nay lớp ta có học sinh mới _ Thầy nói tay chỉ vào cô gái đứng bên cạnh.

- Xin chào, tên tôi là Trần Phương Ngọc, rất vui được gặp các bạn.

Ả nở nụ cười giả tạo, đôi mắt đảo qua đảo lại nhìn học sinh lớp như tìm kiếm thứ gì đó hay đúng hơn là ai đó. "Thiên Minh", tìm thấy người cần tìm Phương Ngọc mừng rỡ nhìn hẩn chăm chăm nhưng đột nhiên ánh mắt ả tóe lửa và đầy sát khí khi nhìn thấy Băng Linh đang ngồi bên cạnh Thiên Minh. Thầy giáo liền lên tiếng sau khi ả giới thiệu xong.

- Em có thể ngồi vào bàn....

Chẳng đợi đến khi thầy giáo nói hết câu, Phương Ngọc đã hăm hăm bước xuống lớp tiến đến chỗ Băng Linh đang ngồi. Mặt ả ta đỏ gay giận dữ, mắt nhìn cô chòng chọc như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Cô kia, tôi sẽ ngồi chỗ này.

Băng Linh lúc này mới nhìn lên, thấy ả cô thoáng ngạc nhiên trong phút chốc cô nhận ra đây là một trong ba người đã chặn đường mình lúc trước và cũng chính ả là người cướp phòng cô ở kí túc xá. Phương Ngọc nở nụ cười đều, ánh mắt đầy đe dọa nhìn Băng Linh, cô đang bối rối không biết làm gì.

- Tôi muốn ngồi chỗ này _ Phương Ngọc lặp lại lời nói lần nữa, cô nhìn ả biết ả đang cố tình chơi mình.

- Được thôi, nếu cô muốn ngồi tôi sẽ nhường cho cô _ Nói rồi Băng Linh đưa tay lấy cặp, đứng lên đi ra khỏi chỗ nhưng cánh tay cô đã bị Thiên Minh giữ lại, hần nhìn cô đầy tức giận.

- Cô đang nói gì đó, dựa vào đâu mà cô dám tự ý xếp người ngồi chung với tôi.

Hần hành động đột ngột khiến cô bị bất ngờ không biết phải phản ứng ra sao. Phương Ngọc thấy cảnh này càng trở nên tức giận, không chỉ ả mà các bạn nữ trong lớp cũng đang nhìn cô bằng ánh mắt ghen tị và bức tức. Băng Linh quay sang nhìn hần, người đang điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

- Này Thiên Minh, cậu không thích ngồi chung với tôi, vì vậy tôi sẽ chuyển đi, Đúng Ý Cậu Còn Gì _ Băng Linh nhấn mạnh mấy chữ cuối, đã rơi vào hoàn cảnh khó xử vậy rồi mà hần còn đồ thêm dầu vào lửa không cho cô đi, sau này bảo cô làm sao sống với đám fangirl của hần đây.

- Được thôi, tôi nghĩ là cô thích ngồi với tôi hơn tên dưới kia chứ _ Thiên Minh giễu cợt nói, mặt hơi nghiêng về bên ai đó đang gục ngủ, hần là đang có ý muốn ám chỉ cậu.

Băng Linh sau khi nghe hần nói đồng ý lòng vui mừng, nhưng chợt nhận ra trong lớp chỉ còn một chỗ trống duy nhất, Băng Linh lúc này mới để ý đến chỗ trống cuối lớp "Thần Phong". Cô quay sau nhìn rồi quay lại, thấy mọi người đang nhìn mình và Phương Ngọc thì đang rất tức, cô thầm khóc trong lòng. Mới nhập học không lâu cô đã gặp bao nhiêu là rắc rối, mà phần lớn rắc rối đó lại là tên Thiên Minh gây ra, cứ như hần là khắc tinh của cô vậy. Thiệt tình, bây giờ cô chỉ muốn tránh xa hần, tránh xa cả những phiền phức hần mang đến. Đúng vậy, Băng Linh cô phải chuyển chỗ, mà cũng tốt thôi nếu ngồi cạnh Thần Phong việc cô nói chuyện với cậu sẽ dễ dàng hơn, và lại cô không thấy cậu đáng sợ, đâu có gì mà cô phải sợ. Đúng là một công tiện cả đôi đường.

- Ít ra cậu ta không đáng ghét như cậu _ Băng Linh gắt lên rồi mang cặp đi thẳng xuống cuối lớp, mặc kệ ánh mắt Thiên Minh nhìn cô đầy tức giận, hần cười nhếch môi "Đề coi cô sẽ thế nào nếu gần cậu ta". Phương Ngọc này giờ đứng đó nhìn cô biết điều rồi đi, ả hài lòng mỉm cười ngồi vào chỗ, tính nói điều gì đó với Thiên Minh nhưng khi thấy hần đang lơ đãng, Phương Ngọc im lặng, hần liếc nhìn ả "Coi như cô ta biết điều".

Băng Linh đến bàn Thần Phong, đột nhiên cô cảm thấy căng thẳng, hít một hơi thật sâu, cô lên tiếng:

- Tôi có thể ngồi đây được không _ Cô kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của cậu, sau một lúc thấy cậu vẫn không có phản ứng gì, cô bắt đầu cảm thấy bức mình, thật là người đầu mà..., thôi được im lặng coi như đồng ý đi. Cô nhanh chóng ngồi vào bàn mà có sự cho phép của Thần Phong. "Dù sao đây cũng là chỗ trống mà", Băng Linh tự nói với chính mình như thế. Sự việc xảy ra từ này tới giờ, mọi người trong lớp đều nhìn thấy, họ nhìn Băng Linh với ánh mắt khó hiểu và có chút lo sợ cho cô vì dám ngồi chung bàn với Thần Phong, còn thầy giáo chỉ lắc đầu rồi bắt đầu bài giảng.

Suốt thời gian khi ngồi vào bàn, Băng Linh nhận được không ít những cái nhìn khác nhau nhưng cô không bận tâm tiếp tục chuyên tâm vào bài học. Băng Linh chợt nhận ra rằng cô có thể ngồi cạnh cậu, tuy hai người không nói với nhau bất cứ một lời nào mà chỉ im lặng nhưng cô thích sự im lặng đó, nó mang lại đem lại cho cô một cảm giác bình yên.

Cũng từ lúc Băng Linh ngồi vào bàn Thiên Minh, Tử Quân, Tuyết Nghi luôn chú ý đến cô. Tử Quân lo lắng cho cô, anh thật sự không hiểu vì sao Băng Linh lại làm vậy. Chẳng lẽ cô không sợ Thần Phong ư?. Tuy anh và cậu không xem là thân thiết, cũng chẳng mấy khi nói chuyện với nhau nhưng anh biết về cậu thông qua lời kể của Dục Phạm, và lời học sinh đồn đại trong trường. Anh đã thật sự bất ngờ khi Băng Linh chuyển đến ngồi cạnh cậu, cô chẳng những không sợ mà tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Anh tò mò muốn biết liệu cô có ổn không, đây không phải là Băng Linh anh từng quen biết, cô cứ như một con người khác, lột xác hoàn toàn.

Không chỉ anh mà hần cũng nhìn chằm chằm vào cô, cười thích thú xem cô phản ứng thế nào khi ngồi cạnh Thần Phong, chắc chắn cô sẽ sợ hãi mà dời chỗ lại, hần tin là vậy. Nhưng khi nhìn biểu hiện của cô, Thiên Minh mới biết hần đã sai, cực kì sai khi cho cô chuyển chỗ. Trông Băng Linh không có vẻ gì là sợ hãi, cô rất thoải mái, nụ cười luôn hiện hữu trên môi cô. Nhìn cô vui như vậy bỗng dưng hần thấy tức giận, cô là muốn tránh xa hần sao, chết tiệt, cái cảm giác này là gì chứ, hần thật sự không hiểu nổi mình bị cái gì mà lại không vui vì chuyện này. Thật đúng là đau đầu mà, hần thôi không nhìn cô, ánh mắt hướng ra phía cửa sổ nhìn ra ngoài, bây giờ hần cần bình tĩnh lại.

o00o_o00o

Cứ như thế cho đến hết giờ, Băng Linh nhanh chóng thu dọn sách vở rồi ra khỏi lớp, cô đi nhanh đến căng tin mua thức ăn chuẩn bị cho bữa tối. Tối nay cô sẽ nấu món gì đó thật ngon, bằng mọi giá cô phải nói chuyện được với Thần Phong. Nghĩ thế cô vui vẻ lấy đồ, bỗng một bàn tay vỗ vào vai Băng Linh khiến cô giật mình, quay lại nhìn thì ra là Thanh Vân, nhỏ cũng đến mua đồ ăn. Sau khi lấy xong, hai người chọn một bàn trong góc khuất ngồi uống nước, dù sao bây giờ vẫn còn sớm, mới có 5 giờ.

- Băng Linh cậu thật sự không sao chứ _ Nhỏ đột nhiên hỏi, mặt đầy lo lắng, tay còn nắm lấy tay cô.

- Mình không sao, mà chuyện gì thế? _ Băng Linh thật sự không hiểu nhỏ đang nói cái gì, sao là sao, cô vẫn khỏe mà.
- Thì cậu ngồi cạnh Thần Phong ấy, nghe nói cậu ta rất đáng sợ.
- Bộ cậu ta đáng sợ lắm sao _ Dù biết mọi người sợ cậu nhưng cô vẫn muốn biết sao họ sợ cậu như vậy.
- Cực kì đáng sợ luôn ấy chứ, nghe nói cậu ta đặt chân vào giới giang hồ từ nhỏ. Mới năm trước Thần Phong giao đấu với Thiên Minh và thắng hẳn ta đấy, trong khi trường mình Thiên Minh nổi tiếng giỏi võ nhất. Tuy tớ không chứng kiến tận mắt nhưng nghe Thiên Minh phải nhập viện sau trận đánh còn cậu ta chỉ xây xước ngoài ra thôi. Thật đúng là đáng sợ mà _ Thanh Vân nói hết những gì nhỏ biết cho Băng Linh nghe, tuy biết nhỏ có ý tốt lo lắng cho mình nhưng cô lại cảm thấy buồn khi mọi người sợ Thần Phong. Phải chăng cậu không thể mở lòng với mọi người vì lí do đó?. Được thôi, cô sẽ làm mọi cách khiến cậu mở lòng và làm bạn với cậu. Nghĩ là làm, Băng Linh tạm biệt nhỏ rồi quay về kí túc xá, cô còn phải làm bữa tối nữa.

o00o_o00o

Thần Phong trở về nhà sau khi làm việc xong, cậu tắm rửa rồi thả mình nằm trên chiếc giường êm ái. Nhắm mắt hình ảnh cô lại xuất hiện trong đầu cậu, thực ra cậu không hề ngủ trong lớp chỉ là cậu úp mặt xuống thôi. Khi nghe Băng Linh nói cô muốn ngồi cạnh mình cậu đã rất bất ngờ. Đây là điều trước nay chưa một ai dám làm, có thể cô đã không còn sợ cậu sau buổi lao động hôm qua, cậu cảm thấy vui vì điều đó. "Cộc...cộc..."tiếng gõ cửa vang lên khiến cậu hơi giật mình, cũng phải thôi từ trước tới nay chỉ có mình cậu ở phòng này, chẳng lẽ có người mới chuyển đến, sao có thể. Thần Phong dậy đi ra mở cửa, cậu ngạc nhiên khi thấy cô ở trước cửa phòng.

- Sao cô lại ở trong phòng của tôi.
- Tôi được xếp ở phòng này chung với cậu, sao nào bất ngờ lắm phải không _ Cô hơi nghiêng đầu nở nụ cười tỏa nắng nhìn cậu.
- Vậy có chuyện gì? _ Thần Phong khó lắm mới nói ra được một câu, không đùa đấy chứ sáng thì cô ngồi chung với cậu, bây giờ cô và cậu lại ở chung phòng. Sao lại trùng hợp đến thế chứ.
- Tôi đã nấu xong bữa tối, cậu muốn ăn cùng chứ _ Cô đưa ra lời mời
- Không, cảm ơn _ Cậu lạnh lùng nói, tay định đóng cửa nhưng cô nhanh chóng chặn lại.
- Không phải ngại đâu, một mình tôi ăn chán lắm, cậu ăn cùng cho vui _ Chẳng đợi cậu trả lời, cô nắm lấy tay cậu kéo vào phòng ăn. Đây Thần Phong ngồi xuống ghế, cô gấp thức ăn cho cậu, mỗi món một ít.
- Cậu ăn thử đi _ Thấy cậu lưỡng lự không biết có nên ăn hay không, cô hơi bất mãn, cậu ta sợ cái gì chứ.
- Tôi không bỏ độc đâu mà lo, cậu cứ ăn đi _ Băng Linh cười trêu cậu, cuối cùng thì cậu cũng chịu ăn, đợi cậu ăn xong cô đưa ra một lời thăm dò.
- Ngon không?
- Tạm được _ Nghe cậu nói cô bĩu môi, vậy mà nói tạm được, món này đến anh Quân còn phải khen ngon. Thôi kệ, dù sao cô cũng đạt được mục đích rồi.
- Vậy từ nay tôi sẽ nấu cho cậu ăn, quyết định vậy đi _ Băng Linh khoanh tay đứng nhìn cậu tuyên bố. Thần Phong nhìn cô, thoáng ngạc nhiên rồi nhanh chóng khôi phục mặt vô cảm, nhưng nó làm sao qua được mắt Băng Linh.
- Tùy cô _ Nhân nhát nói cậu đứng dậy quay về phòng. Biết cậu đồng ý cô vui sướng thầm hét trong lòng, vậy là kế hoạch để làm bạn với cậu đã có một bước tiến lớn rồi. Băng Linh cô tự nhủ "Chờ đó Thần Phong, tôi nhất định làm cậu mở lòng với tôi!". Với tâm trạng vui vẻ cô về phòng đánh một giấc thật say, hi vọng ngày mai điều tốt đẹp sẽ đến

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Băng Linh Nổi Giận

Sáng hôm sau, có lẽ vì tối qua tâm trạng đặc biệt tốt nên Băng Linh dậy sớm hơn mọi ngày, chuẩn bị xong đầu đuôi, cô đi thẳng lên lớp, cô còn phải ôn bài và chuẩn bị cho tiết học. Vừa leo lên cầu thang, cô nghe tiếng Thu Yên gọi:

- Băng Linh! _ Cô quay lại thấy Vân Lam cùng Thu Yên đang đi đến chỗ mình. Băng Linh để ý Vân Lam đang khóc, hai mắt đỏ hoe.
- Chào hai cậu, có chuyện gì vậy?

- Tại sao cậu lại cướp Thiên Minh ra khỏi tay tớ? _ Vân Lam ngừng đầu lên nhìn cô, nhẹ nhàng nói, giọng có phần oán trách.
- Cậu đang nói gì thế? Tớ có làm gì đâu! - Cô ngạc nhiên.
- Đừng có giả vờ nữa! - Vân Lam gắt lên - Cậu và Thiên Minh đang hẹn hò. Thiên Minh vừa nói với tớ cậu là bạn gái cậu ấy.

~~~~~15phút trước~~~~~

Nhìn thấy bóng lưng Thiên Minh đang đi, Vân Lam vội chạy đến bước song song cùng hắn, để xua tan đi không khí im lặng Vân Lam mở lời bắt chuyện.

- Chủ nhật tuần này cậu rảnh không, tớ có hai vé xem phim, cậu đi cùng tớ được không - Vừa nói Vân Lam chìa ra hai chiếc vé.
- Cậu đi rủ Dục Phàm ấy - Hần nhàn nhạt trả lời, vờ như không thấy vẻ mặt thất vọng của Vân Lam.
- Nhưng tớ thích đi với cậu cơ, cậu thừa biết tớ...- Vân Lam nói ngập ngừng.
- Xin lỗi nhưng tôi đã có bạn gái - Hần ra vẻ thất vọng.
- Là Băng Linh đúng chứ?- Vân Lam thăm nghĩ "Tại sao lại là cô ta? Cô ta có gì hơn mình chứ?".
- Nếu như cậu đã biết rồi thì đừng làm phiền tôi nữa. Tôi không thích cậu - Hần thẳng thừng nói rồi đi, mặc cho Vân Lam hai tay ôm mặt òa khóc, đúng lúc đó Thu Yến đi qua rồi chạy lại đỡ, nghe cô bạn mình kể hết mọi chuyện, cả hai quyết định đi tìm Băng Linh hỏi cho ra lẽ.

Nghe những gì Vân Lam kể lại Băng Linh cảm thấy sốc, cô thấy tức giận khi tên Thiên Minh đó dám làm như vậy, cô cần gặp hắn bây giờ để làm rõ mọi chuyện. Cô định đi tìm hắn nhưng bắt gặp Vân Lam nắm lấy tay cô, kéo cô lại nhất quyết không cho đi.

- Cậu không được đi đâu cả, đừng có trốn - Vân Lam càng khóc to hơn, ánh mắt nhìn cô đầy chán ghét nhưng nhanh chóng thay vào đó là sự đau khổ, làm Băng Linh cứ nghĩ là mình nhìn nhầm.

- Cậu yên tâm đi, tớ sẽ làm rõ chuyện này nhưng đây không phải là lỗi do tớ-Cô nhấn mạnh, gạt tay Vân Lam ra cô đi nhanh đến lớp.

Băng Linh bước vào lớp, theo sau là Vân Lam và Thu Yến, vừa thấy Thiên Minh cô cất tiếng gọi hắn. Nghe tiếng Băng Linh, hắn quay đầu lại phía sau nhìn cô, chưa kịp nói gì hắn đã bị Băng Linh cho một cái tát vào mặt, tiếng "chát" vang lên khiến hắn ngỡ ngàng, mọi người ai cũng ngạc nhiên trước hành động của Băng Linh.

- Cái quái gì đây-Thiên Minh nhìn cô đang tức giận.
- Cậu còn dám hỏi tôi cái gì sao-Băng Linh trừng mắt nhìn hắn, lớn giọng nói.
- Tôi hỏi là có chuyện gì với cô-Thấy thái độ cô như vậy Thiên Minh cũng tức lên, hắn gắt lại.
- Đem người khác làm trò đùa là sở thích của cậu sao-Lúc này Băng Linh thực sự phát điên, cô gắt lên.
- Cô nói gì-Thiên Minh thực sự không hiểu cô đang nói cái gì, vô có tức giận với hắn.
- Tôi hẹn hò với cậu lúc nào? Tại sao cậu lại đi nói với tất cả mọi người tôi là bạn gái cậu. Cậu có biết vì lời nói dối của cậu mà người người bị tổn thương. Sao cậu có thể đùa giỡn với cảm xúc của người khác như thế. Dịch Thiên Minh, tôi ghét cậu - Băng Linh hét một tiếng vào mặt hắn.

Thiên Minh lúc này mới hiểu được lí do cô hành xử như vậy, hắn đưa mắt quay sang nhìn Vân Lam. Thấy ánh mắt của Thiên Minh, Vân Lam bối rối liền quay mặt đi chỗ khác. Hắn không ngờ trước phản ứng của Băng Linh, mọi người nhìn hắn, Băng Linh thì đang trong cơn tức giận. Hắn muốn nói chuyện rõ ràng cô hiểu nhưng trong tình thế này dù hắn có nói thế nào đi nữa chắc chắn cô cũng không chịu nghe. Sợ cãi nhau với một đứa con gái sẽ làm mất đi hình tượng, Thiên Minh trở lại bình thường, với khuôn mặt bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra, hắn nói nhỏ chỉ đủ Băng Linh nghe thấy.

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện-Thiên Minh yêu cầu cô.
- Tại sao phải ra ngoài-Băng Linh nói to khiến mọi người nghe thấy, tất cả nhìn hắn.
- Nếu cô không muốn ra ngoài nói chuyện thì chúng ta sẽ nói chuyện này sau.
- Không! Ngay Bây Giờ-Băng Linh nhấn mạnh, hắn nhìn cô không ngờ cô lại ngang bướng đến thế.
- Khi nào cô bình tĩnh chúng ta sẽ nói chuyện-Hắn quay lưng bỏ đi.
- Này, Dịch Thiên Minh, đứng lại đó cho tôi-Cô gọi hắn nhưng Thiên Minh vẫn không quay lại, Băng Linh thật sự điên lên.

"RẦM". Một tiếng động phát ra khiến Thiên Minh dừng lại, hắn quay nhìn cô đang trong tình trạng hoảng hốt và Trần Phong thì ngồi dưới sàn nhà. Băng

Linh trong lúc tức giận đã đưa chân đá chiếc ghế trước mặt. Cô không biết đó là chiếc ghế Thần Phong đang ngồi, do bàn ghế đã cũ làm chân ghế gãy làm đôi, cậu cũng ngồi sụp xuống khi ghế gãy.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Băng Linh, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng. Cô không hay biết chân mình đang chảy máu mà chỉ nhìn chăm chăm vào Thần Phong, người đang nhìn cô với một cái nheo mắt.

- Cô muốn gì đây?- Thần Phong gắt nhưng khi thấy Băng Linh sợ hãi nhìn mình, cậu lại đứng im không nói gì nữa.

Một số người tỏ ra sợ hãi khi Thần Phong gắt lên, họ nhìn Băng Linh thầm lo sợ cho cô. Mặc dù bình thường cô không sợ Thần Phong, cô cũng chưa bao giờ thấy cậu nổi giận, thậm chí là bức mình vì chuyện gì đó. Băng Linh cứ nghĩ là mọi người đồn đại do quá khứ cậu từng trải qua, bây giờ đối mặt với sự tức giận của cậu cô có thể cảm nhận tim mình đập nhanh đến cỡ nào, tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Băng Linh thấy hối hận vì đã chọc giận đến cậu, cô không muốn cậu nhìn mình với ánh mắt đáng sợ thế này.

- Tôi xin lỗi- Băng Linh nói lí nhí, dù sao người sai là cô. Cậu vẫn im lặng, bất ngờ Thanh Vân hét lên.

- Băng Linh! Chân cậu chảy máu kìa- Giật mình bởi tiếng hét của nhỏ, cô cúi xuống nhìn chân mình chảy máu, cảm nhận cơn đau ập đến, máu chảy nhiều lan ra cả sàn nhà, đôi giày màu trắng cũng chuyển sang màu đỏ.

- Cậu cần đến phòng y tế- Nhỏ lại gần cô.

- Ừm, cảm ơn cậu- Cô cười trấn an nhỏ.

Thiên Minh bước lại gần, cảm thấy đây là lỗi của mình nên hẳn muốn đưa cô xuống phòng y tế. Nhưng Tử Quân đã nhanh chân hơn hẳn, anh nắm lấy tay cô rồi bế Băng Linh lên, nói giọng lạnh lùng có chút lo lắng.

- Tôi đưa cô đi- Anh bế cô bước ra khỏi lớp đi thẳng đến phòng y tế, hành động này khiến mọi người bất ngờ, kể cả Băng Linh. Thanh Vân đi bên cạnh anh, cảm thấy buồn và ghen tị với cô khi trước giờ nhỏ chưa thấy anh quan tâm đến người con gái nào ngoài nhỏ cả, Thiên Minh thì bức dọc và khó chịu.

Anh đưa cô vào phòng đặt cô lên giường, sau đó quay lưng đi về lớp, không thèm nghe cô nói lời cảm ơn. Nhỏ ở lại với cô đến khi chị Kim là y tá bước vào, chị kiểm tra vết thương cho Băng Linh.

- Nó khá sâu, lại trúng mạch máu nên chảy máu nhiều, chị sẽ đưa con bé đến bệnh viện em quay về lớp đi.

- Vâng, vậy nhờ chị.

Nhỏ về lớp học, ngay khi vào lớp nhỏ nói cho mọi người nghe chuyện cô phải vào bệnh viện. Nhỏ nhìn xuống lớp thấy vết máu đã được lau sạch, cái ghế chỗ cậu cũng được thay bằng ghế mới. Khi thầy giáo hỏi sự vắng mặt của cô, Tử Quân đã dấu đi sự thật, nói Băng Linh bị vấp phải ghế, nên chân bị chảy máu. Nghe anh nói thầy cũng không hỏi gì thêm, cả tiết học trôi qua trong im lặng, chỉ có một vài người đang lo lắng cho Băng Linh.

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cứu Nguy (1)

Sau một đêm ngủ lại bệnh viện, Băng Linh thức dậy với cơ thể mệt mỏi, đêm qua cô gần như không ngủ. Đến gần sáng do quá mệt cô thiếp đi, chớp mắt được một lúc thì cô tỉnh dậy. Nhớ ra mình phải đến trường Băng Linh vội bước xuống giường, không để ý chân bị thương, vừa đứng lên cô nhận mặt người không đứng vững suýt ngã, may mà tay cô bám vào giường. Đúng lúc y tá cùng bác sĩ bước vào, cô y tá đỡ Băng Linh ngồi xuống cho bác sĩ kiểm tra. Kiểm tra xong bác sĩ bảo:

- Vết thương không việc gì, tạm thời không thể tự đi được thôi.

Bác sĩ dặn vài câu rồi đi ra ngoài, không quên bảo y tá lấy cho Băng Linh hai cái nạng vì cô chưa thể tự đi. Ra khỏi bệnh viện cô bắt taxi đến trường, bước vào lớp học cô nhìn bản mình cuối lớp, chỗ Thần Phong trống không, cậu ấy vẫn chưa vào lớp. Băng Linh thầm thở phào nhẹ nhõm, bây giờ cô chưa muốn gặp cậu, vì nếu gặp cô không biết phải đối mặt với cậu thế nào, chắc cậu giận cô lắm đây. Nhẹ nhàng bước xuống chỗ ngồi, cô không quên dành cho Thiên Minh một cái lườm. Chuông reo, thầy giáo bước vào lớp, quay xuống nhìn thấy Băng Linh thầy hỏi thăm.

- Em thế nào rồi, vết thương không sao chứ.

- Cảm ơn thầy em ổn- Vừa nói cô vừa cười tươi.

- Thầy nghe cô Kim nói em phải may 13 mũ.

- 13 mũ sao?- Cả lớp ngạc nhiên quay nhìn cô.

Băng Linh chỉ cười- Không có chuyện đó đâu.

Nghe cô nói vậy lớp học trở lại bình thường, thầy giáo cầm phấn viết bắt đầu vào tiết, cứ thế thời gian trôi qua, giờ nghỉ trưa cũng đến. Đột nhiên Băng Linh đứng dậy, cầm cặp đi ra khỏi chỗ. Thanh Vân thấy thế, vội lại gần cô hỏi.

- Cậu muốn đi đâu sao? Để mình đưa cậu đi nhé!

- Tớ xuống phòng y tế, chị Kim hẹn tớ xuống để thay băng. Cậu yên tâm, tớ tự đi được mà, cậu cứ đi ăn trưa đi- Cô cười với nhỏ rồi đi ra cửa.

Phòng y tế nằm dưới tầng một mà lớp cô thì tận tầng ba. Băng Linh bước xuống cầu thang, đi từng bậc một vì chân đau cô không thể đi nhanh. Đến phòng y tế, cô định bước vào, bất ngờ Thần Phong cũng từ trong phòng đi ra, do cô đứng trước cửa đã chặn đường đi khiến cậu phải dừng lại.

- Thần Phong! - Cô ngập ngừng gọi tên cậu, giọng nói có chút sợ vì cô đã làm cậu rơi xuống ghế và chút bối rối - Xin lỗi cậu chuyện hôm qua.

Thần Phong nhìn cô, trông cô có vẻ khó xử, cậu cứ nghĩ rằng tại cậu hôm qua đã làm cô sợ mình, lòng cậu không khỏi cảm thấy buồn, cậu không phải nhận mình đáng sợ nhưng cậu tự hỏi tại sao lòng lại cảm giác buồn khi cô ấy sợ mình. Không trả lời cậu đi lướt qua Băng Linh.

- Này Thần Phong!- Lấy lại bình tĩnh cô lần nữa gọi tên cậu, không chút sợ hãi hay lúng túng- Đang nói chuyện sao cậu bỏ đi.

- Tôi không có chuyện gì để nói với cô.

- Cậu đừng ngủ trong lớp nữa được không?- Câu hỏi của cô khiến cậu đứng lại, quay nhìn cô đang nở nụ cười.- Tại sao tôi phải làm thế?.

Nghe cậu hỏi ngược lại, Băng Linh cắn cắn môi dưới tìm lí do thích hợp để thuyết phục cậu.- Tại tôi thấy như thế không tốt cho cậu.

Câu trả lời của cô làm Thần Phong ngạc nhiên, cậu nhìn cô chăm chú "Cô ta đang lo lắng cho mình sao?", cảm thấy hứng thú cậu nhếch mép- Sao lại không tốt chứ?.

- Hạnh kiểm sẽ bị hạ xuống nếu cậu tiếp tục vi phạm, có thể cậu sẽ phải ở lại lớp - Băng Linh nói mà không dám nhìn thẳng vào cậu, mặc cho cậu nhìn cô chằm chằm - Cô sẽ làm gì nếu tôi tiếp tục?

- Tôi sẽ làm mọi cách để cậu không ngủ trong lớp nữa, cậu muốn tôi làm gì?

Thần Phong nở nụ cười khi nghe cô nói, lần đầu tiên có một cô gái làm cậu cười "Cô ấy thật đặc biệt".- Cô nghĩ mình làm được sao?

- Tất nhiên!- Băng Linh nhìn thẳng vào cậu, như khẳng định những gì vừa nói, không phải cô quá tự tin mình sẽ thành công nhưng chỉ cần cậu cho cô cơ hội, chắc chắn cô sẽ làm được.

- Tốt thôi, nếu cô có thể làm cho tôi một ngày không ngủ trong lớp, tôi sẽ suy nghĩ lại.

Băng Linh ngỡ ngàng khi nghe Thần Phong nói, sợ cậu nói đùa cô hỏi lại- Cậu nói thật? Không đùa chứ?

- Cô có thể không làm nếu cô muốn- Cậu bước đi để lại Băng Linh đang đứng đó.

- Tôi mà làm được cậu sẽ không ngủ nữa đúng không, hứa đi.- Cô vội nói khi thấy cậu đã đi xa, bóng lưng cậu dần biến mất chỉ còn tiếng nói vọng lại- Tôi hứa!.

Tuy không biết lời Thần Phong nói có thật hay không nhưng không còn cách nào khác, cô đành phải thử tin vào lời cậu thôi "Được rồi, mình sẽ tìm cách" Băng Linh cúi xuống nhìn chân mình "Nhưng không phải bây giờ, chờ cái chân này khỏi đã rồi tính tiếp".

Băng Linh bước vào trong phòng, vừa thấy cô chị đi đến Kim đỡ cô ngồi lên giường, sau đó chị Kim quay đi lấy vài dụng cụ, một lúc sau chị quay lại bắt đầu thay băng cho Băng Linh. Trong lúc ngồi chờ cô nghĩ xem nên làm thế nào với việc của Thần Phong, sức nhớ ra cậu vừa bước ra từ đây, cậu ta làm gì ở đây chứ?

- Ừm, chị Kim có điều muốn hỏi. Lúc này em thấy Thần Phong từ phòng y tế đi ra, cậu ấy bị gì thế ạ.- Cô ấp úm hỏi

- Em nói cậu bạn tóc nâu đỏ phải không? Em có vẻ quan tâm cậu ta, để ý rồi có đúng không- Chị Kim nháy mắt, cười tươi hỏi.

- Không có chuyện đó đâu, em chỉ tò mò thôi- Trên má cô hiện lên chút sắc hồng, tay vân ve mép áo.

- Tò mò sao?- Chị Kim nhìn Băng Linh đang đỏ mặt, liền bật cười- Cậu ta bị trúng mắt ngủ.

- MÁT NGỦ!- Băng Linh ngạc nhiên, cô hỏi lại, nghe chị Kim khẳng định cô càng băn khoăn "Không phải Thần Phong luôn gục mặt xuống bàn ngủ trong lớp sao, cậu ấy lại bị trúng mắt ngủ, sao có thể. Chẳng lẽ...". Như phát hiện ra điều gì đó thú vị cô mỉm cười.

- Chị có biết nguyên nhân không?

- Cậu ta không nói, thay bằng xong rồi.

- Cảm ơn chị, em về lớp đây.

Băng Linh vừa đi vừa nghĩ về vấn đề của Thần Phong, đi đến chân cầu thang cô bị một đám con gái chặn đường, cô nhìn bọn họ cảm thấy rất quen, hình như gặp ở đâu thì phải. Đúng rồi, là đám fangril đã đuổi theo hấn khiến hấn va vào cô. Số cô đứng là xui xẻo mới dính tới hấn mà. Một cô gái tiến lên sát gần Băng Linh, thì thầm bên tai cô.

- Mày được đó dám động vào Thiên Minh của bọn này.

"Thiên Minh" nghe đến cái tên này làm cô thấy khó chịu, bực dọc đáp trả.

- Tôi đã làm gì?

- Mày làm mất mặt Thiên Minh, mày là cái gì mà dám tát cậu ấy chứ.

Một cô gái tức giận tiến lại gần, tay vờ nắm cát trong chậu cây cảnh được đặt cạnh cầu thang ném vào mặt cô. Bị bất ngờ Băng Linh lập tức nhắm mắt lại nhưng một ít cát bay vào mắt khiến cô không thể nào mở mắt ra được. Nhân cơ hội Băng Linh không nhìn thấy gì một cô gái khác liền dặt lấy cái nạng của Băng Linh, không có nạng cô mất thăng bằng ngã chúi về phía trước. Băng Linh chỉ kịp 'A' một tiếng, hai mắt vẫn nhắm chặt, chờ đợi một màn hôn đất đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Cứu Nguy (2) - Bí Mật Không Thể Nói

Cứ nghĩ mình sắp hôn nền gạch thân yêu, Băng Linh chuẩn bị tinh thần, hít một hơi thật sâu, trong đầu tưởng tượng ra kiểu tư thế nào khi ngã sẽ đẹp mắt nhất, để không quá mất mặt. Mãi nghĩ, Băng Linh giật mình khi cảm nhận được một cánh tay rắn chắc đang vòng qua eo mình, nâng cơ thể mảnh mai của cô lên, do không nhìn thấy gì, Băng Linh chỉ đành nắm chặt tay người đó, một tay hua hua lung tung, thấy vậy ai kia dùng tay còn lại bắt lấy cánh tay cô, giúp cô đứng vững.

Mấy cô ả đã đẩy Băng Linh ngã ngửa nhìn một màn xảy ra trước mắt, lại nhìn người vừa cứu cô, lúc này ai cũng cười khinh và chế giễu, vậy mà bây giờ miệng thì ú ớ nói không nên lời. Khuôn mặt vốn đã trắng bệch bởi cơn hoảng loạn càng thêm trắng bệch như người sắp chết. Một cô gái lập bắp thốt lên: "H..ô..i..t..r..ư..ờ..ng!", cả bọn hoảng loạn, luống cuống chạy đi. Băng Linh sau nghe thấy hai từ kia, hai tay đang nắm vội buông ra, mắt nhắm nghiền cố nuốt nỗi sợ hãi nhưng may nhờ có Tử Quân giữ lại, đồng thời anh lên giọng trách mắng.

- Từ sau đừng có đi lại lung tung, chân bị như vậy mà cô còn đi được sao. Nếu muốn thì cô nên nhờ Thanh Vân đi cùng chứ.

Tuy là nắng mỗ nhưng thật sự anh rất lo cho Băng Linh, cô đi ra khỏi lớp khá lâu mà mãi không thấy về, anh đã chạy ngay đi tìm, vừa đúng lúc thấy cô đang gặp rắc rối.

- Em xin lỗi, đã làm phiền anh rồi. - Băng Linh cúi đầu hối lỗi, trong lòng thấy vui vui khi được anh quan tâm, vậy là anh không ghét cô, dù không ưa nhưng anh vẫn lo lắng cho cô, như một việc mà người anh trai nên làm.

Băng Linh đưa tay dụi dụi mắt, cô vẫn chưa mở mắt ra được, có điều càng dụi thì nó lại càng cứng đầu không ra, còn khiến Băng Linh chảy cả nước mắt. Tử Quân lắc đầu, giữ chặt đầu cô, nghiêng đầu hơi cúi xuống, rồi thổi mạnh vào mắt cô vài lần. Xong, anh buông Băng Linh ra, cô đã có thể nhìn thấy, tuy mắt có hơi đỏ nhưng không sao.

- Cảm ơn anh, em đi về lớp đây. - Băng Linh cầm lấy nạng từ Tử Quân, chống nạng chậm chậm đi lên cầu thang.

Đợi Băng Linh đi khuất, từ trong góc tối một người bước ra, là một cô gái, ngoại hình bề ngoài hơi giống người lai, tóc vàng cột cao, cô gái bước đến bên cạnh Tử Quân với khuôn mặt tức tối, giọng đanh đá hỏi anh.

- Người đó là ai?

Tử Quân thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy cô ả, lòng đặt câu hỏi "Sao cô ta lại ở đây". Không trả lời, anh bước nhanh về lớp nhưng cô gái ấy đã nhanh hơn, đứng chặn trên bậc thang không cho anh đi. Ý rằng "Không nói thì đừng hòng đi đâu cả!". Anh cười lạnh.

- Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi của cô.

Lời Tử Quân nói chỉ làm cô ả thêm bực tức, đôi môi thoa son đỏ chót mím chặt, khuôn mặt cũng chuyển sang đỏ bừng vì cố kiềm chế cơn tức giận, hung hăng nói.

- Vậy thì tôi sẽ đi hỏi cô ta, con nhỏ đấy học cùng với anh đúng chứ?

Sợ cô à sẽ tìm cách làm hại Băng Linh, anh bỗng chốc thấy lo lắng, nhưng tại sao, không phải anh luôn hận Băng Linh vì chuyện năm đó do chính cô gây ra sao. Trong anh dường như xảy ra mâu thuẫn, bên lí trí nói anh nên hận cô, nhưng tận đáy lòng anh lại tự hận bản thân không ngăn chuyện đó lại, có lẽ anh đang đứng giữa và không biết nên chọn tha thứ hay tiếp tục hận nữa. Phải chăng tha thứ là sự lựa chọn tốt nhất cho hai người.

- Nếu cô dám động vào cô ấy tôi sẽ không để yên đâu. - Tử Quân đe dọa.

- Cô ta quan trọng với cậu thế sao, được, cứ chờ xem. - Cô gái lớn giọng nói, rồi xoay người bỏ đi mất.

Băng Linh thất thiếu bước từng bước, thăm than cái vận xui của mình, thật đúng là họa vô đơn chí, chắc hôm nào cô nên đi chùa lễ làm lễ giải xui và cầu thêm nhiều may mắn mới được. Lơ đễnh nhìn đằng trước, Băng Linh mở to mắt nhìn người đang dựa lưng vào tường cuối hành lang, ngắm nhìn cảnh dưới sân, kia chẳng phải Thanh Vân thì là ai, nhưng sao trong đôi mắt cậu ấy hiện lên một nỗi buồn man mác, thật khó tả. Băng Linh cất tiếng gọi:- Thanh Vân!. Nhỏ liếc nhìn Băng Linh một cái, ngay lập tức bỏ vào lớp. Cô cảm thấy lạ, cậu ấy tự dưng tránh mặt cô, nghĩ cần phải tìm hiểu, Băng Linh cũng bước vào lớp. Lúc này mọi người chắc đang ăn trưa, lớp vắng không có ai, chỉ mình cô và Thanh Vân. Băng Linh kéo ghế ngồi đối diện nhỏ, nhẹ nhàng hỏi.

- Cậu nhìn thấy tớ sao lại bỏ đi.

Thanh Vân nhìn cô, ánh mắt không dấu nổi nỗi buồn, nhỏ nghẹn ngào hỏi, giọng có phần lạc đi.

- Có phải cậu và Tử Quân đang quen nhau đúng không?

- Băng Linh ngạc nhiên nghe nhỏ nói vậy, suy ngẫm giây lát, bỗng cô bật cười to khi hiểu ra vấn đề. - Cậu nói lung tung gì vậy, làm gì có chuyện đấy được chứ. Tớ với Tử Quân không có gì đâu.

- Tớ thấy cậu và cậu ấy lúc hai người đang ở cầu thang và....- Đến đây nhỏ lúng túng, mặt có chút đỏ, còn cô nhìn biểu hiện khác lạ của Thanh Vân thì chẳng hiểu mô tê gì cả. Lại nghĩ lúc đó hình như..., chết a, không phải Thanh Vân thấy cảnh đó rồi suy diễn ra đó chứ. Băng Linh đặt hai tay lên vai Thanh Vân, ép nhỏ nhìn thẳng vào mình, chậm rãi nói từng chữ.

- Thanh Vân, cậu phải tin tớ. Tớ với Tử Quân thật sự không có gì.

Tuy nghe Băng Linh nói vậy nhưng nhỏ vẫn còn chút nghi ngờ, Thanh Vân cần một lời khẳng định chắc chắn hơn, nhỏ cup mắt nhìn sang hướng khác tránh ánh nhìn của Băng Linh, ngập ngừng hỏi.

- Cậu thích Tử Quân có đúng không? Hãy trả lời thật lòng cho tớ biết đi.

Băng Linh buông tay khỏi vai Thanh Vân, nhỏ vẫn chưa tin cô, chưa tin vào tình bạn của hai người sao. Nếu như tình bạn mà thiếu lòng tin đến vậy thì sao tình bạn có thể gắn bó và lâu bền được. Cô cần giải thích, phải giải thích, định lên tiếng nói về chuyện anh em họ với Thanh Vân, Băng Linh bỗng dưng nuốt lại lời mình sắp nói. Cô chợt nhớ ra một điều quan trọng, khi đến trường học cô phải tuyệt đối giữ bí mật chuyện anh em này, không được cho ai biết. Phải làm gì đây, nhỏ đang hiểu lầm cô, nhưng cô không thể nói ra lí do để có thể kết thúc chuyện này. Thấy Băng Linh cứ im lặng mãi không nói, nhỏ không đủ kiên nhẫn mà lấy tay lắc lắc người cô.

- Cậu sao vậy? Sao không trả lời đi?

Băng Linh nhìn nhỏ, trên mặt hiện rõ hai từ khó xử, cô do dự, phải chỉ có ai đó vào lớp cứu cô thì hay biết mấy.

- Tớ....

"Reng...reng...", tiếng reo báo vào lớp vang lên, Thanh Vân cuối cùng cũng tha cho cô, đứng dậy đi về chỗ ngồi. Băng Linh nhìn theo, lòng đầy cắn dút "Thật sự xin lỗi. Một ngày nào đó tớ sẽ nói ra tất cả. Mong cậu hãy hiểu cho tớ".

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Mọi Chuyện Đã Qua, Giờ Tôi Và Cậu Là Bạn. (1)

Hai tuần trôi qua, vết thương của Băng Linh đã lành hẳn, giờ cô đang ngồi ngay ngắn trên giường trong phòng y tế để chị Kim giúp cô tháo băng. Cuối cùng cũng được tự do đi lại, ngay lập tức Băng Linh nhảy cẫng lên, vui mừng như một đứa trẻ.

- Cần thận, chân em vừa mới lành!- Chị Kim nhắc nhở Băng Linh.

- Vâng, chào chị em đi!- Băng Linh cười tươi.

Bước nhanh trở về phòng mình, trên tay Băng Linh mang hai túi thức ăn to vừa mua ở căng tin. Vì chân bị thương nên Băng Linh không thể tự nấu nướng, suốt hai tuần liền đều ăn thức ăn trong căng tin khiến cô phát chán. Hôm nay nhân mừng cái chân đã khỏe lại Băng Linh dự định làm rất nhiều món ngon, cô muốn đền bù cho Thần Phong mười mấy ngày rồi không được ăn cơm mình nấu. Đặt đồ ăn lên bàn, Băng Linh bắt tay ngay vào việc, vừa làm miệng cô vừa ngân nga giai điệu bản nhạc mà cô yêu thích. Hơn một tiếng cặm cụi trong bếp, Băng Linh mỉm cười ngắm nhìn thành quả của mình, mau chóng dọn đồ ăn ra bàn không quên đặt vào đó một số hoa mà cô làm từ cà rốt và cà chua. Bày biện xong, Băng Linh quay ra nhìn bãi chiến trường ngónh ngang đang chờ cô dọn dẹp. Không mất quá nhiều thời gian Băng Linh đã biến căn bếp sạch sẽ như mới. Giờ chỉ cần chờ Thần Phong về thôi, chắc cậu sẽ bắt ngờ lắm cho coi.

"Tích tắc....tích tắc", không gian im lặng chỉ còn tiếng đồng hồ chạy đều đều, cảm thấy nhàm chán Băng Linh lấy cuốn tiểu thuyết đọc dở tiếp tục đọc, chốc chốc đôi mắt trà khê đảo liếc nhìn đồng hồ một lần. Gấp cuốn tiểu thuyết lại, cô đã đọc xong nhưng Thần Phong vẫn chưa về.

"Cộc...cộc...cộc!"

Tiếng gõ cửa vừa dứt, Băng Linh lao nhanh ra mở cửa. Về mặt vui mừng ngay lập tức tắt ngúm khi nhìn người đang đứng sau cánh cửa - Tử Quân. Trời ạ! Sao cô lại ngốc đến nỗi quên mất hai điều này cơ chứ.

Thứ nhất: Thần Phong cũng có giữ chìa khóa phòng 206 này, cậu ấy có thể mở cửa đi vào mà đâu cần lịch sự gõ cửa để cô ra mở giúp.

Thứ hai: Tử Quân là hội trưởng hội học sinh nên có quyền kiểm tra kỉ túc xá sau 9 giờ tối để đảm bảo không có học sinh nào giờ vẫn còn lộng bông ngoài đường hoặc trong trường.

Toi rồi! Thần Phong vẫn chưa về phòng, kì này cậu chết chắc, cô có nên tốt bụng nói giúp cậu ta không nhỉ, biết đâu cậu sẽ mở lòng với cô hơn thì sao. Nhưng là, tài năng về khoản nói dối của Băng Linh phải nói là cực kì dở tệ, ngay từ khi cô còn là một đứa trẻ đã vậy rồi. Nhìn mặt Băng Linh ngán ngạn, cứ ngây ngốc đứng im một chỗ, Tử Quân cất tiếng, giọng nói trầm thấp vang lên khiến Băng Linh giật mình.

- Đã muộn vậy cô vẫn chưa đi ngủ sao! Mà chân cô đã khỏi hẳn chưa?- Lời nói tuy lạnh lùng nhưng kèm chút lo lắng.

Tử Quân đây là quan tâm, lo lắng cho cô sao. Nghĩ vậy cô mỉm cười, liệu có phải Tử Quân đang dần dần tha thứ cho cô không? Câu trả lời là gì ngay cả Băng Linh cũng không biết nữa. Có phải cô đang sợ, phải, cô sợ một ngày nào đó khi hỏi anh thì lòng lại bị tát một gáo nước lạnh. Tử Quân nói rằng anh chưa bao giờ hết hận cô, hết căm ghét cô. Cứ nghĩ tới đó là cô cảm thấy sợ, mà thôi, Băng Linh chỉ cần biết ngay lúc này đây anh vẫn coi cô là người em gái của anh cũng đủ lắm rồi.

- Vết thương đã khỏi hẳn rồi, tại em vui quá nên không... ngủ...được... thôi ạ!

Mấy lời cuối Băng Linh nói tí thì cần lười. Đầu phải cô không ngủ được, cô là vì chờ ai kia về ăn chung nên mới thức đến giờ sao, bình thường Băng Linh đã nằm quần chăn ngủ như chết trên em giường thân yêu rồi. Lòng thầm rửa Thần Phong đáng ghét đi đâu đến tận đêm khuya không vác cái xác về, bộ cậu ta muốn ngủ ngoài đường luôn sao.

Tử Quân không nói gì, nét mặt trầm tư nhìn Băng Linh. Hồi lâu anh mới mở miệng nhàn nhạt nói.

- Không còn sớm cô mau đi ngủ đi, nhớ chốt cửa đấy! Tôi về đây!- Anh cẩn trọng nhắc nhở Băng Linh.

Đến khi Tử Quân đi mất, Băng Linh đóng cửa lại, tựa lưng vào cánh cửa, cô khẽ thở phào. Khoi phải nói lúc này Băng Linh sợ bị anh phát hiện đến nhường nào. Bỗng chốc Băng Linh mỉm cười rạng rỡ, lần đầu tiên cô nói dối mà không bị phát hiện, cảm giác rất có thành tựu a!

Trở lại phòng bếp, nhìn qua một lượt thấy đồ ăn đã nguội hết, Băng Linh đem chúng đi hâm nóng. Một mẻ ngồi xuống ghế, cô đói quá, đồ ăn ngay trước mắt mà không thể ăn, có ai khổ như cô đâu chứ. "Hay mình ăn một chút cho đỡ đói đã!" Nghĩ vậy Băng Linh vui vẻ xới cơm ra bát rồi hì hục ăn, chỉ có đồ ăn mình nấu vẫn là ngon nhất. Nói là ăn một chút nhưng Băng Linh đã ăn tận đến ba bát-_-!!!. Xoa xoa cái bụng no căng, Băng Linh thỏa mãn cười tươi. Bỗng dưng hai mắt cô dần díp chặt lại, hơ hơ, cô cảm thấy buồn ngủ quá, gục đầu vào tay cô ngủ ngon lành.

11 giờ đêm.

Tra chìa khóa Thần Phong mở cửa bước vào phòng. Như thường cậu sẽ đi tắm trước rồi leo lên giường ngủ luôn. Ngang qua phòng bếp, cậu dừng lại khi thấy ánh đèn lọt qua cánh cửa khép hờ, thật lạng phí tiền của, Thần Phong khẽ đẩy cửa ra, hình ảnh người con gái đang ngủ gục trên bàn và bên cạnh là đồ ăn tự nấu đập vào mắt cậu.

Bước đến gần Băng Linh, cô vẫn đang ngủ không biết cậu đã về, ánh mắt cậu dường như trở nên ôn nhu hơn thường ngày mà chính cậu cũng không nhận ra. Lại nhìn đồng hồ ăn được trang trí rất đẹp mắt, ai nhìn cũng muốn ăn, Thần Phong lấy đũa gấp thử một miếng cho vào miệng, rất ngon, dù đã ăn ở ngoài nhưng cậu vẫn thấy đói. Cậu ăn hết không sót một thứ gì. Mang bát rửa sạch, Thần Phong quay nhìn cô gái đang say ngủ, muốn bế cô vào phòng nhưng cậu cảm thấy ngại. Do dự một hồi Thần Phong lấy mền ra đắp cho cô. Nhìn Băng Linh lần cuối, Thần Phong quay người đi về phòng của mình.

Chương 19: Mọi Chuyện Đã Qua, Giờ Tôi Và Cậu Bạn. (2)

Bừng tỉnh sau một giấc ngủ dài, Băng Linh mắt nhắm mắt mở nhìn xung quanh. Khẽ ngáp, Băng Linh chống tay đứng dậy nhưng có vẻ cơ thể không chịu nghe lời, từng cơn đau nhức truyền đến lan ra khắp cả người cô. Đặc biệt là đôi chân tê dần và sống lưng do đêm qua Băng Linh ngồi ghế ngủ mà bây giờ nó như sắp gãy đến nơi. Khó khăn đứng dậy, Băng Linh thở hắt ra một hơi, bây giờ cô mới để ý trên bàn đồ ăn đã không cánh mà bay. Theo bản năng Băng Linh quay ra nhìn chồng để bắt, bát đĩa đã được rửa sạch và sắp xếp một cách cẩn thận. Vậy là Thần Phong đã ăn đồ cô nấu, nghĩ vậy Băng Linh vui sướng thầm hết trong lòng. Nhưng chưa đầy một phút Băng Linh trầm ngâm nghĩ lại, nếu cậu ta đã thấy cô ngủ quên thì chí ít cũng nên gọi cô dậy hoặc bế cô và phòng ngủ, chứ sao lại để cô ngủ như thế, ôi cái chân của tôi, cái lưng của tôi!

Băng Linh quay gót đến phòng tắm để VSCN, chiếc mền trên vai cô cũng vì thế mà rơi xuống sàn nhà. Cảm thấy có cái gì đó vừa tuột khỏi người mình, Băng Linh dừng lại nhìn chiếc mền trên nền nhà lạnh, bắt giác trên môi hiện lên nụ cười rạng rỡ. Cúi xuống nhặt chiếc mền lên, Băng Linh tiếp tục bước đến phòng tắm, đi được vài bước, đôi mắt trà xinh đẹp mở to hết cỡ nhìn từng cơn sóng hiện trên màn hình đồng hồ, cô lắp bắp:

- Chết rồi, mình muộn học mất!

Chính xác là còn gần 10 phút nữa thì buổi học bắt đầu, thế mà giờ Băng Linh vẫn chưa kịp chuẩn bị gì cả. Vội vàng lao vào phòng tắm, cả người Băng Linh hoạt động như một cái máy được lập trình sẵn, cô vội vàng làm xong mọi thứ trong thời gian nhanh nhất.

Chạy nhanh ra khỏi khu kí túc xá, vừa chạy Băng Linh đánh mắt nhìn sang dãy nhà đối diện, các thầy cô giáo cũng từ trong văn phòng sau buổi họp bước ra. Không nghĩ nhiều Băng Linh dốc hết tốc lực chạy thẳng vào lớp. Nhìn thấy Băng Linh mọi người ai cũng ngạc nhiên, trước giờ cô luôn đi học đúng giờ, chưa lần nào thấy Băng Linh đến lớp sát giờ như vậy.

Mặc kệ không thèm quan tâm ai nghĩ gì, cô thản nhiên ngồi vào chỗ của mình. Thanh Vân nhìn cô, muốn bước xuống chỗ Băng Linh định bụng muốn cô trả lời câu hỏi mà trong lòng đã thắc mắc từ lâu. Nhỏ vừa đứng lên, đúng lúc thầy giáo từ ngoài bước vào lớp, khiến nhỏ không thể thực hiện được ý định của mình, đành nhẫn nại chờ lúc thích hợp sẽ tìm cách nói chuyện sau.

Không để ý nhiều, Băng Linh tập trung vào bài giảng, lâu lâu lại liếc trộm chàng trai bên cạnh. Tiết học trôi qua trong lặng lẽ, đâu ai biết rằng có một người đang theo dõi từng cử chỉ của Băng Linh qua tấm gương cửa sổ lớp, người đó muốn nói lời xin lỗi nhưng không biết phải mở lời như thế nào.

Chuông reo hết tiết vang lên, Băng Linh mừng thầm cô đang muốn nói chuyện với Thần Phong, quay sang nhìn thì cậu ta đã đi ra khỏi lớp từ lúc nào. Chán nản Băng Linh nằm ườn ra bàn thờ dài, Thanh Vân thấy thế vội đến gần kéo ghế ngồi cạnh cô, nhỏ giọng bắt chuyện.

- Băng Linh! Cậu nói chuyện với tớ một lát được không?

Như biết được nhỏ sẽ hỏi chuyện hôm bữa, Băng Linh nở cười nhẹ khéo léo tìm cách từ chối. Bây giờ cô chưa thể nào nói cho Thanh Vân biết chuyện được, đành nhắm mắt lảng tránh thôi biết sao.

- Ha ha Thanh Vân à, mình bận việc rồi, lúc khác mình nói chuyện nhé, chào cậu!- Băng Linh bước nhanh đi ra cửa, bỏ lại ánh mắt ưu buồn sau lưng.

Băng Linh ảo não cất bước đi về phía trước, cô không muốn tránh mặt Thanh Vân, càng không muốn lừa dối người mình coi như chị em ruột, tuy quen nhau chưa được bao lâu nhưng Thanh Vân rất tốt với cô, luôn san sẻ mọi thứ cho cô, chưa hề dấu diếm cô điều gì cả, vậy mà cô lại...haizz!

Cảm thấy đói bụng, Băng Linh nhớ ra sáng nay vội quá nên còn chưa ăn gì, phải nạp năng lượng đã. Nghỉ giải lao có 5 phút, Băng Linh nhanh bước tới căng tin không thì sẽ vào tiết, bụng đói meo cô làm sao học. Đang đi, bất ngờ một cánh tay vươn ra bịt miệng Băng Linh lại, lời cô vào trong góc khuất người. Băng Linh vùng vẫy, tay chân đạp loạn lên muốn thoát ra nhưng không được, nghe tiếng bóng đen đó nói "Suyt, im lặng coi!" cô dừng lại đứng yên một chỗ.

Bóng đen cuối cùng cũng chịu thả Băng Linh ra, được giải thoát cô ngay lập tức quay người lại, nhìn người đang lúng túng gãi đầu - Thiên Minh. Hắn mở miệng:

- Tôi không có ý làm vậy đâu! Tôi...!- Thiên Minh nói chưa hết câu đã bị giọng Băng Linh chen ngang.

- Nếu không có gì thì tôi đi đây!- Thấy cô chuẩn bị rời đi, Thiên Minh bước đến trước mặt cô chặn lối ra.

- Tôi...chỉ là...ờ...ừm- Hắn ấp úng nói mãi không ra một câu. Băng Linh quan sát thái độ của hắn, bộ điều hắn sắp nói khó thoát ra khỏi miệng lắm sao.

Hơn 1 phút trôi qua, Băng Linh mất kiên nhẫn, định lên tiếng chấm dứt cuộc nói chuyện vô nghĩa này thì chuông báo vào học vang lên. Thiên Minh xỏ tay vào túi quần quay gót bỏ đi, còn nghiêng răng phun ra hai từ "Chết tiệt!".

Riêng Băng Linh đứng đó, cục tức nghẹn lại trong họng không biết làm gì cho hạ hỏa, hắn có bị điên không, tự dưng xuất hiện làm mất thời gian của cô,

bụng cô còn đang đói meo ra đây.

- Tên đáng ghét!- Băng Linh chửi thầm, cô đi hướng Thiên Minh vừa đi, không nhanh lên sẽ trễ tiết mất.

Tiết học tiếp theo - Giờ thể dục.

Tất cả học sinh lớp 11S tập trung đầy đủ trong sân trường, chia thành hai hàng nam và nữ. Giáo viên bộ môn đi đến, là một ông thầy có lông mày rậm, trông bề ngoài đáng sợ nhưng là người rất vui tính.

- Các em tập bài khởi động, sau đó chạy bộ quanh sân. Nam 10 vòng, nữ 5 vòng.

- Ôi thầy ơi, sao nhiều vậy ít thôi thầy!- Tiếng học sinh van xin vang lên.

- Mau tập đi đứng đó làm gì, tôi tăng thêm bây giờ, cố lên các em!

Mọi người ra sức chạy, Băng Linh cũng cố gắng chạy cho kịp tốc độ của họ. Một lúc sau, vài người có thể lực tốt như Thiên Minh, Thần Phong, Dực Phàm, Từ Quân đều đã hoàn thành bài tập và ngồi dưới bóng cây đường sức. Băng Linh thì đang chạy ở hàng cuối, cô và Thanh Vân chạy cùng nhau.

Dưới cái nắng gay gắt, hai má Băng Linh đỏ bừng, lưng áo ướt đầm mồ hôi. Lúc trước mới chỉ chạy 2 vòng cô đã không chịu nổi mà bỏ cuộc, giờ Băng Linh đang chạy vòng thứ 4, cô rất nỗ lực để chạy đủ 5 vòng. Đột nhiên Băng Linh cảm thấy cảnh vật trước mắt bắt đầu mờ dần đi và tối sầm lại, cô chỉ nghe loáng thoáng Thanh Vân hoảng hét kêu lên gì đó, mất đi ý thức cô chẳng còn biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Mọi Chuyện Đã Qua, Giờ Tôi Và Cậu Là Bạn.(3)

Từ từ mở mắt, cô mệt mỏi chống tay ngồi dậy, Băng Linh quét mắt nhìn xung quanh, mọi thứ trong phòng đều quen thuộc với cô, khỏi cần nói Băng Linh thừa biết đây là phòng y tế, chắc phải hai hay ba lần cô gặp may vào nằm ở đây rồi.

Tựa lưng vào thành giường Băng Linh thở nhẹ, nét mặt ưu phiền. Đưa tay tháo chiếc dây chuyền trên cổ, cô dịu dàng vuốt nhẹ mặt đá, coi nó như một vật vô giá. Mở mặt đá ra, hình ảnh người phụ nữ trẻ với nụ cười hiền từ, hai tay bế đứa trẻ hiện ra, họ thật hạnh phúc biết bao.

"Tách" một giọt nước mắt rớt xuống tấm ảnh, rồi hai giọt, ba giọt,... Cứ thế, dòng nước mặn chát lăn trên gò má, chảy xuống cằm, rơi tự do trong không trung, Băng Linh ôm tấm ảnh òa khóc nức nở.

Mỗi khi gặp chuyện gì buồn phiền hay vui sướng, Băng Linh không làm gì khác ngoài xem lại những tấm hình của mẹ, nụ cười hiền hậu đó như động lực tiếp thêm cho cô sức mạnh bước tiếp. Chỉ cần làm vậy đã giúp Băng Linh cảm thấy đỡ mệt mỏi hơn rất nhiều.

"Cộp...cộp"

Ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân, theo đó là cuộc cãi vã giữa một chàng trai và một cô gái, tiếng bước chân có vẻ đang tiến về phía phòng y tế. Băng Linh nhận thấy có người đến liền nhanh chóng dùng tay lau vội nước mắt. Băng Linh không muốn bất kì ai thấy bộ dạng thê thảm của cô bây giờ.

"Xoạt" Cánh cửa mở ra, Thanh Vân cùng Dực Phàm bước vào, sau họ là Từ Quân. Thanh Vân cầm trên tay túi hoa quả đặt xuống giường, nhỏ kéo ghế ngồi cạnh Băng Linh.

- Cậu không sao chứ, nếu không chạy được thì xin thầy chứ đừng nên gắng sức kéo lại ngắt như lần này đây!- Thanh Vân nhíu mày nhìn cô, lên giọng trách mắng.

- Mình không sao!- Băng Linh gượng cười.

- Đúng đó Băng Linh, bọn tớ rất lo khi cậu ngắt đây!- Dực Phàm đứng bên cạnh cũng xen vào.

- Các cậu nhanh lên một chút đi, sắp vào lớp rồi đây!- Từ Quân dựa lưng vào tường chán nản nhìn đồng hồ nhắc nhở các bạn mình.

- Đây, cậu làm ơn thôi cái giọng ấy ngay cho tớ. Thăm bạn mà chẳng có chút thành ý gì cả!- Thanh Vân quay qua nhìn anh, bực bội gắt lên. Nghĩ xem có ai như Từ Quân không, đi thăm người ta mà vẫn cứ mang bộ mặt lạnh như băng, thật là hết nói nôi.

- Xong rồi thì về thôi!- Giọng nói khàn khàn phát ra từ phía cửa làm Băng Linh giật mình.

- Thần Phong sao cậu không vào đây!- Dục Phàm đi ra sau đó kéo theo anh chàng tóc nâu đỏ bước vào.

Trong trí nhớ của Thần Phong.

- Đến thăm Băng Linh cùng bọn tớ nào!- Dục Phàm vừa nói tay vừa lôi cậu đang ngồi ra khỏi ghế.

- Tại sao?- Thần Phong giựt tay khỏi cậu bạn, cậu chống cằm lên tay mình, vẻ mặt lười biếng, thờ ơ hỏi.

- Thôi nào, dù sao các cậu cùng bạn với cả chung phòng còn gì nữa, cứ coi như bồi đắp tình bạn đi- Dục Phàm tăng thêm lực mong kéo được cậu đứng lên.

- Được, tôi đi!- Thần Phong bất ngờ đứng lên khiến Dục Phàm ngã ngửa ra sau.

Thật hết cách với người bạn hay nói nhiều này, Thần Phong biết nếu không đi thì tên ngốc Dục Phàm sẽ bám lấy không thôi khi chưa đạt được mục đích, cậu lắc đầu không hiểu sao bản thân có thể làm bạn với Dục Phàm được, mặc dù tính cách hai người hoàn toàn trái ngược nhau.

Trở về với hiện tại.

"Reng...reng" Tiếng chuông báo vào lớp vang lên, cắt ngang cuộc trò chuyện của mọi người. Thanh Văn nghe chuông reo thì tiếc nuối, đứng lên chào Băng Linh- Cậu cứ nghỉ đi, tớ sẽ chép bài hộ, cậu không phải lo đâu, bọn tớ về lớp đây, bye!- Nhỏ bước ra cửa, không quên kéo theo Dục Phàm và Từ Quân, riêng cậu im lặng đi sau bọn họ, nhưng đến cửa Thần Phong nán lại liếc qua người ngồi trên giường, rồi cậu mới bước tiếp.

Căn phòng trống trải chỉ còn Băng Linh một mình bơ vơ, lòng cô bỗng dâng lên cảm giác cô đơn, lạc lõng lạ thường. Giá như bây giờ có ai cùng cô tâm sự để cô có thể chia sẻ nỗi lòng thì hay biết mấy. Cảm nhận được nước mắt trào nơi khóe mi, cô lại nhớ đến mẹ, nhớ cái cách mẹ dỗ dành cô nín khóc khi còn nhỏ, nghĩ thế Băng Linh không kìm nén được cảm xúc, nước mắt cứ vậy trào ra không ngừng.

Hồi lâu sau, Băng Linh cuối cùng cũng ngừng khóc, có lẽ nước mắt cô đã cạn khô rồi, không thể khóc nữa. Thấy cổ họng khô khốc Băng Linh bước xuống giường, chậm rãi đi đến chỗ bình nước rót đầy một cốc uống cho đỡ khát. Đặt cốc xuống, Băng Linh định trở lại giường, cô muốn chợp mắt nhưng vừa bước, chân cô dẫm phải thứ gì. Bỏ chân ra, là một sợi dây chuyền, Băng Linh định nhặt nó lên thì...

"Xoạt", cánh cửa lại một lần nữa mở ra, Thần Phong bước vào, nhìn thứ cậu cần tìm đang dưới chân Băng Linh và cô thì muốn nhặt nó, cậu nhanh đến đây cô sang một bên, tay còn lại nhặt nó bỏ vào túi. Bị bắt ngờ đẩy ra, Băng Linh ngạc nhiên nhìn người trước mặt "Thì ra sợi dây là của cậu ta, chắc hẳn nó phải rất quan trọng nên mới khiến Thần Phong như vậy!".

Nhìn sợi dây trong lòng bàn tay Thần Phong mới yên tâm đôi chút. Nhận thấy vừa rồi mình hành động hơi thái quá, cậu quay nhìn cô xem có bị làm sao không, thấy cô không việc gì. Cậu mở miệng, vẫn cái giọng lạnh nhạt thường ngày.

- Xin lỗi, tôi không cố ý. Cô không sao chứ?- Lời nói chứa sự quan tâm nhưng phải để ý kĩ mới thấy được.

- Tôi không sao!- Băng Linh mỉm cười tươi để chứng tỏ mình vẫn khỏe.

"Ottt..." Nhưng cái bụng cô có vẻ không chịu nghe lời. Băng Linh lúc này vừa ngượng vừa đỏ mặt. Thật xấu hổ, cư nhiên bụng lại đánh trống trước mặt người khác, đặc biệt là con trai càng khiến Băng Linh muốn đào cái hố mà chui xuống.

- Đói rồi hả!- Cậu thăm cười, định ghẹo Băng Linh một chút nhưng bị phản kháng ngay.

- Không, tôi ổn..m.mà!- Cô lấp bắp, đầu lắc lia lịa, điều này làm cho cậu con trai đứng đó nổi cáu.

- Cái bụng cô đã nói lên tất cả!- Thần Phong khó chịu, thăm than sự cứng đầu của cô, có thì nhận chứ đâu cần tự ngược bản thân.

- Có muốn ăn gì không?- Cậu lạnh nhạt hỏi.

- Ừ..m..c..có!- Băng Linh ấp úng, đỏ mặt và bối rối.

- Tôi đưa cô xuống căngtin!- Thần Phong lạnh nhạt.

- Nhưng còn tiết học...? Cậu sẽ...!- Băng Linh ngỡ ngàng nhìn cậu, cô còn chưa nói hết câu, bị giọng Thần Phong cắt ngang.

- Không phải lo, tôi cúp tiết thường xuyên, sẽ không ai để ý!- Thần Phong nhún vai, vẻ mặt hiện lên ba chữ "Không quan tâm".

Nghe cậu nói Băng Linh không hỏi thêm nữa, cô rời giường bước ra ngoài hành lang. Đi được mấy bước đầu gối Băng Linh khụy xuống, cô thấy đầu hơi choáng chặc do khi nãy tập chạy dưới nắng. Theo phản xạ Thần Phong chạy tới đỡ cô khỏi mặt đất cứng đờ.

"Bụp" Băng Linh nằm gọn trong vòng tay cậu, ôm cô gái trước ngực Thần Phong tự hỏi sao cô nhẹ thế nhỉ? Hèn gì thể lực cô lại yếu vậy.

- Xin lỗi!- Băng Linh vừa được một phen "hồn vía lên mây".

- Được rồi!- Dứt câu Thần Phong nắm một bên vai cô rồi từ từ đi. Thần Phong chẳng hiểu sao cơ thể cậu lại tự động làm việc này, nhưng kệ đi. Trong lúc này Băng Linh cảm thấy cậu thật ấm áp và dịu dàng điều này khác hẳn sao với vẻ ngoài của cậu.

Cứ như vậy cả hai đi đến căngtin, chọn một bàn khuất trong góc, hai người ngồi xuống.

- Cô muốn ăn gì? - Tôi ăn cháo!

Thần Phong đứng dậy đi lấy đồ ăn. Ngay sau đó cậu bưng ra tô cháo nóng hổi đặt trước mặt cô. Hai phút trôi qua Băng Linh vẫn chưa cảm muốn, cậu hỏi thúc.

- Mau ăn đi chứ, cần tôi đút cho mới ăn à!

- Ừm...!- Băng Linh giật mình, nhanh chóng ăn nhưng không được bao nhiêu vì người ngồi đối diện không biết vô tình hay cố ý dùng ánh mắt trên người Băng Linh khiến cô mất tự nhiên.

- Xong rồi chứ!- Cậu đứng dậy đặt tiền lên bàn. Băng Linh cũng đứng dậy theo, cùng cậu trở về phòng y tế. Vào phòng, Băng Linh nằm xuống giường ngủ một chút lấy sức. Thần Phong đợi cô nhắm mắt, cũng xoay người ra khỏi phòng, đi đến nơi bí mật mà chỉ mình cậu biết.

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Mọi Chuyện Đã Qua, Giờ Tôi Và Cậu Là Bạn (4)

Đây là đâu? Băng Linh đảo mắt nhìn xung quanh, nơi này trông thật bẩn thỉu, khắp nơi đều là rác, nước cống tràn lênh láng mặt đường do đường dẫn nước chứa nhiều rác bị tắc. Mùi hôi thối, tanh nồng sộc lên, đây là khu ổ chuột không ai ở do môi trường bị ô nhiễm quá mức.

Băng Linh cất bước muốn rời khỏi chỗ này, cảm thấy dưới chân ẩm ướt cô cúi xuống nhìn, chất lỏng màu đỏ như nhộm lấy bàn chân trắng nõn, là máu. Băng Linh nhìn theo hướng máu chảy, cô tiến gần một con hẻm nhỏ, máu chảy mỗi lúc một nhiều thêm.

Trong con hẻm rất tối, không thể nhìn được gì, Băng Linh đành mò mẫm đi vào, cả người bị bóng tối nuốt chửng. Mỏi đi được một đoạn ngắn mà Băng Linh cảm tưởng mình đã đi một quãng đường, con hẻm dường như kéo dài, sâu hun hút.

Đang đi chân Băng Linh đạp phải thứ gì khiến cô giật nảy mình, cố gắng lắm cô mới nhìn thấy một người nằm giữa vũng máu, bàng hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt, hai chân Băng Linh run run, cô vô thức lùi lại theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng Băng Linh càng sững sốt hơn khi nhìn kỹ người kia, cô vội chạy lại vực người đó dậy, miệng liên tục gọi "Mau tỉnh dậy đi!". Hay tay Băng Linh dính đầy máu của người đó, máu, rất nhiều máu, cô hoảng sợ trông đôi bàn tay mình nhuốm màu máu. Băng Linh ngửa đầu tuyệt vọng hét lên "KH...KHÔNG!".

Bật dậy, cô thở hồng hộc, trán lấm tấm mồ hôi. Nhớ lại cơn ác mộng ban nãy, Băng Linh cho đây là một điềm báo xấu, Nghĩ đến người nằm trên vũng máu, cô rùng mình, mặt trắng bệch, cảm xúc đan xen lẫn lộn. Bất ngờ, hoảng sợ và lo lắng, Băng Linh nhắm chặt mắt, lẩm bầm "Mày phải bình tĩnh Băng Linh, không được sợ hãi."

Lúc sau, bình ổn lại được tâm trạng, Băng Linh vẫn không thôi nghĩ về người đó, cảm giác lo lắng luôn thường trực trong cô. Băng Linh quyết định tan học sẽ đến gặp người đó, cô không an tâm khi nghĩ về giấc mơ màu máu vừa rồi. Trong lúc Băng Linh thờ thần ngồi đó, chị Kim bước vào từ bao giờ, vỗ nhẹ vai cô, cắt ngang dòng suy nghĩ của Băng Linh.

- Em tỉnh rồi à, người có một chỗ nào không?- Chị Kim quan tâm hỏi han, trên mặt tươi cười, dường như có chuyện vui.

- Em đã đỡ hơn nhiều, thật phiền chị. Mà chị có tin gì vui sao!- Băng Linh tình ý nhận ra, cô tò mò.

- À, trường ta sắp tổ chức chuyến đi nghiên cứu thực địa, chị được đi cùng mọi người, nghe nói gần đó có một khách sạn cao cấp. Em xem chị quanh năm chỉ ở đây, nhân cơ hội này đi du lịch, không phải rất tốt sao?- Chị Kim vừa nói hai mắt sáng lấp lánh.- Với cả biết đâu chị còn kiếm được bạn trai nữa, thoát khỏi kiếp FA chị đỡ phải xấu hổ với bạn bè.

Nghe chị Kim cứ liên tục nói liên hồi, Băng Linh lắc đầu thăm cười "Chị mới có 25 tuổi thôi, mà làm như sắp ế không bằng", tuy vậy nhưng Băng Linh chỉ dám nói thầm trong bụng chứ nào dám nói ra. Mặc kệ ai kia vẫn cứ thao thao bất tuyệt cô đứng dậy đi ra ngoài, lỡ tai cô sắp chịu hết nổi. Chị Kim nói xong quay ra nhìn người trên giường đã biến đâu mất, chị chỉ biết ngoác "O" một tiếng.

Đi dọc theo hành lang, Băng Linh trầm mặc nghĩ ngợi, bên tai là tiếng học sinh nói chuyện ồn ào khiến cô mất tập chung chẳng suy nghĩ được. Băng Linh cần một nơi yên tĩnh, cô chợt nhớ tới người bạn mèo lyly, đã lâu không ra ngoài đó. Sau trường đúng là một nơi lý tưởng, vừa yên tĩnh lại không sợ ai quấy rầy, như được khai thông Băng Linh rào bước nhanh đến sau trường, không quên ghé qua căngtin mua ít đồ ăn cho lyly.

Bước tới nơi, Băng Linh ngạc nhiên khi trên nền cỏ xanh mướt chú mèo lyly đang nằm liếm lông, bên cạnh là đĩa thức ăn. Nó còn mới, xem ra ai đó vừa ở đây. Cảm thấy lạ, nhìn chú mèo bụng đã no căng, Băng Linh ngoác khắp nơi. Nếu có người ở đây, lúc này cô bước vào phải thấy chứ.

Bỗng một tiếng meo, lyly kêu lên, kèm theo một tiếng "Bịch!", bị bất ngờ Băng Linh nhìn con mèo đang nằm gọn trên tay chàng trai tóc đen, người còn vương vãi lá cây, đứng bảo nãy giờ hán ngồi trên cây quan sát cô đấy, cô thốt lên:

- Thiên Minh!- Không dấu nổi ngạc nhiên, cô mở to mắt.

Thiên Minh thường đến đây giờ nghỉ trưa để tránh đám con gái phiền phức. Một lần tính cò phát hiện Băng Linh thường ra đây ăn trưa, hán âm thầm quan sát cô. Mấy hôm nay cô không ra được vì cái chân bị thương, cảm thấy một phần là do lỗi của mình, hán đã thay cô chăm sóc lyly. Vừa rồi thấy Băng Linh tiến đến chỗ hán, hán dự định sẽ đi ngay nhưng không kịp, chẳng còn lối nào khác, hán đành leo lên cây.

Thiên Minh lúng túng nhìn cô, con mèo yên vị trong cách tay hán nhảy xuống. Nó như biết điều chạy biến đi đâu mất dành không gian riêng tư cho hai người. Không khí trở nên im lặng hai người không biết nói gì, đúng hơn là không biết mở lời như thế nào. Băng Linh vẫn chưa hết kinh ngạc về chuyện Thiên Minh ở đây, có lẽ hán đã nghe hết tâm sự cô giấu kín bấy lâu. Cả hai bất ngờ cùng lên tiếng.

- Cậu/Cậu!

- Cậu nói trước đi!- Hai người lần nữa đồng thanh, Băng Linh hít một hơi thật sâu.- Cảm ơn!

- Vì điều gì?

- Cậu đã thay tôi chăm sóc lyly!- Băng Linh mỉm cười nhẹ.

Thiên Minh thật sự bất ngờ, cô không hề tức giận vì thấy hán mà còn cảm ơn. Hán muốn nói lời xin lỗi nhưng không thể nào để hai từ đó thoát ra khỏi miệng. Sự im lặng một lần nữa bao trùm hai người, Băng Linh nhìn hán hồi lâu, mở miệng.

- Nếu không có gì tôi đi đây!- Băng Linh bước đi, hán cất tiếng làm cô đứng lại.

- Tôi xin lỗi!- Ánh mắt hán hướng sang chỗ khác.

Băng Linh thật sự không dám tin những gì mới nghe, Thiên Minh nói xin lỗi, cô tự hỏi chuyện này là sao.

- Cậu vừa nói gì?- Cô hỏi hán với sự ngạc nhiên xen chút khó hiểu.

- Tôi xin lỗi, được chưa!- Hán khó chịu khi lặp lại lời nói của mình, hơn nữa đó còn là lời hán chẳng bao giờ muốn nói ra.

- Tôi không nghe rõ cậu nói lại lần nữa được không!- Cô thật sự sốc.

Băng Linh vẫn không thể tin, muốn chắc những gì vừa nghe là thật. Người được biết đến là kiêu ngạo, lạnh lùng nói xin lỗi. Nếu nói cho ai đó hán họ sẽ bảo cô điên, Thiên Minh không đòi nào nhận lỗi dù đó là hán làm sai.

Lúc này hán thấy khó chịu khi Băng Linh hỏi đi hỏi lại câu hán vừa nói. Hán không hiểu sao cô lại kinh ngạc đến thế, phải rồi từ trước tới nay hán không hề biết xin lỗi ai vậy mà giờ. Hán cũng hiểu chính mình đang làm gì, có phải cô giấu cọt hán, hán bước đến gần.

- Tôi xin lỗi!- Hán nói như hét vào tai cô.

- Cậu có cần phải hét thế không!- Cô lấy tay xoa xoa tai mình.

- Tôi tưởng tai cô có vấn đề!- Hán bật cười, nhẹ giọng.- Vậy cô có chấp nhận lời xin lỗi của tôi không?

- Ừm...!- Băng Linh ra vẻ đắn đo, nhìn khuôn mặt hán tức xì khói, cô nhin cười nhún vai.

- Được thôi, dù sao chuyện qua rồi, với cả cậu đã hỏi lỗi, tôi bỏ qua đây!- Cô đưa tay ra trước mặt hán, ra hiệu bắt tay.- Sao, không muốn, vậy thì...!- Trước khi cô kịp rút tay lại hán bắt lấy tay cô.

Buông tay hán ra, cô bừa bừa xoay người chạy nhanh về lớp, bỏ hán phí sau. Không quên lẻ lười chọc tức hán, kèm theo lời nói - Từ nay, tôi và cậu đã là bạn. Cậu đừng làm chuyện gì quá đáng, tôi không muốn bị hiểu lầm đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tình Cờ Gặp Nhau, Liệu Có Phải Duyên? (1)

Băng Linh trở về lớp với nụ cười tươi rói trên môi. Vừa ngồi xuống chỗ bên cạnh cậu, đúng lúc chuông reo vào tiết, Băng Linh lấy sách trong ngăn bàn, cúi đầu chuyên tâm đọc, không quan tâm mọi thứ xung quanh. Thầy giáo chủ nhiệm bước vào lớp, ho khan mấy tiếng, tay đồng thời gõ thước dài xuống bàn lấy sự chú ý, nhắc nhở học sinh im lặng. Cả lớp không quấy nữa, biết điều ngậm miệng lại, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn. Hải lòng, thầy lên tiếng:

- Sắp tới trường chúng ta tổ chức chuyên nghiên cứu thực địa cho các lớp khối 11. Địa điểm là Đại Lý. Các em có thể đi hoặc không, cái này tùy. Em nào đi thì điền đầy đủ thông tin vào đây. Lớp trưởng phát cho cả lớp đi.

Từ Quân đứng dậy, lên lấy xấp giấy thầy đưa cho, phát cho mỗi người. Hết một lượt, còn thừa lại vài tờ anh đưa lại cho thầy giáo. Thầy nói tiếp.

- Còn nữa, sáng chủ nhật chúng ta sẽ khởi hành, các em chú ý chuẩn bị đầy đủ những thứ cần thiết, đừng mang quá nhiều đồ. Thầy có việc, lớp trưởng quản lớp nhé, chào cả lớp.

Thầy giáo đi khỏi, lớp lại nháo lên, bày tám cái đầu chụm lại bàn chuyện rôm rả. Lúc đầu, Từ Quân mắt nhắm mắt mở bỏ qua, vờ như không nghe thấy gì. Nhưng lần thứ hai, thứ ba, rồi...thứ tư. Hết chịu nổi, anh đập mạnh tay xuống bàn, mọi người dừng hành động, quay nhìn anh.

Ánh mắt sắc lạnh quét qua từng người một, ai cũng cảm nhận được sát khí mạnh mẽ tỏa ra từ người anh. Mọi người giật thót, cúi đầu không nói gì. Không khí trong lớp u ám, nặng nề, Thanh Vân thờ dãi nhìn anh, tay khẽ kéo kéo tay áo bảo anh ngồi xuống, ai cũng sắp bị anh hù chết rồi, quả không hổ danh hội trưởng hội học sinh, thật đáng sợ!

Mặc sự tức giận của anh, Băng Linh bình thản cầm tờ giấy lên đọc. Chuyện này cô đã nghe chị Kim nói qua, nên không mấy ngạc nhiên lắm. Ở Đại Lý phong cảnh không chê vào đâu được, cô từng đến đó duy nhất vào năm 6 tuổi, cùng với mẹ đã ngoại. Nhắc đến chuyện này trong lòng cô không khỏi dâng lên chút xót xa, đã lâu không đến đó, cảnh vật chắc cũng thay đổi rất nhiều. Coi như lần này đi chơi một chuyến, đọc qua nội dung trong tờ giấy, Băng Linh cầm bút điền thông tin mình vào.

Liếc qua Trần Phong, cậu ta vẫn chứng nào tật nấy, chung thủy gục đầu xuống bàn...ngủ. Không biết cậu có thật sự ngủ hay chỉ giả vờ, Băng Linh từng có suy nghĩ như vậy, nhưng ngay tắp lự gạt phất ý nghĩ ấy. Không ngủ thì cậu đâu cần giả vờ mình ngủ làm gì. Băng Linh cụp mắt, dời ánh mắt khỏi cậu, nhìn quyển sách đọc dở, cô tiếp tục sự nghiệp đọc sách của mình.

Thời gian lặng lẽ trôi, chớp mắt cái tiếng chuông lại reo lên báo hết tiết. Chiều nay Băng Linh không có giờ học, vừa hay cô có thể đến nhà hàng làm việc. Sắp sách vở, Băng Linh nhanh chóng về kí túc xá. Thay quần áo nhưng có vẻ cô gặp chút khó khăn.

Ngắm nhìn bộ cánh khoác trên người, Băng Linh chán nản. Cô đã thay đi thay lại mấy lần, nhưng đều không ưng ý. Chỉ là quần áo để đi làm thôi đã làm cô rối lên rồi. Bình thường toàn mặc đồng phục ở trường, đâu có mấy khi ra ngoài, nên cô không quan tâm đến cách ăn mặc, cả khu thẩm mỹ dở tệ nữa, có lẽ lúc nào cô phải nhờ Thanh Vân tư vấn cho mới được. Chọn đi chọn lại cuối cùng vẫn là lấy bộ mặc đầu tiên. Thay đồ, sửa sang một chút, Băng Linh rời trường, bắt xe buýt đi đến khu phố X.

o00o_o00o

Thiên Minh bức bối nắm chặt điện thoại trong tay. Hắn vừa có cuộc nói chuyện với người cha đáng kính. Quan hệ cha con hắn không được tốt ngay từ khi hắn còn nhỏ. Ông ta luôn so sánh hắn và anh trai hắn, người được mệnh danh là thiên tài của Dịch gia - Dịch Thiên Dương. Bất kể hắn làm việc gì ông đều không hài lòng, cho dù hắn đã cố gắng hoàn thành suất xác việc mà ông giao. Ông coi hắn như một cái bóng sống dưới anh trai mình, không điều gì có thể thay đổi. Hắn từ nhỏ vì bị coi thường, nên hắn luôn muốn chứng minh cho ông ta thấy bản thân đủ năng lực đứng lên sánh vai bằng Thiên Dương. Nhưng trong mắt ông hắn mãi mãi đứng sau Thiên Dương, anh trai hắn mới là người ông coi trọng.

Tâm trạng ngày càng tồi tệ, hắn quyết định ra ngoài cho khuây khỏa. Đến công trường, một chiếc xe đen bóng loáng đã chờ sẵn ở đó. Cạnh chiếc xe một là người đàn ông trung niên, thân âu phục màu đen, thấy hắn liền cười nhẹ.

Nhận ra trợ thủ đắc lực bên cha mình, mày hắn khẽ chau lại, lúc sau nhanh chóng dẫn ra. Người đàn ông thành thực mở cửa xe chờ hắn, hắn không thèm nói một tiếng cảm ơn, ung dung tay rút túi nhàn nhã ngồi vào trong xe. Đóng cửa xe lại, người đàn ông kia vòng qua xe ngồi vào tay lái, khởi động xe xong mới quay ra chào hỏi.

- Thiếu gia, ông chủ hiện đang chờ cậu tại khu phố X.

Khẽ liếc mắt nhìn qua Thiên Minh, hắn mặt không cảm xúc, điềm nhiên bật nhạc lên nghe. Như bỏ ngoài tai lời người đàn ông kia thốt ra, nhưng thực chất hắn nghe rõ từng chữ, chẳng qua lười mở miệng mà thôi.

- Bác Lâm, bác nói xem ông ta gọi tôi có việc gì?- Hắn nhìn cảnh vật qua tấm kính, thanh âm như có như không.

- Hình như là muốn cậu gặp gỡ đối tác cùng ông chủ. Muốn nghe ý kiến của cậu về dự án khu phố cổ X.

Hắn trong thâm tâm thầm hừ lạnh một tiếng, ý kiến sao, có bao giờ ông ta coi trọng ý kiến hắn đưa ra đâu, định đóng kịch cho thiên hạ xem tình cha con nhà hắn sao.

Được, vậy hắn sẵn lòng diễn cùng ông!

Xin lỗi các bạn, chap này hơi nhàm. Ý tưởng ngắn nên chap ngắn, chap sau mình sẽ viết dài hơn. Cảm ơn các bạn đã đọc truyện của mình ^-^!

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tình Cờ Gặp Nhau, Liệu Có Phải Duyên? (2)

Chẳng mấy chốc đã đến khu phố X, chiếc xe dừng lại trước một nhà hàng sang trọng. Bác Lâm mở cửa cung kính mời hấn xuống xe, vẫn giữ vẻ mặt kiêu ngạo đó, hấn bước vào. Nữ tiếp tân vừa thấy hấn, không khỏi cảm thán trong lòng, còn trẻ mà đã thế rồi, không biết sau này sẽ làm bao nhiêu trái tim thiếu nữ tan nát đây. Tiếp tân tươi cười khẽ gật đầu coi như chào hỏi, nhanh nhẹn đưa hấn tới chỗ đã đặt trước. Cách nơi hấn đứng không xa, cha hấn cùng đối tác đang bàn dự án về khu phố X.

Khu phố X là khu phố cổ nổi tiếng trong cả nước. Nhiều tập đoàn muốn chiếm khu phố X để phát triển ngành du lịch. Nhưng Thiên Dương lại không nghĩ như vậy, anh muốn phá khu phố đi để xây dựng theo bản vẽ mà anh muốn thực hiện từ lâu. Ban đầu cha hấn không đồng ý nhưng khi nghe lợi nhuận thu được, không chần chừ liền chấp nhận.

Không chỉ Dịch gia có ý định như vậy mà cả Mạc gia cũng muốn có khu phố X này, dẫn đến sự tranh chấp giữa hai tập đoàn. Không những thế cả hai tập đoàn đều gặp khó khăn về phía người dân. Họ kịch liệt phản đối việc phá khu phố X và liên tục chống đối.

Tình hình ngày càng gay gắt.

Vừa trông thấy hấn, cha hấn ra hiệu bảo hấn tới nhanh một chút. Thiên Minh đi đến cạnh cha hấn - Ông Dịch, rồi quay sang, hấn khẽ nhếch môi nở nụ cười xã giao nhìn người đàn ông mập mạp trước mặt, đồng thời là đối tác cha hấn, chào hỏi vài câu cho có lệ, xong hấn ngồi xuống.

Người đàn ông kia cũng gật đầu, nhìn hấn cười, một nụ cười giả tạo. Có trời mới biết ông ta rất ghét cái bản mặt kiêu ngạo khó ưa của Dịch gia, thậm chí muốn dùng dao lột nó ra. Dù không hài lòng nhưng lão vẫn cố nhịn, vì tương lai của tập đoàn lão, vì mục đích lão khát vọng bấy lâu.

Hai bên tiếp tục thảo luận vấn đề giang dở. Ông Dịch và lão ta có vẻ rất hợp ý nhau. Người một câu, ta một câu, người này nói thì người kia tiếp lời. Suốt buổi hấn hầu như im lặng, không tham gia, cũng không nói gì. Lâu lâu ông Dịch quay sang hỏi hấn vài vấn đề, hấn ậm ừ cho qua, theo thói quen mắt hướng nhìn ra ngoài.

Vỡ kịch này quả thật nhàm chán, hấn không có hứng thú muốn diễn nữa!

Tầm mắt hấn di chuyển và dán chặt vào bóng dáng quen thuộc tựa như người nào đó. Là Băng Linh! Sao cô ấy lại xuất hiện ở đây chứ? Ngạc nhiên khi cô ở đây, hấn thật muốn chạy ra đó nhưng không thể. Sĩ diện của hấn sẽ để mất trước người ngoài? Hấn không cho phép điều đó xảy ra?

Lòng rối bời, hấn thu hình ảnh cô vào trong mắt, cách cô ân cần nâng đỡ trẻ vô tình và phải mình, dịu dàng dỗ dành trẻ nín khóc, tay phui bụi trên người đứa trẻ, còn xoa đầu nó nữa. Lúc này cô như một người mẹ chăm sóc con vậy. Không hiểu sao, hấn đột nhiên mong muốn một gia đình đình hạnh phúc và cô sẽ là...

Đội vỡ kịch cha hấn chủ trì kết thúc, hấn một mạch chạy đến chỗ Băng Linh vừa đứng. Không như mong muốn, cô đã rời đi rồi. Nhìn quanh bốn phía, dòng người đông đúc qua lại, khó mà tìm được cô. Bỏ cuộc, hấn trở lại bãi đậu xe, cha hấn còn đang chờ.

Ông Dịch nhìn người con trai thứ hai mà thở dài, tỏ ý không hài lòng về thái độ hấn ban nãy. Cứ vậy không khí rơi vào im lặng, sự ngột ngạt khiến người ta căng thẳng. Ông Dịch nghiêm giọng trách cứ.

- Con nên chú ý về cách cư xử của mình, đừng quá kiêu ngạo kéo hại chính mình. Dự án khu phố X này sẽ do anh hai con phụ trách, nhưng con biết đây, Thiên Dương bận rộn lo xử lý việc công ti. Con rảnh hãy giúp anh mình, sau này con cũng kế thừa một phần tập đoàn, phải học hỏi làm quen dần.

- Con bận rồi, thật tiếc không có thời gian mà giúp anh hai đâu!- Hấn ra vẻ tiếc nuối, đáy mắt lại dâng lên ý cười.

- Được rồi, vậy chúng ta đến nhà hàng Tứ Diệp mới mở thuộc chi nhánh tập đoàn xem thế nào? Mau đến đó đi!

Nhà hàng Tứ Diệp tuy mới khai trương gần đây nhưng thu hút nhiều khách và thuộc tập đoàn Dịch gia. Băng Linh làm việc ở đây nhưng cô lại không biết nhà hàng thuộc Dịch thị.

Khảo sát chất lượng một lượt nhà hàng, ông Dịch hài lòng về thành quả thu được. Định trở lại công ti vì cần lấy vài tài liệu quan trọng nhưng thấy ngoài trời tối nhá nhem tối, hai cha con hấn nhân tiện dùng bữa.

Đang ăn thì đột nhiên vang lên cuộc tranh cãi của một người phục vụ và khách hàng.

- Tôi...xi...n...l...l...l...!- Tiếng cô phục vụ rồi rít xin lỗi, liên tục cúi đầu trước khách hàng không may bị mình vô tình đổ nước lên áo.

Người khách kia không người giận, thô lỗ giáng mạnh cái tát xuống má người phục vụ, khiến cho gương mặt nhỏ nhắn trắng hồng nổi lên dấu tay to đùng.

- Nhân viên phục vụ kiểu gì vậy, đổ cả nước sôi lên người tôi rồi, cô có biết cái áo này mắc lắm không hả? Cả tháng lương của cô có khi cũng không đủ tiền bồi thường cho tôi đâu. Tôi sẽ kiện chuyện này!

Nghe tới đây, cô phục vụ càng thêm hoảng hốt, mặt cắt không còn một giọt máu, liên tục cầu xin.

- Tôi không cố ý mà, xin anh đừng làm thế, tôi sẽ giặt cái áo này rồi trả lại cho anh có được không?

- Giặt ư? Cô có giặt sạch đi nữa thì cái áo này cũng nhiễm bẩn rồi. Tốt nhất cô nên đền cho tôi!

Từng lời nói như đập tắt hi vọng của cô phục vụ kia, trời ơi, làm gì có tiền mà đền cho người ta chứ. Quản lý nhanh chóng đi đến thay mặt cô phục vụ xin lỗi khách hành. Nhưng có vẻ khách hàng đây thuộc loại thích xé chuyện bé ra to, nhất quyết không chịu bỏ qua, trừ khi có tiền bồi thường.

Ông Dịch không thể để cho nhà hàng Tứ Diệp mang tiếng, khể danh mất sang Thiên Minh, ông ám chỉ muốn hấn giải quyết ổn thỏa chuyện này.

Hấn tuy không thích ông nhưng vẫn nghe lời đi đến chỗ mấy người kia. Đến nơi, hấn lên tiếng định can ngăn nhưng chưa kịp thì có giọng nói khác vang lên.

- Xin nghe tôi nói, được không?

Mọi người quay ra nhìn người phát ra câu nói vừa rồi đang bước tới.

Về phần hấn thì bực dọc khi bị người khác cướp lời, trên đời hấn ghét nhất loại người dám nhảy vào họng mình. Hấn cũng xoay người lại nhìn dung mạo người đó.

Và hấn thật sự bất ngờ, người đó là....

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tình Cờ Gặp Nhau, Liệu Có Phải Duyên?

"Băng Linh!"

Trong đầu Thiên Minh dường như nổ ầm một tiếng. Trước giờ hấn không tin vào mấy thứ định mệnh gì đó mà đám con gái thường hay bám dính lấy hấn luôn miệng nói. Nhưng giờ hấn tin rồi. Hôm nay tình cờ gặp cô mấy lần, hấn thực sự tin giữa hai người tồn tại một chữ duyên. Không ngờ có ngày hấn lại tin vào điều này.

Băng Linh đến bên cạnh cô phục vụ, đưa khăn tay của mình để cô ấy lau nước mắt. Cô quay người nhìn vị khách kia. Nghiêm chỉnh đặt hai tay lên bụng cúi gập người một góc 90 độ. Thiên Minh thấy vậy liền lấy làm ngạc nhiên " Cô ấy đang làm gì vậy? "

- Thực xin lỗi quý khách. Chúng tôi sẽ bồi thường tiền giặt ủi cho chiếc áo của quý khách!- Vừa nói Băng Linh vừa giữ nguyên tư thế, sau mười giây liền đứng thẳng lên, nhìn người trước mặt.

- Tôi không cần biết, cô ta phải đền chiếc áo mới cho tôi, nếu không tôi sẽ kiện!

- Vậy quý khách muốn cứ thử kiện xem!- Cô khẽ mỉm cười, bề ngoài trông bình thản đến nỗi không ai nhận ra cô đang nghĩ gì.

- Thách tôi sao? Rồi cô sẽ phải hối hận! Tôi kiện cả cái nhà hàng này!- Người khách kia gào to.

Băng Linh không hề nao núng, ngược lại khóe môi còn nhếch cao hơn một chút, cô bình tĩnh đáp.

- Chuyện này xảy ra là ngoài ý muốn, dù sao cô ấy cũng đã xin lỗi và hứa trả tiền giặt ủi, mặc dù có lỗi nhưng đã nhận lỗi. Quý khách không nên chuyện bé xé ra to như vậy. Ảnh hưởng đến mọi người xung quanh, gây cảm giác khó chịu cho người khác. Chưa kể, quý khách đã đánh nhân viên phục vụ trước mặt người người. À phải, tôi nên nói cho quý khách biết cô ấy mới 17 tuổi thôi. Nếu như muốn kiện thì không biết ai sẽ là người chịu thiệt thòi. Chúng tôi hay....quý khách đây?- Từ tôn phân tích cho người khách kia hiểu, cô thích thú nhìn biểu cảm biến hóa đa dạng trên khuôn mặt người đối diện.

- Cô...!- Cứng lưỡi không nói được gì, người khách kia tức giận đến hai mắt đều đỏ, muốn bước đến định đánh cô nhưng thấy mọi người có mặt tại nhà hàng, tất cả đều đang nhìn và xì xào bàn tán, chỉ chỉ trỏ trỏ. Vị khách nọ vừa tức giận vừa xấu hổ, liền đặt vài tờ tiền lên bàn ăn rồi nhanh rời khỏi nhà

hàng.

Phục vụ và quản lý liên tục cảm ơn cô chuyện vừa rồi, không có cô thì ban này nhà hàng này chắc chắn sẽ bị mất uy tín mất.

Cha hẳn chứng kiến một màn này, rất vừa lòng về cách hành xử của cô, ông thăm tán thưởng. Bấm số gọi quản lý, ông yêu cầu tăng thêm tiền lương cuối tháng cho Băng Linh, xem như đó lời cảm ơn.

Xử lý xong mọi chuyện, Băng Linh điu cô phục vụ kia vào trong nhà bếp để lấy đá chườm vào bên má đỏ cho đỡ sưng, cô không hay biết hẳn ở ngay sau lưng đề ý cô từ trước.

Thiên Minh nhìn cô mà mỉm cười, quả thật cô mạnh mẽ hơn hẳn nghĩ, không giống những tiểu thư đài các hẳn từng tiếp xúc. Nhìn thấy cô đi vào trong hẳn cũng trở lại bàn ngồi ăn tiếp. Lâu lâu hướng mắt về phía cửa như đợi chờ ai đó.

Bữa ăn kết thúc, hẳn tiễn cha ra tận xe, đợi chiếc xe đi mất hút hẳn mới vội vã quay về phía nhà hàng. Không trực tiếp đi vào, hẳn đứng ngoài cửa đợi. Đợi mãi một lúc sau mới thấy bóng cô đi ra, hẳn nhanh chân đi theo.

Công việc kết thúc, Băng Linh vác cái thân mệt mỏi rũ rượi định quay về kí túc xá. Cô bây giờ chỉ muốn tắm rửa cho sạch sẽ, sau đó ăn tối và đánh một giấc đến tận sáng mai thôi.

Nửa đường đang đi, cô bỗng có cảm giác giống như có ai theo dõi, khiến cô toát mồ hôi lạnh, không phải là bọn bắt cóc tống tiền đó chứ. Thấy mình quá đa nghi, cô bước tiếp nhưng cảm giác đó vẫn không hề tan biến. Đi nhanh hơn một chút, đúng lúc có đoàn người đang tới, lợi dụng cơ hội này cô chen vào giữa. Thân hình vốn nhỏ bé khiến cô lượn lách một cách dễ dàng. Trước mặt là một hẻm nhỏ, không nghĩ ngợi cô núp vào đó, chờ đợi xem ai theo dõi mình bây giờ.

Bên này, Thiên Minh còn đang chật vật chen qua đám đông, lại không thấy cô đâu, hẳn bức bối nhìn quanh. Cuối cùng không còn lựa chọn, hẳn đành chạy bốn phía tìm cô, tuy nhiên không có kết quả gì, thậm chí hẳn thờ hồng hộc.

Núp trong góc cô bất ngờ, hẳn làm gì ở đây, định theo dõi cô sao. Tuyệt đối không thể, cô lắc đầu, hẳn là người thế nào, cô biết rõ. Tính hẳn không phải vậy.

Không để hẳn nghỉ ngơi, sau lưng đã vang lên giọng nói sắc lạnh đậm mùi tra khảo.

- Cậu theo tôi làm gì?- Băng Linh trừng mắt nhìn hẳn.

Hắn qua người khi nghe giọng cô, lại trông thấy biểu cảm trên mặt cô rất dễ thương, muốn đùa cô một phen. Khi phục dáng vẻ kiêu ngạo vốn có thường ngày, hẳn cọt nhả nói.

- Đây là đường dành riêng cho cô sao? Tôi có quyền đi trên con đường này. Mà tôi đâu thừa hơi sức mà theo cô, chẳng qua đi ngang thôi!

- Đi ngang?- Cô sầm soi nhìn hẳn, nửa tin nửa ngờ.- Vậy thôi, tôi đi trước! Kéo lại phí thời gian của cậu!

Băng Linh cất bước mặc hẳn lầm bầm nói gì đó phía sau. Được một đoạn ngắn, tiếng bước chân lần nữa vang lên rõ mồn một. Không phải hẳn theo cô nữa chứ, rõ vừa phủ nhận xong. Máu tức dồn lên não, cô hít một hơi quay lại hét lớn.

- TÔI ĐÃ BẢO CẬU ĐỪNG THEO TÔI NỮA CỜ MÀ...!- Không dấu được bức tức liền nói thật to.

- Ai nói tôi theo cô?- Thần Phong nhìn cô gái đang nổi khùng vô cớ, mắt hơi nheo lại. Giọng nói ảm đạm chứng tỏ tâm trạng không tốt lắm.

Nhìn người mình mới mắng không phải tên Thiên Minh đáng ghét, cô sững người, sao lại là cậu. Tâm thần hoảng sợ, luống cuống khoa chân múa tay giải thích này nọ.

- Tò...tôi, không định nói thế đâu, tại...tại tôi tưởng cậu là...! Cậu đừng hiểu lầm có được không?- Miệng cô liên tục nói, trong lòng thì khóc không ra nước mắt.

Thầm cười cái tính trẻ con của cô, chẳng lẽ cậu đáng sợ vậy sao, còn chưa quát nạt gì mà. Ngoài mặt vẫn trưng cái vẻ băng lạnh ngàn năm đó khiến cho cô bị dọa thấy hơi sợ. Ngắm lại người sai đâu phải cô, nghĩ thế cô bình tĩnh, lừ lóat mà nói.

- Tôi xin lỗi, tôi không có ý muốn nằng cậu đâu, nhầm lẫn thôi!- Cúi đầu ăn năn hối lỗi.

Thần Phong thấy thế sợ sẽ dọa cô thật, không nói tiếng nào di chuyển đi lên phía trước. Đợi lúc cô ngẩng đầu lên người kia đã đi được một đoạn.

Băng Linh đang trở về kí túc xá, nên đi đường này. Vừa hay Thần Phong không có việc gì làm cũng muốn về đi ngủ. Hai người chung đường, một người đi trước, một người đi sau.

Đột ngột cậu dừng lại bên tiệm bán bánh nhỏ, người đi sau theo quán tính đâm sầm vào tấm lưng lớn vững chắc. Nhận ra cô nhanh chân lùi lại. Cậu bước vào tiệm bánh, chắc mua đồ ăn, cô lầm lũi.

Lại nghĩ tới đồ ăn, cô còn chưa ăn tối, bụng cũng đói, cả người mệt. Thật muốn về nấu mì dùng tạm qua bữa, cô nghĩ thế.

Cậu bước ra, tay cầm chiếc bánh, tay cầm li cà phê pha sẵn. Nhìn mà thèm. Cô cứ nhìn cậu tới lúc cậu đã đến gần mình. Hai người cùng nhau bước đi trên đường phố nhộn nhịp.

Không khí im lặng bao trùm cô và cậu. Nhưng không ai cảm thấy khó chịu, ngược lại vô cùng thoải mái. Lâu lâu cô nhìn trộm anh chàng kẻ bên (thực chất là nhìn cái bánh cậu ăn đó).

Bỗng cậu chia bánh làm hai đưa cô một nửa, miệng bảo 'Ăn đi, cô chưa ăn tối mà'. Thấy cậu có lòng tốt, cô vui vẻ nhận lấy, không khách sáo ăn luôn, cậu cũng tiếp tục ăn phần của mình.

Vừa ăn, bỗng cô nghĩ đến một vấn đề quan trọng. Liếc sang cậu, lòng đầy tò mò, cô bạo gan hỏi.

- Ngày mai cậu có đi khảo sát thực không? Địa điểm là Đại Lí đó?

Nghĩ giây lát, cậu nói ' Tôi không đi được, mai tôi bận!'. Mai là ngày giỗ bạn cậu, cũng là trợ thủ đắc lực, cùng cậu vào sinh ra tử, có lần đã cứu cậu. Không may người đó đã chết, nhất định cậu phải đi.

- Ủ!- Hơi tiếc nhưng ngay lập tức cô trở nên hào hứng, 'Khi về sẽ kể cho cậu nghe, ở đây nhiều thứ thú vị lắm!'

Trò chuyện một hồi thật nhanh cũng về tới kí túc xá. Hai người tắm rửa và leo lên giường ngủ. Mỗi người một tâm trạng, suy nghĩ khác nhau. Dần dần họ chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hương Vị Cuộc Sống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.